

SLIMSSE
CLASSIC

မမသဒ္ဓါလျာဏ်

အသည်းကိုချမ်းသာပေးပါ

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၃၄၀၈၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၂၈၀၉၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀၊ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဂ္ဂန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

အာန်း (၁)

လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ လေယာဉ်ကြီး ငြိမ့်ခနဲဆင်းသက်သွားသည်နှင့် သူမရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲအေးသွားရလေ၏။ ဒါ သူမမွေးဖွားလာခဲ့ရတဲ့အမိမြေပင် မဟုတ်ပါလား။ ဤမြေမှစတင်ခွာစဉ်က သူမအသက် (၈)နှစ်သာရှိသေးသည်။ ဒါဆိုရင် ဒီမြန်မာပြည်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရတာ (၁၄)နှစ်ရှိသွားပြီပေါ့။

ပါပါနှင့်မာမာတို့လမ်းခွဲကြစဉ်မှာ မာမာက ဘိုးဘိုးရှိရာ တော်ပူကိုအပြီးပြန်နေမှာမို့ သူမလိုက်ခဲ့ရတာလေ။ အခုနေ သူမကို နှင်လျှင် ပါပါမှတ်မိပါ့မလား။ ဘယ်သူ့ကိုမှအသိမပေးဘဲ သူမ

၈၉၅ - ၈၃

မမသစ္စာမောင်
အသည်းကိုချမ်းသာပေးပါ/မမသစ္စာမောင် ။ - ရန်ကုန်၊
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
၂၉၆ စာ၊ ၁၂- ၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) အသည်းကိုချမ်းသာပေးပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဟိုမှာကျန်ခဲ့တဲ့ မာမာတောင်မှမသိရင် ဒီကုပါမိ
က သိနိုင်မှာတဲ့လား။

လေဆိပ်ဝင်းထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် သူမ၊ လူတစ်ယောက်နှင့်တိုးမိ
လေ၏။ ထိုလူတစ်ယောက်ထံမှ Hand Phone က သူမခြေထောက်ရှေ့သို့
ပြုတ်ကျသွားရလေသည်။

“sorry နော်”

သူမ Phone ကိုကောက်ကာ ပိုင်ရှင်ထံပြန်ပေးလိုက်စဉ်
စူးရှသည့်မျက်လုံးစိမ်းကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည့် လူတစ်
ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ ဘုရားရေ! လူချင်းလေး တိုက်လိုက်
မိတာလေးကို ဒီလောက်စိတ်ဆိုးစရာလား။ သူ့အကြည့်တွေက
ကြောက်ဖို့ကောင်းလို့တာနော်။ ဖျတ်ခနဲ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးလိုက်
သည့်အပြုံးကပင် အေးစက်စက်နှင့် ရင်တုန်ချောက်ချားဖွယ်ရာ
ကြီးပါလား။

“မင်းပြန်ရောက်လာပြီပေါ့လေ”

“ရှင်!”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှ မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းလို့ရမှာ။ မင်း
အတော်သတ္တိနည်းတဲ့မိန်းမပဲ။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အမှုတစ်ခုကို မဖြေ

ရှင်းဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးတာ အစဉ်ပျောက်ရော၊ ဒီမှာ မင်း
ချာမှတ်ထားလိုက်၊ မိုးမြင့်စံ၊ လူမှန်ရင် လူစိတ်ရှိရတယ်ကွာ
ပေါ့၏။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကျွန်မဘာတစ်ခုမှန်းမှ မလေး
ပြီးတော့ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မမသိဘူးနော်”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ဘာလဲ၊ အတိတ်မေ့ချင် ထဲမှာပဲစောင့်
မလို့လား။ သွားစမ်းပါ။ မင်းရဲ့မာယာတွေနဲ့ ငါ့ကို လာ
မယ်မကြံနဲ့။ ဒီလိုထောင်ချောက်မျိုးမှာ ကိုကိုပဲအမိခံမှာ၊ ငါ
ဘယ်တော့မှမရစေဘူး။”

ဘုရားရေ! ဘာစကားကြီးပါလိမ့်။ သူခေါ်လိုက်တဲ့နာမည်
ကပင် အလွဲကြီးလွဲနေတာကို သူမဘယ်လိုရှင်းပြရပါ့မလဲ။ အခုမှ
မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်တဲ့လူကို ပဟေဠိတွေနဲ့ ကြိုလိုက်တာတော့
နိမိတ်မကောင်းလှပါဘူး။ သေချာပါတယ်။ ဒီလူ၊ လူမှားနေတာပါ
လေ။

“ကဲ! နောက်မှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့။ ငါလည်းလုပ်စရာရှိသေး
တယ်။ ဒါပဲ”

ဟော! သူ့ဟာသူပြောဆိုပြီး လေဆိပ်ထဲဝင်သွားပြန်လေပြီ။
သူမခေါင်းလေးကိုခါလိုက်မိကာ Taxi တွေ ရပ်ထားရာဆီ လျှောက်

“ခွဲသည်။ ပါလာသည်အထုပ်တွေကို နောက်ဖုံးထဲထည့်ကာ Taxi ကားကိုလမ်းညွှန်လိုက်ပါ၏။ ကားလေးက ရွှေတောင်ကြားလမ်းဟာခွဲပြီး သစ်ပင်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည့်ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွားလေ၏။”

ပြုတ်ကျသွားထုပ်အပိုးတွေကိုချကာ ကားခရုင်းပေးလိုက်ပါ၏။

“စားသည့် အညိုရောင်သံတံခါးက အတွင်းကိုမည်သို့မျှ ပါချေ။ အုတ်တိုင်မှာမြှုပ်ထားသည့် bell ကိုနှိပ်လိုက်စဉ် ပေါက်သေးသေးလေးမှ မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာလေ၏။

“ဟယ်! မမပြန်လာပြီ”

တအံ့တဩရေရွတ်သံနှင့်အတူ ခြံတံခါးက ဝေါခနဲပွင့်သွားသလို အတွင်းမှကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် လူနစ်ယောက်ထွက်ကြိုလေ၏။

“ပါပါ ရှိလား”

“ကုမ္ပဏီသွားတယ်မမရဲ့။ လာပါ... ခဏနားပြီးမှ Phone ဆက်လိုက်လေ”

“အင်း”

အထုပ်တွေကိုသယ်သွားကြပြီမို့ သူမ ခြံထဲသို့ခပ်ဖြည်းဖြည်း

ချင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာရှိနေသည့် ရေကူးကန်၊ ပန်းခြံ၊ Tennis ကွင်းတို့က သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျလှပနေပါ၏။ သူမအိမ်ထဲသို့ရောက်စဉ် ဖုန်းသံမြည်လာပြီး ခုနက ကောင်မလေးပင်ပြောနေလေသည်။

“မမ... ဘာအခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့။ အခန်းထဲမှာပဲစောင့်မလား”

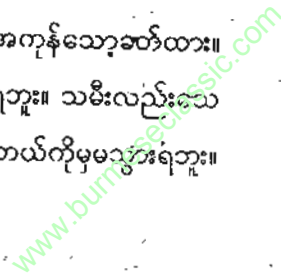
“နေပါစေတော့၊ ဒီမှာပဲ စောင့်လိုက်တော့မယ်”

သူမ ဆက်တီမှာထိုင်လိုက်စဉ် အတွင်းခန်းမှကောင်မလေးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ဖျော်ရည်လာပို့လေ၏။ Strawberry Milk Shake ဖျော်ရည်ကိုယူသောက်မိစဉ် သူမအကြိုက်ကိုဆိုနေသည့် ဤအိမ်မှလူတွေကိုအံ့ဩနေမိသည်။ သူတို့ ဘယ်လိုများသိနေပါလိမ့်။

အိမ်ရှေ့မှကားရပ်သံနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည့်လူကြီးကိုလှည့်ကြည့်ကာ ထရပ်လိုက်လေ၏။

“ခြံတံခါးတွေရော၊ အိမ်တံခါးတွေပါ အကုန်သော့ခတ်ထား။

ငါ့အမိန့်မရဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှအပြင်ကိုမထွက်ရဘူး။ သမီးလည်းသေချာမှတ်ထား။ ဒီနေ့ကစပြီး ပါပါခွင့်မပြုဘဲနဲ့ ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူး။

ဒါပဲ”

“ရှင်!”

လာပြန်ပြီ၊ နောက်တစ်မျိုးပါလား။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆက်ဆံလိုက်သည့်ပါပုဟန်က ပုံမှန်မဟုတ်။ အခုမှပြန်တွေ့ရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုကြီးထိန်းချုပ်ဖို့လိုပါသလား။ သူမအံ့ဩ မှင်တက်စွာဖြင့် ပါပုကိုငေးကြည့်နေမိလေ၏။

“ဘာမှ Complain တက်မယ်မကြုံခဲ့မိုးမြင့်စံ။ သမီးမှာ ခုဆို အန္တရာယ်တွေ့ဝိုင်းနေပြီ။ ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း သမီးက လျှောက် လုပ်ခဲ့တာကိုး။ သမီးသိပ်ဆိုးတယ်၊ ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ပါပု အပြစ်တွေလည်းပါတယ်။ မိတဆိုးလေးဆိုပြီး ပါပု စွတ်အလိုလိုက် ခဲ့မိလို့ ခုလိုတွေဖြစ်ကုန်တာ။ လိမ္မာပါတော့သမီးရယ်၊ ကိုယ့်အသက် အန္တရာယ်ဖြစ်အောင်တောင် ဆိုးသွမ်းခဲ့တာတွေ ရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့။ ပါပုတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူး”

“ခုချိန်ထိ ပါပုကိုညာဦးမလို့လား။ ညနေ ဒေါက်တာမျိုးမြတ် လာလိမ့်မယ်။ အခန်းထဲကပဲ စောင့်နေပါ”

“ကဲ! ခက်တော့နေပါပြီ။ သူမ ဘာမှမသိတာတွေ များနေပါ

ရောလား။ ပါပုက သူမရှေ့ဆက်တီပေါ်ထိုင်ချကာ မျက်နှာကိုလက် ခါးဖြင့်အုပ်ထားလေ၏။

“ပါပု”

သူမတီးတိုးခေါ်သံကြောင့် ပါပုက မျက်နှာကိုကွယ်ထားရာ နှုတ်ဖယ်ကာကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမ၊ ပါပုရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ အသာ ဆိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မ၊ မာမာနဲ့မနေချင်တော့လို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ပါပု အတူရှိနေတဲ့ မိုးမြင့်စံမဟုတ်ပါဘူး”

ပါပုက သူမကိုမယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက် လေ၏။

“ဒါလိမ်နည်းအသစ်တစ်ခုပဲ မိုးမြင့်စံ။ ကြည့်စမ်း! အဖေတစ် ယောက်လုံးကိုတောင် နင်လိမ်ညာရက်တယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူးပါပဲ။ ကျွန်မ၊ မာမာပေးစားတဲ့ယောက်ျားကို သူ့ချင်လို့ ပါပုရှိရာဆီ ထွက်လာခဲ့တဲ့ရွှေဘုံစံပါ”

“တောက်! တော်,တော်, ဘာမှဆက်ပြောမနေနဲ့။ သွား... အခန်းထဲမှာဝင်နေစမ်း မိုးမြင့်စံ။ ငါနဲ့ဘာအဆက်အသွယ်မှမရှိတဲ့ အငယ်မနာမည်ကို နင်အလွဲသုံးစားမလုပ်နဲ့။ ခင်မေ...”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်... အဘ”

“နှင့်မမကိုခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမသက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချစ် ကောင်မလေးနောက်မှလိုက်လာခဲ့၏။ အဆင်သင့်ဖွင့်ထားပေးသည့်တံခါးဝမှ အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့စဉ် ပစ္စည်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသည့် အခန်းကိုမြင်ရလေသည်။ ဘိုးဘိုးအိမ်ရှိအခန်းတွေလောက် မကျယ်ပန်းသော်လည်း ဒီအခန်းက အတော်လေးတော့ကျယ်တာ အမှန်ပင်။

နံရံပေါ်မှာချိတ်ထားသည့်ဓာတ်ပုံကို သူမမော့ကြည့်လိုက်စဉ် ပါးစပ်ဟသွားရလေ၏။ ဆံပင်အလယ်ခွဲတို့က ပခုံးသွာသာမှာရှိကာ ပြုံးပြနေသည့်မိုးမြင့်စံက သူမနှင့်တူလွန်းလှချည်လား။ ခုတစ်နှစ်သာကြီးသည့် သူမ၏မမတဲ့။ ဤမျှတူလွန်းနေတာတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းနေလေသည်။

“မမ ရေချိုးပြီးရင် နေ့လယ်စာစားမယ်တဲ့၊ ဘဘက မှာလိုက်ပါတယ်”

သူမ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်

ပါ၏။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ မမတစ်ယောက် မဟုတ်တာတွေလုပ်နေတာပဲလေ။ ဒါကြောင့် ပါပိုခမျာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနဲ့ ခုလိုတွေစီစဉ်တာပေါ့။

မျက်လုံးဆို၍ ခုနကတွေ့ခဲ့သည့်လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာတို့ ကွက်ခနဲမြင်မိသည်။ နုငယ်သည့်မျက်နှာထက်မှာ ယောက်ျားပီသသည့် ပါးမြိုင်းမွေးရေးရေးထင်နေပေမယ့် ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုရင့်မသွားပါချေ။ ဣခနဲကြည့်လိုက်သည့်မျက်လုံးတစ်စုံကို အာရုံမှာ ပေါ်လာစဉ် ရေခန်းအောက်ရောက်နေသည့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွဲလိုက်မိသည်။ အမယ်လေး... အသည်းထဲထိ အေးသွားတဲ့ အေးစိတ်စက်အကြည့်တွေပါလား။

ရေချိုးခန်းမှထွက်လာပြီး ခေါင်းကို Towel ဖြင့် သုတ်နေစဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံက ပေါ်လာပြန်သည်။ ဝီရိထဲမှအဆင်သင့်ထည့်ပေးသွားသည့်ဝတ်စုံတစ်စုံကိုထုတ်၍ ခုတင်ထက် တင်လိုက်၏။ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ် ခင်မေဟုခေါ်သည့် (၁၅)နှစ်ကျော်ကျော် ကောင်မလေးကိုမြင်ရပြန်သည်။

“ဘဘအဆင်သင့်စောင့်နေပါတယ် မမ”

“လာခဲ့မယ်”

ခပ်တိုတိုသာပြော၍ အဝတ်လဲကာ မှန်တင်ခုံထက်ထိုင်လိုက်
၏။ မှန်ထဲမှမျက်ဝင်းတစ်စုံကို သူမငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမမျက်
လုံးက ချောကလက်ရောင်၊ မမက အနက်ရောင်၊ ဒါပဲကွာတာပါ
လား။ ဒါကိုတော့ ပါပါက သတိမထားမိဘူးထင်ပါရဲ့။ အံ့ဩစရာ
ပဲ။ အထက်အောက်ခြားသည့်သမီးနှစ်ယောက်ကို အမြာနီးနီး ဆင်
တူတဲ့အထိ မာမာမွေးပေးခဲ့တာလေ။

အခန်းတံခါးကိုစေ့ကာ လှေကားမှဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းလာ
ခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေသည့်ပါပါရဲ့တည့်
တည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲထက်မှဟင်းလျာတို့က စား
ချင်စဖွယ် စုံလင်လှပါ၏။ သူမသိပ်နှစ်ခြိုက်သည့် ငါးသလောက်
ပေါင်းဟင်းကို ပါပါက သူမပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်လေ
သည်။

“ဝင်အောင်စားပါ၊ သမီး။ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းသူအတွက်
သင့်လျော်တဲ့အာဟာရနဲ့ အစားအသောက်လုံလောက်ဖို့လိုတယ်”

ဘာသဘောပါလိမ့်။ သူမသိပ်နားမလည်ပါချေ။ ပါပါစကား
တွေကပဲ သိပ်မြင့်လွန်ဘာလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူမမှတ်ဉာဏ်
ကပဲ အဆင့်နိမ့်နေသလား။ ဘာမှမရေရာပါလေ။

“ကျွန်မမှာ ဘာရောဂါမှမရှိပါဘူး ပါပါ”
ပါပါက မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ ထမင်းကိုဆက်စားနေပြန်၏။
မျှော်လင့်လာခဲ့သည့်နွေးထွေးလှိုက်လဲ့မှုမျိုးမရရှိပါဘဲ အေးစက်စက်
ဆက်ဆံမှုမျိုးကိုပဲ လက်သင့်ခံနေရတာပါလား။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်လာတော့ အဖြေပေး
မှာပေါ့။ စားသာစားပါ”

လာပြန်ပြီ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်။ ကိုယ့်သမီးအပျိုစင်လေး
ယောက်နားဆရာဝန်နဲ့ပြစရာလား။ ပါပါတော့ မဟုတ်တော့ဘူးတင်
ပါသည်။ သမီးဖြစ်သူကိုစိုးရိမ်စိတ်ကြီးသည်နှင့်အညီကို လုပ်နေ
တော့တာပါပဲ။

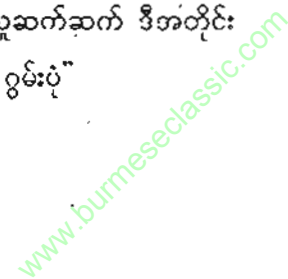
“ဘဘ... မမဆီကို ဖုန်းလာနေပါတယ်”

“ဘယ်သူဆီကလဲ”

“တင်မမတဲ့”

“မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်။ နေဦး... ခရီးထွက်သွားတာ ပြန်
မရောက်သေးဘူးလို့ပြော၊ နောက် ဘယ်သူဆက်ဆက် ဒီအတိုင်း
ပြောပြီး Phone ချလိုက်။ ကြားလား... ဝမ်းပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ”

ပါပါအကြည့်တွေက သူမထံပြန်ရောက်လာပြန်၏။ ဝါးနေသည့်ဟင်းလျာတွေက လျှာပေါ်မှာ အရသာမတွေ့လှ။ ချဉ်ချဉ်ဝန်ဝန်၊ စပ်စပ်မျိုး စားလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

“ကြားလား... ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ငွေတွင်းကိုလာပဲက်ဖို့ပြင်ပြီ”

တူဝ် “ဘာကိုလဲ ပါပါ။ ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး”

“နင်ရှုပ်ခဲ့တဲ့ အရှုပ်ထုပ်တွေလေ မိုးမြင့်စံ။ မိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့အတိုင်းအတာလေးနဲ့သူပဲ တန်ရုံမိုက်မှပေါ့။ အခုတော့ သမီးက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပျက်စီးစေမယ့်မိုက်မဲမှုမျိုး ကျူးလွန်ဖို့ပြင်တာ သိပ်ဆိုးတယ်”

“ရှင်!”

သူမအလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှခွန်းပင် ပန်းကန်ထဲပြုတ်ကျသွားရလေ၏။ ဘာတွေပါလိမ့်။ မမရယ်... ဘယ်လိုအပေါင်းအသင်းမျိုးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဘာတွေများဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

ညနေ (၆)မှာရီခန့်မှာ ခြံထဲသို့ နောက်ဆုံးပေါ် စလွန်ကာ ပြုလေး ဝင်လာပါ၏။ ကားပေါ်မှ ရုပ်ရည်သန်ပြန်လှသည့်လူငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာလေသည်။

လူငယ်၏လက်ထဲမှ Attachecase ကို ခင်မေက ကမ်းယူတိုက်ပါ၏။

“ဟော... မောင်မျိုးရောက်လာပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါဟယ်အန်ကယ်။ အန်ကယ်သမီးရော ခင်ဗျ”

“အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာပဲ မောင်မျိုးရော၊ တက်သွားလိုက်ပါ။ ဝမ်းပုံရေ... ကြီးကြီးနဲ့အတူ ဒေါက်တာဖွဲ့ ပြင်ဆင်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာ”

ခင်မေနှင့်အတူ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဝင်လာတာမို့ ခုတင်ဆက် ခြေဆင်းထိုင်နေရာမှ သူမ ခုတင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။

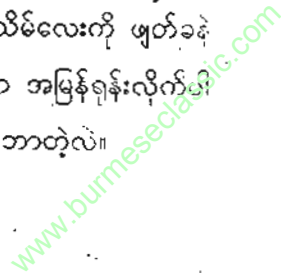
ခင်မေက Attachecase ကို ခုတင်ဘေးစားပွဲထက်မှာတင်ကာ အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး တံခါးကိုပိတ်သွားလေသည်။

ဘုရားရေ! ဆရာဝန်နဲ့သူမကို နှစ်ယောက်စည်းထားခဲ့တာကောင်း။

“နေကောင်းရဲ့လား Honey”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က သူမ၏ခါးသိမ်သိမ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ခြံ့မေးလိုက်သည်မို့ သူမ တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ အမြန်ရုန်းလိုက်မိ

အလိုလေးလေ... ဒီဆရာဝန်နဲ့မေက ဘာတဲ့လဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟန်နီရဲ့။ ကိုယ်နဲ့မတွေ့ရတဲ့ တစ်ပတ်လေးအတွင်းမှာ သိပ်စိမ်းကားလှချည်လား”

“လွတ်ပါ. . . ဒီလိုမျိုးဆက်ဆံတာ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး”

“ဟန်နီ. . . မင်းနဲ့ကိုယ်က engage လုပ်ထားပြီးတာ ကြားနော်။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။

ဘုရား. . . ဘုရား အဖြစ်အပျက်တွေက ကူလှချည်လား သူမအဖြစ်က ဟိုမှာစေ့စပ်ပေးတဲ့လူကိုငြင်းပယ်ချင်၍ ထွက်လာခဲ့မိတာ။ အခုလည်း ဒီလိုလူကိုမလိုချင်၍ မမ ဒီအိမ်မှပျောက်သွားတာပဲထင်ပါရဲ့။

“ဟန်နီ”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်၏စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံကြောင့် မိုက်သည့်မျက်တောင်တို့ကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်ရပါ၏။ မဖွင့်၍လည်း ဒီလူက လက်ရဲဖက်ရဲရှိပါတီသနဲ့။

“ကျွန်မ မိုးမြင့်စံမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်းဟင်း. . . ဘယ်အချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုနှိပ်စက်နေဦးဟန်နီ။ ပြောတော့ဖြင့် ကိုယ် ဟောက်စံဆင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထဲ

ဆို။ ခုတော့ ကိုယ့်ကို တောင်လှည့်မြောက်လှည့်လုပ်ပြီး ကြီးရှည်ညှပ်နဲ့လှန်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဒီမှာကြည့်. . . ကိုယ်စာင့်လာခဲ့တာ (၈)နှစ်ရှိနေပြီ။ အခုမစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပဲ”

‘သူ့လက်တစ်ဖက်က သူမလက်ဖျံကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ ညှပ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ လက်ပြတ် blouse လေးသာ ဝတ်ထားတာမို့ သူမလက်တံလေး အနီရောင်သန်းသွားတာကို မြင်နေရသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“Heroin (ဘိန်းဖြူ) သုံးထားသလားလို့ နေရာရှာကြည့်တာ

“ရှင်! ”

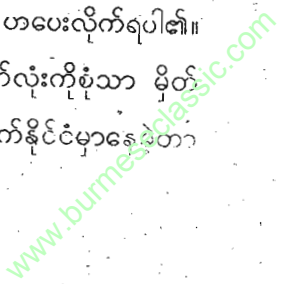
“ကဲ! ပါးစပ်ဟပါဦး”

“အို! ဘာလို့ဟရမှာလဲ”

“ဟလိုက်ပါ ဟန်နီရယ်။ cigarettee (စီးကရက်) သောက်သောက် အနံ့ခံရဲလေးပါ”

သူမမေးစေ့ကိုကိုင်ကာ ဟခိုင်းနေတာမို့ ဟပေးလိုက်ရပါ၏။

ကံနာအနီးကပ်ကာ အနံ့ခံသည်မို့ သူမမျက်လုံးကိုစုံသာ မိုက်လို့လိုက်ရသည်။ အကျိုးနည်းမှပဲ။ အနောက်နိုင်ငံမှာနေတာ

တောင် သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုနီးနီးကပ်ကပ် လက်
ပွန်းတတီးမနေခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“Ok! Thanks, Honey . . . အန်ဇယ်စိုးရိမ်တဲ့အဆင့်ကို
ရောက်မသွားသေးလို့ ကိုယ်လည်းဝမ်းသာပါတယ်။ နောက်ကို တင်
မမတို့အုပ်စုနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဘူးနော်။ ဟန်နီက လူတွေ
အကြောင်းကို ဘာမှသိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်က ကလေးသာ
သာရယ်။ ကောင်လေးတွေနဲ့ရောနှောပျော်ရွှင်တာကလွဲပြီး ဘာမှ
စွေးတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအုပ်စုက ဟန်နီဆီကနေ ရသမှု
ချော့မော့ပြီး ချူစားနေကြတာ။ သူတို့လိုင်းထဲ မဝင်ခိုင်းသေးတာ
ကံကောင်းတယ်မှတ်”

“သူတို့က ဆေးသမားတွေလားဟင်”

“ဒါပေါ့. . . ဒါကြောင့် ဟန်နီဆီက ငွေတွေရော၊ ရွှေတွေ
ခဏခဏချေးငှားနေတာလေ။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား ဟန်နီ
ရယ်၊ ခက်တာပဲ”

“ခက်တယ်၊ ခက်တာမှအစစ်ပေါ့။ ကျွန်မက ရှင်နဲ့စေ့
ထားတဲ့မိုးမြင့်စံမဟုတ်ပါဘူးဒေါက်တာ။ ကျွန်မက ပါပွါသမီးအလေး
ရွှေဘုံစံပါ”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားလေ၏။
ပြီးနောက် ဘာကိုသဘောကျသွားသည်မသိ ရယ်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ဟန်နီရယ်. . . အဲဒါလေးတွေကြောင့် ကိုယ်အသည်းတွေ
ယားပြီး ချစ်နေရတာ။ သိလား”

နဖူးကို ဖျတ်ခနဲထုလိုက်ပြန်လေ၏။ အားပါးပါး. . . လက်
ကလည်း မြန်လိုက်တာနော်။

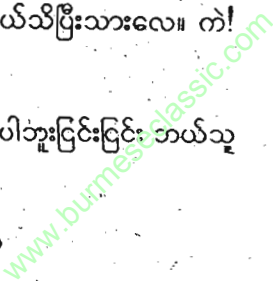
သူက Attache-case ကိုဖွင့်၍ နားကျပ်နှင့် သွေးပေါင်ချိန်
စက်ကိုထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ! စမ်းသပ်ဦးမှပဲ။ တော်ကြာ ကိုယ့်ရဲ့ father-in-law
မေးရင်၊ မဖြေနိုင်လို့ အခက်တွေ့သွားမှာ။ 120° - 80° . . . Ok
အားလုံး Normal ပါပဲ”

“ကျွန်မနဲ့မမက တော်တော်တူတာတော့မှန်ပါတယ် ဒေါက်
တာ။ ဒါပေမဲ့ မမရဲ့ pupil က black ပါ။ ကျွန်မက sepia လေ”

“ကိုယ့်ကိုအရူးမလုပ်ပါနဲ့ ဟန်နီ။ မင်းရဲ့ favourite ထဲမှာ
ဇွန်ကပ်မှန်ရောင်စုံတတ်တဲ့အကျင့်ကို ကိုယ်သိပြီးသားလေ။ ကဲ!
ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲပြန်လိုက်ပို့ပါဦး”

ကဲ! ကောင်းရော။ ဘယ်လိုပဲမဟုတ်ပါဘူးငြင်းငြင်း ဘယ်သူ

မှမယုံကြပါလားနော်။

သူက သူမလက်ဖျားကိုဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်ခဲ့သဖြင့် လိုက်လာ
လေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ပါပါက အဆင်သင့်ထိုင်စောင့်နေလေ
၏။

“အားလုံး Ok ပါတယ် အန်ကယ်။ ဘာတစ်ခုမှစိုးရိမ်စရာ
မရှိပါဘူး။”

“မစိုးရိမ်ဘဲရှိမလား မောင်မိုးရယ်။ မင်းညီမလုပ်ပုံတွေက
ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ။ လာထိုင်... ကော်ဖီလေးဘာလေးသောက်သွား
ဦး။”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်နှင့်အတူ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။
ရောက်လာကတည်းက အဆင်မပြေရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုများ
စခန်းသွားရပါ။ ဒီမြေနှုတ်အလှမ်းဝေးတာ အတော်ကြာခဲ့လေပြီပဲ။

“အန်ကယ်သမီးက မလွယ်ဘူးဗျ။ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်နီမဟုတ်
ဘူးလို့လည်း ကျွန်တော့်ကိုအကြောင်ရိုက်သေးတယ်။”

“အဲဒါပဲကြည့်ပေါ့ မောင်မိုးရယ်။ အငယ်မက ဒီကိုဘယ်လို
ပြန်လာလို့ရမှာတဲ့လဲ။ သူတို့အမေကလည်း မွေးတတ်ပါရဲ့။ သမီးနှစ်
ယောက်ကို တစ်နှစ်ခြားပြီးမွေးတာဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းကွာ

တာက (၈)လတည်းလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရုပ်ရောအရွယ်ပါ
သိပ်မကွာတော့ အမြွှာလို့တောင်ထင်ကြတာ။ အကြီးမက ဖအေကို
ကပ်တယ်။ အငယ်မက အမေကိုကပ်တယ်... အန်ကယ်တို့လင်
မယားကွဲရတာလည်း မေရီရဲ့အဖေကြောင့်ပါ။ ဟိုမှာအပြီးနေမယ်
ပြောတော့ မေရီကလည်း ဖအေတစ်ခုသမီးတစ်ခုနေလာခဲ့ပြီး မခွဲ
နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပါသွားတာလေ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မာမိပြောပြထားလို့လည်း ကျွန်ဘော်အိုင်ကမမိ
တာ။ နို့မို့ ဟန်နီစကားတွေထဲမှာ ချာချာလည်မှူးသွားနိုင်တယ်။”

ပါပါနှင့်အတူ သူပါ၊ရောရယ်လိုက်လေ၏။ သူမကတော့ ပြုံး
ပင် မပြုံးနိုင်တော့ပေ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလိုကြီး အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ထားရင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ။ သူမက မာမာနှင့်အတူနေကတည်းက လွတ်လပ်စွာ
လျှောက်လည်နေတတ်တဲ့သူလေ။

“စကားလည်းကောင်းပါတယ်။ မာမိမျှော်နေမှာမို့ ပြန်လိုက်
ပါဦးမယ် အန်ကယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်မိုး။ နေ့တိုင်းမဟုတ်တောင် ရက်ခြား
ဆိုသလို မကြာမကြာတော့ လာကြည့်ပေးပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့... လာခဲ့ပါမယ် အန်ကယ်”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်၏ကားကလေး ခြံထဲမှထွက်သွားတာကို တာဝန်အရ လက်ပြခွဲပြီးမှ အပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့၏။

အိပ်ရာထက်လွဲကာ မျက်စိကိုမှိတ်လိုက်စဉ် အာရုံထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုက အလိုလိုပေါ်လာလေ၏။ စူးစူးရဲရဲမျက်ဝန်းတွေကို သူမမမေ့။ ခနဲပြုံးပြုံးပြလိုက်တဲ့ ခပ်ညီညီအနောက်နှုတ်ခမ်း တစ်စုံကိုလည်း အာရုံမှာ စွဲထင်နေလေသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။
မမနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ။

မမကို ဘာကြောင့်မုန်းတီးနေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူမလန့်နေရပါသလဲ။ အမေးများစွာရှိသော်ငြား အဖြေက မရှိ။

အနောက်နိုင်ငံမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူမို့ သူမ လူမကြောက် တတ်ပါ။ သို့သော် သူ့ကိုတော့ မြင်မြင်ချင်းကြောက်မိတာကို ဝန်ခံ ပါသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့စူးစူးရဲရဲမျက်လုံးစိမ်းတွေကိုပါပဲ။
ကိုလူချောရေး... မြန်မာပြည်ကို ဦးဆုံးပြန်ရောက်လာတဲ့

ညမှာ ရှင်က ကျွန်မရဲ့အိပ်မက်တွေထဲရောက်လာတဲ့သူဖြစ်နေတာ တော့ မတရားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... ကြောက်ရွံ့စိတ်ရဲ့တစ်ဖက်မှာ ကျွန်မ ကျေနပ်နေပြန်တယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ ကျွန်မ မဖြေတတ်လို့ပါ။

အခန်း (၂)

“မသွားရဘူး။ ဘယ်ကိုမှထွက်မယ်မကြုံနဲ့... ဒါပဲ”

“ပါပါ”

“မရှည်နဲ့... ဘုရားတို့ရုပ်ရှင်ရုံတို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြထွက်
ဆာခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ပြီးရင် ပြသနာပေါင်း
သောင်းခြောက်ထောင်ရှုပ်လာတော့မှာ။ နင်၊ ငါ့ကို တော်ရုံပဲဒုက္ခ
ပေးပါ မိုးမြင့်စံ”

ကဲ... ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးချင်သည့်စိတ်ပင် ကြောက်ပျောက်
ပျောက်ပျောက် ပြေးကုန်လေပြီ။ ပါပါက breakfast ကိုစားပြီးသည်

၃၂ ၈၇ မပသဒ္ဒါမောင်

နဲ့ ကုမ္ပဏီသွားရန် ပြင်တော့၏။ သူမ dinning room ထဲမှာ ငိုငိုလျက်သားကျန်ခဲ့ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်တော့မှ အပြင်ကို ထွက်ခွင့်ရမှာပါလိမ့်။

“ငါမှာထားတာတွေ မေ့မနေကြနဲ့နော်။ တစ်ခုခုမှားတာနဲ့ နင်တို့အားလုံး သေပြီမှတ်”

အိမ်မှထွက်ကာနီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသွားသည့်ပါပဲ! အသံ ကြောင့် သူမသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ဝကိုမမြင်ရပေမယ့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုလှမ်းထိုးဖြစ်အောင်လည်း ထိုးလိုက်ပါသည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးသွားမှ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန်လှေကားတစ်ခုကို စနင်းစဉ် ဂါဝန်အဖြူလေး၏အောက်နားစကို ဆွဲကိုင်မလိုက်ပါ၏။

“တူ... တူ... တူ”

ဟော! Phone သံပါလား။ သူမခြေလှမ်းကိုပြန်ရုတ်လိုက် ကာ phone စင်ရှိရာသို့ လှမ်းလာခဲ့ပါ၏။

“ဟဲလို”

“မိုးလေးလား... မမပါ”

“ဘယ်က မမလဲ”

“ကွယ်... တင်မမကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“မသိဘူး။ ကျွန်မက မိုးမြင့်စံမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... မိုးလေး၊ မမတို့ကိုစိတ်ကောက်နေမှန်း သိပါတယ်ကွယ်။ မမက အကြည်စားသန်တတ်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့။ ကျော်သီဟကို မိုးလေး စိတ်မဝင်စားမှန်းမသိလို့ပါ။ မမက မောင်လေးကိုသနားလို့ မိုးလေးနဲ့အဆင်ပြေအောင် ဖူးစာရေးနတ် လုပ်ပေးမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်... မိုးလေးမကြိုက်ရင် နောက်ကို ပြောတော့ပါဘူး”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှနားမလည်ဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ”

တစ်ဖက်မှ ညှင်းသွဲ့သွဲ့လေးရယ်လိုက်လေ၏။ မမတော့ မောင်လေးတွေကြားထဲမှာ အတော်ရေပန်းစားတဲ့နှင်းဆီပွင့်လေး ဖြစ်နေပါရောလား။

“မမတောင်းပန်တာကိုတော့ လက်ခံပေးပါကွယ်”

“ရပါတယ်... ဒါပဲမဟုတ်လား”

“မိုးလေးနဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ခုခုစားရအောင်လေ။ ဒီတစ်ခါ မမရှင်းမှာပါ။ ထွက်လာခဲ့နော်၊ ဒါတိုင်း ဆိုနေကျဆိုင်မှာပဲလေ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မကို ပါပါက ဘယ်မှမလွတ်တော့ဘူး။
sorry ပါ”

“ဟုတ်လား! တို့မိုးလေးတော့ လှောင်ချိုင့်စံမင်းသမီးလေး
ဖြစ်ပါရောလား။ ဟုတ်တာပေါ့... လောလောဆယ်တော့ မိုးလေး
ရဲ့ပါပါ စိတ်တိုင်းကျလေး နေလိုက်ပါဦး။ အလွန်ဆုံးကြာ တစ်ပတ်
ပေါ့ချာတိတ်ရယ်။ ဒါဆို ဒါပဲနော်”

သူမခေါင်းကိုခါယမ်း၍ phone ကိုပြန်ချလိုက်ပါ၏။ အပေါ်
တက်ကာ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲ၍ ခြံထဲလမ်းဆင်းလျှောက်နေမိ
သည်။ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာလျှောက်ရင်း ဟိုဒီလှည့်ပတ်ကြည့်
နေစဉ် ခြံရှေ့မှ ကားတစ်စီးဖြတ်မောင်းသွားတာကို မြင်လိုက်ရ၏။
ခြံတံခါးကလုံသည်မို့ ခြံစည်းရိုးသံတိုင်ကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်
ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှင်နေရာမှ ရပ်သွားသည့်ကားရှေ့ခန်းမှ လူ
တစ်ယောက်ကိုသတိထားမိသွားရ၏။ ဟော! ဒါ မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့
လူပါလား။ သူက နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်၍ သူမကို မှဲပြုံးတစ်ချက်
ပြုံးပြလိုက်ပြန်သည်။ ကြည့်စမ်း! ပုံစံကိုက ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး
နေအောင်လိုလို၊ style ကအပြည့်ပဲကိုး။ သူမ ရယ်ချင်လာရတာ
ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဟေ့! ဘယ်လိုလဲ သိပ်ကြောက်နေပြီလား။ ခြံထဲမှာလုံ
အောင်ပုန်းနေလည်း ငါ့လက်ကလွတ်ပြီလို့ထင်မနေနဲ့”

“အမယ်! ဘယ်မှာပုန်းနေလို့လဲ။ ရှင့်လောက်များ သာ
တောင်မကြောက်သေး”

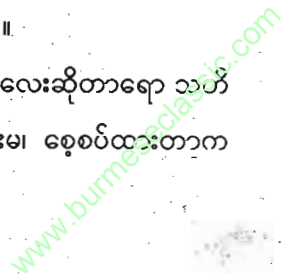
“စိမ်ခေါ်တာပေါ့လေ။ သပြေတို့က ကိုကိုအတွက်ဆိုရင် ဘာ
တို့မှ ဂရုစိုက်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ မင်း အဲဒီဆရာဝန်ကို ယူရဲယူ
ကြည့်၊ နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်လောင်းပြိုင်ဖြစ်သွားမယ်မှတ်”

“ဟာဟ! ပိုပြီးတော့တောင်မှ မကြောက်သေး။ ရှင့်လိုလက်
တောင့်လောက်ကောင်လေးကို ဘုံတို့က တစ်ချက်ကိုင်ပေါက်စာပဲ
မို့တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်”

“ဘာကွ”

သူက ရူးရူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာလေ၏။ ခြံစည်း
အနားထိ လျှောက်လာသည့်ခြေလှမ်းတွေက အတော့်ကိုကြည့်
တောင်းနေပါသည်။ ဘယ် Model show မှာများ cat walk
လျှောက်ခဲ့မှန်းမသိ stlye ကျလွန်းနေပါ၏။

“မင်းနော်... မင်းကိုယ်မင်း မိန်းကလေးဆိုတာရော သတိ
ထားမိရဲ့လား။ အတော့်မျက်နှာများတဲ့မိန်းမ၊ စေ့စပ်ထားတာက

တစ်ယောက်၊ ကြိုက်တာကတစ်ယောက်၊ တွဲတာတွေက ထည်လဲ။

မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲကွ”

“နေပါဦး... ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုများ ကြိုက်နေမိလို့လဲ”

“ဘာ! မင်း... မင်း... ကိုကိုကိုပဲ အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ပါတယ်လို့အဖြေပေးခဲ့တာလေ။ ခုကိုကို... တောက်! ငါ၊ လူ သတ်မိတော့မှာပဲ”

သူက မျက်နှာကြီးနီရဲလာတဲ့အထိ ဒေါသတွေဖြစ်နေတာမို့ သူမပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ အစ်ကိုကိုတောင် ဒီလောက်ချစ်နေရင် သူ့ချစ်သူဆို ဘယ်လောက်တောင်များ ချစ်ရှာမလဲဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိသွားရလေသည်။ အတော့ကိုတရားတာပဲနော်။

“ဟုတ်လား။ ကျွန်မ အဲဒီလိုပဲပြောခဲ့မိသလားဟင်”

“မင်းနော်”

“ကျွန်မ သိပ်မမှတ်မိတော့လို့ပါ”

“လာပြန်ပြီ၊ ငါ့ကို အတိတ်မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြမနေနဲ့။

မယ့်ဘူး”

သူမ တီးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ ဒီလောက် ဒေါသတွေထွက်နေ တာတောင် သူ့မျက်နှာက အတော့ကိုကြည့်ကောင်းနေသည်ပင်။

“မယ့်လည်းနေပေါ့။ ဒါနဲ့ ရှင့်အစ်ကိုဆိုတာ ရှင့်လိုခပ်ချော ချောပဲလားဟင်”

“ဘာကွ! ”

“အာ... တိုးတိုးသာသာပြောပါရှင့်။ ကျွန်မ နားမလေးပါ ဘူး”

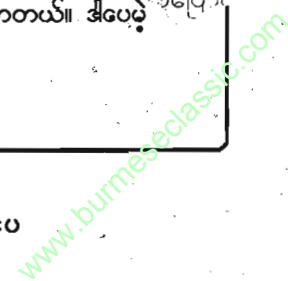
“မင်းနော်... ကိုကိုကိုကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ရေလာမြောင်း ပေးအဆင့်ကိုတောင်ကျော်ခဲ့သေးတာ။ ကိုကိုနောက်မှာ တုကောက် ကောက်လိုက်နေမှတော့ ငါ့အစ်ကို ပစ်မကျဘဲနေမလား။ အတော် ရဲတင်းတဲ့မိန်းကလေး”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမျက်စိမှန် နေတာပဲဖြစ်မယ်။ တကယ်ဆို သူ့ထက်ချောတဲ့ခန့်တဲ့ ယောက်ျား လေးတွေ လောကမှာအများကြီးရှိနေတယ် ဟုတ်လား။ ဝေးဝေး မကြည့်နဲ့။” ရှာစရာတောင်မလိုဘူး”

“တောက်! မင်း... မင်း... ပျက်လာတယ်။ ဒီပေမို့”

မိန်းမ။ မင်းလို မိန်းမမျိုးကိုမှ စွဲ

ဒါကြောင့် ကိုကိုဒုက္ခရောက်

၃၈ ၇၇ မပသဒ္ဒါမောင်

သွားကာ ကားကိုဝူးခနဲမောင်းသွားလေသည်။ အတော့်ကိုစိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ အဲဒီကိုဆိုတာကို သူမမြင်ဖူးချင်မိသည်။ မမဟာတကယ်ပဲ အဲဒီကိုဆိုတဲ့လူနဲ့ ချစ်ခဲ့ပါသလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သနားစရာပဲ။ ဒေါက်တာ့ကို ပါပိုအလိုကျ လက်ခံလိုက်ရပြီး သူ့အစ်ကိုကိုတော့ တကယ်ချစ်ရှာတာထင်ပါရဲ့။

ဘယ်ဆီကိုများ ရှောင်ပြေးနေသလဲမမရယ်။ အခက်အခဲတွေ ရှိနေရင်လည်း ဘုံနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်။ အားလုံးကိုကြောက်နေဖို့မလိုပါဘူး။ လောကမှာ ဘုံကြောက်ရမယ့်အရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှရှိမနေသေးတာအမှန်ပါ။

ခြံထဲမှအိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ ဗီရိုတွေအံ့ဆွေတွေထဲ ရှာဖွေနေမိ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါသည်မမတယ်။ ယောက် 'Diary' တွေဘာတွေများရေးလိုရေးငြား ရှာကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

မယု... စောအုပ်သေးသေးလေးပဲ။ ဘာတွေမှာ သူမ တီးတိုးရယ်လိုက်မိ၏။ အိပ်ရာထက် ပက်လက်လှန်ကာ တာတောင် သူ့မျက်နှာက အတော့်ကို ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကိုမြင်ရမိ၏။

ကိုမျိုးက မိုးထက် (၆)နှစ်ကြီးတယ်။ ဆေးကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီ။ မိုးကို Propose လုပ်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခံစားရတယ်။ အိပေပဲ ဘာမှန်းတော့ မိုးမသိတာအမှန်ပဲ။

ပါပါကနေတစ်ဆင့် မိုးနဲ့စေ့စပ်ခွင့်တောင်းတယ်။ မိုးအသက် အခုမှ (၂၀)ပဲရှိသေးတာပါ။ အချစ်ဆိုတာဘာလဲလို့ မိုးမသိဘူး။ ပါပါကိုချစ်လို့ မိုး၊ ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်ရတာပါ။ သေချာတာ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ အဲဒါကတော့ မိုး၊ ကိုမျိုးကို ရင်မခုန်ဘူး။ ဒါဟာ မချစ်လို့ပဲနေမှာပေါ့နော်။

ကိုမျိုးက မိုးအပေါ် အတော်လေးချစ်ရှာပါတယ်။ ဂရုလည်း စိုက်သလို ယုယမှုလည်းရှိတယ်။ အချိန်မရတဲ့ကြားကတောင် မိုးဆီကို မကြာခဏရောက်လာတယ်။ အိပေပဲ မိုးမပျော်တာ အမှန်ပဲ။

အိမ်မှာမနေချင်လို့ အပြင်ကို ထွက်ပေါက်ရှာတယ်။
သင်တန်းတွေလျှောက်တက်တာကို ပါပါကခွင့်ပြုတယ်။ အဲဒီမှာ
မမတို့အုပ်စုနဲ့စဆုံတာပဲ။

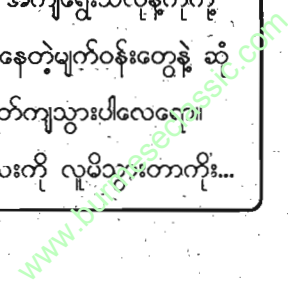
မမတို့အုပ်စုက ရေပေါ်ဆီသာသာမှန်း တပြည်းပြည်းရိပ်မိ
လာတယ်။ ကျော်ကလွဲပြီး သူတို့တွေ စီးကရက်သောက်ကြ
တာကို မိုးသိနေပြီ။ သူတို့မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မမ
က မိုးကိုလည်း ဆေးလိပ်သောက်ကြည့်ဖို့ မြူဆွယ်တော့
ကျော်တို့မောင်နှမ စကားတွေများကြတယ်။ မမလှမ်းပေးတဲ့
ဆေးလိပ်ကို ကျော်က ပုတ်ချလိုက်လေရဲ့။

ကျော်က ချစ်တယ်လို့ပြောတယ်။ မိုး စိတ်ဆိုးရခက်တာ
ပေါ့။ အားလုံးထဲမှာ ကျော်ကိုပိုသာတဲ့သံယောဇဉ်တွေဖြစ်တာ
ကို သိနေကြတာကိုး။ ကျော်ရယ် မိုးဘက်က ပြုစင်တာကို
ကျော်သိစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးမှာ အချစ်မရှိ
သေးလို့ပါ။

ကိုကိုတို့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရုံအောက်ထပ်က သင်တန်းကို
မိုးတက်မိတယ်။ အအေးဆိုင်ထိုင်နေရင်းနဲ့ ကိုကိုကားအလာ
ကို မိုး၊မျှော်တတ်လာပြီ။ Lift ထဲဝင်တာကို မဆုံ၊ ဆုံအောင်
ကြမိတယ်။ ကိုကိုရေမွှေးရနံ့က မိုးကိုရင်ခနစ်စိတ်လှုပ်ရှားစေ
တာ အမှန်ပဲ။

ကိုကိုပိုင်တဲ့ Mart ထဲကို အနောက်မှတကောက်ကောက်
လိုက်ကြည့်မိတော့ မိုးကိုသတိထားမိသွားပြီ။ မိုးနဲ့ အသက်က
နှစ်ယောက်တည်းတွဲနေကျကိုး...

ကိုကိုမျက်နှာမှာ ရှားရှားပါးပါးအပြုံးလေးကို တွေ့ခွင့်ရ
လိုက်တယ်။ ရင်တွေခန့်လိုက်တာနော်။ အဲဒါအချစ်တဲ့လား။
စိတ်လှုပ်ရှားစရာကြီး။ Mart ထဲမှာ အကျိုးရွေးသလို့နဲ့ကိုကို
ကိုချောင်းနေမိတုန်း မှန်ထဲမှစိုက်ကြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဆုံ
သွားစဉ် မိုးလက်ထဲက File လေးပြုတ်ကျသွားပါလေရော။
ရှက်လိုက်တာနော်။ အကြည့်သူဦးမလေးကို လူမိသွားတာကိုး...

ကိုကိုက မိုးရဲ့အကြည့်တွေကို ရိပ်မိသွားပြီ။ မိုးရဲ့ခြေလှမ်းတွေနောက် ပြန်လိုက်တဲ့အခါမှာ အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်မိပြန်ပါရော။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးစက်ကုန်တဲ့အထိ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ။

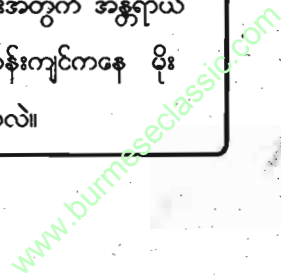
‘မိုးသောက်ပြီး’ တဲ့။ ကိုကိုကို မိုးသိပ်ချစ်ပါတယ်။ တစ်ခါမှ မချစ်ပူးသေးတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ အရူးအမူးချစ်မိခဲ့တာပါ။ မိုးဝန်ခံပါတယ်လို့ပြောတော့ ကိုကိုအပျော်မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်မဝခဲ့ဘူး။ ကိုကိုလည်းအရမ်းပျော်နေတာ သိသာပါတယ်။

Coffee ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခွင့်တောင်းတဲ့ ကိုကိုကိုမငြင်းခုံမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ပဲ ကတိပေးလိုက်မိတယ်။ မိုး၊ မှားသွားလားဟင်...

မိုးသိပ်ကြောက်တယ်။ နို့တို့တွေ မိုးဆီက ငွေတွေယူပေါင်းဖျားပြီ။ ပြောတော့ ချေးတာတဲ့။ ပါပါဆင်ထားတဲ့ လက်စွပ်တွေဆို ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ။ အခုတစ်ခါ ဆွဲကြိုးကိုမျက်စိကျနေပုံပဲ။ ကျော်တောင် မူသိပ်မမှန်ဘူးလို့ထင်လာရပြီ။ မိုးကို စားသောက်ဆိုင်တွေမှာချိန်းပြီး ငွေတောင်းတတ်နေပြီလေ။

‘မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာပါ’ တဲ့။ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ နှုတ်ခမ်းလွှာကြားက အချို့ပြန်ဆုံးစကားလေးတစ်ခွန်းပါ။ ရှက်အားတွေပိုရင်း ကိုကိုမျက်နှာကိုမော့မကြည့်ရဲခဲ့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဆိုင်းတွေ ဗုံတွေတီးနေသလို ဆူညံနေတာပဲ။

ကျော်လက်ဖျံမှာ အပ်ပေါက်ရာလိုလိုတွေ့လိုက်ရတော့ မိုးမျက်ရည်ကျမိတယ်။ ကျော်က အဲဒီမိုးကြောင့်တဲ့။ မိုးပြန်မချစ်လို့ သူဒီလိုမျိုးလုပ်တာလို့ ပြောလေရဲ့။ မိုး စိတ်တိုတိုနဲ့ပြန်အော်ရင်း ရန်ဖြစ်ကြတာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ။ မိုးအတွက် အန္တရာယ် သိပ်ကြီးနေပြီဆိုတာကို သိနေပါပြီ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကနေ မိုးထွက်ပြေးရတော့မယ်။ မိုးဘယ်ကိုသွားရမလဲ။

ကိုကိုကို ငွေမပြောရဲဘူး။ ကိုကိုက သိပ်တူနေကြီးတဲ့
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ မိုးကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားမှာကို မိုး
 မိတယ်။ မိုးမှာထွက်ပေါက်ပိတ်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ကိုယိုးကပါ
 လက်ထပ်ဖို့ပူဆာတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ မိုးဘာလုပ်ရမလဲ။

ကိုကိုဆိုက Phone လာတယ်။ ကိုကိုမေမေဆိုးလို့ နယ်
 ကို ခဏပြန်မလို့ဘူး။ မိုးတစ်ယောက်တည်း မနေခဲ့ဘူး။ ကိုကို
 နောက် လိုက်ခဲ့ပါရအေး။ ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါကွယ်။

စာအုပ်လေးက ပြည့်သွားချေပြီ။
 အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပါပဲလား။
 ဒါဖြင့် မမက 'မိုးသောက်ဦး' ဆိုတဲ့ကိုကိုနောက်ကို တကယ်
 ပဲလိုက်သွားတာလား။ ဒါဆိုရင် သူက ဘာလို့ ရန်ရှာစရာအကြံ
 ရှိမှာလဲ။ တင်မမကလည်း မမပျောက်သွားတာကို မသိဘူးပေ။
 ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဓာတ်နေရာရာမှာ မမ ပုန်းနေ

သေချာပါတယ်။
 မမရယ်... သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။
 ဒီလောက်အန္တရာယ်တွေပိုင်းနေတာကို ပါပါနဲ့မတိုင်ပင်ဘဲ
 မိမိကနေ ဇွတ်ထွက်သွားရလား။
 "ဒေါက်! ဒေါက်!"
 "ဘယ်သူလဲ"
 "ခင်မေပါ မမ။ မမသက်သက်စံ၊ အောက်မှာစောင့်နေပါ
 ဘယ်"
 ဟော! သက်သက်စံဆိုတာ မမရဲ့သူငယ်ချင်း 'အသက်'ဆို
 ကထင်ပါရဲ့။ ဒါဆို မမသတင်းကိုစုံစမ်းလို့ရမှာ သေချာတာပေါ့။
 "အခန်းထဲလာခဲ့ဖို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ ခင်မေ"
 "ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ"
 တံခါးချပ်ခနဲပွင့်သွားကာ ကော်ရုပ်နှင့်တူသည့်ကောင်မလေး
 နှစ်ယောက်က မျက်လုံးလေးတွေပိုင်းလျက် ဝင်လာလေ၏။
 "မိုး! အမယ်လေးဟယ်... ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်လာရဲ့
 ဘဲ ကံကောင်းတယ်မှတ်"
 "အသက်နော်"

“အေးလေ... အသက်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။
Accident ဖြစ်တာ ခေါင်းကိုထိသွားသေးလားဟင်”

“Accident”

“အင်းလေး... မိုးပဲ ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကနေ အသက်ဆီကို
Phone ဆက်ပြောလိုက်တာလေ”

“ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံ”

“ဟယ်! ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ အိမ်ကိုမှတ်မိပြီး
ပြန်ရောက်လာတာ ဘုရားမတပဲ။ ကံကောင်းလို့ပါလား”

အားပါးပါး! ပဟေဠိတွေက များသည်ထက်များလာပါရော
လားနော်။ အသက်က သူမလက်ဖျားလေးကိုဆုပ်ညှစ်ကာ ခုတင်
ထက် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေသဖြင့် ဘာစကားမှမပြောနိုင်သေးဘဲ
သူမ ငြိမ်နေမိစဉ် တံခါး ချပ်ခနဲပွင့်ကာ ခင်မေ ပြန်ဝင်လာလေ
သည်။

“ကော်ဖီနဲ့မုန့်လာပို့တာပါ၊မမ။ မမသက် ညနေစာ စားပြီး
မှ ပြန်မှာလားဟင်”

“မစားတော့ပါဘူး... ခင်မေရယ်။ မမှောင်ခင် ပြန်မှာမို့ပါ။

ကျေးဇူးပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုတာရှိရင် bell လေး နှိပ်ခေါ်လိုက်ပါ မမ”

“အင်းအင်း...”

အသက်က ကိတ်မုန့်တစ်တုံးကိုဖျတ်ခနဲဝါး၍ ကော်ဖီကိုတစ်
ဘျိုက်မော့လိုက်လေသည်။ ဒါဖြင့် မမက ကိုကို့နောက် လိုက်သွား
တာကိုမမိဘဲ လမ်းမှာ ကား Accident ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

“အသက်”

“ဟင်! ဘာလဲ၊မိုး”

“ကိုကိုက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“ဟော! အသက်ကိုပြန်မေးရလား၊မိုးရဲ့။ လားရွီးမှာဆိုပြီး
ဒီပဲ တစ်ယောက်တည်းလိုက်သွားတာလေ”

“ဒါဆိုသေချာပြီပေါ့။ မမ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပျောက်နေတာ
လေ”

“ဟဲ့! ဘယ်ကမမလဲ။ တင်မမ၊မသိအောင် မိုးတိတ်တိတ်
လေး လစ်သွားတာမဟုတ်လား”

“ကျွတ်! ဘယ်က တင်မမကိုပြောရမှာလဲ။ မမဆိုတာ ဘုမမ
ဒီမြင့်စံကိုပြောနေတာ”

“ဗုဒ္ဓေါ! ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ မိုးရေ... စိတ်တော့မှန်ပါ သေးတယ်နော်။ ဘယ်နှယ်! မိုးကိုယ်မိုး နှစ်ကိုယ်ခွဲလိုက်ရတာလဲ။ ကြုံဖူးပါဘူး”

မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် အနောက်ကိုရွှေ့ထိုင်လိုက်သည့် အသက်ကြောင့် သူမ ရယ်ချလိုက်ပါ၏။

ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာအောင် ခွဲနေရသည့်သူမ ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ဘယ်သူက ယုံကြည်လက်ခံပေးနိုင်မှာလဲ နော်။

“ဟုတ်တယ်၊အသက်ရဲ့။ ဘုံက မနေ့ကမှ Singapore က ရောက်လာတဲ့ရွှေဘုံပဲ။ မမထက် (၈)လငယ်တဲ့ ပါပူသမီးအငယ် ပေါ့”

“ဘုရား! ဘုရား! အသက်တောင်မှ ရှူးချင်လာပြီ။ မိုးရယ်... ဒီလိုတော့မနောက်ပါနဲ့။ အသက်က မိုးနဲ့ (၈)တန်းမှ အတန်း တူတာမှန်ပေမယ့် တကယ့်ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး လိုချစ်တာပါ။ မိုးချစ်သူရွှေ့တာတောင်မှ အသက်အကြံဉာဏ်ယူပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလေ။ မိုးအပေါ်မကောင်းကြံမယ့် သူငယ်ချင်းမို့ မဟုတ်တာ ယုံပေးပါကွယ်”

သူမတဖားဖားဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြန်၏။ ခုမှ စုံထောက် ဝတ္ထုတွေထဲကလိုဖြစ်နေပါရောလား။ ဘုံ့ကို Amnesia ရောဂါသည် များ ထင်ကုန်ကြပြီလားလေ။

“ယုံပါတယ် အသက်ရဲ့။ ဒါကြောင့် အသက်နဲ့တိုင်ပင်ဖို့ ပြင် ခိတာပေါ့”

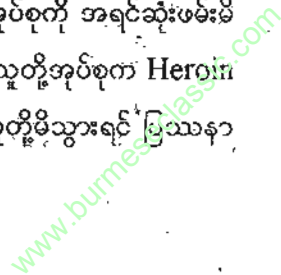
“အင်း... ”

အသက်က သံရှည်ဆွဲတာ မသက်မသာခေါင်းညိတ်ပြုလေ ၏။ သူမကိုလည်း မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“အသက်ရဲ့သူငယ်ချင်း တကယ်ပျောက်နေတာ သေချာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းကို ဘယ်သူမှသိလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့... မမမှာ အန္တရာယ်တွေပိုင်းနေသလိုပဲလေ။ သူ့ ကိုကို နောက်မမိဘဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာကုန်ရစ်ပြီး ပုန်းနေတာပဲဖြစ်မှာ။ မမသနားပါတယ်”

“အင်း... ”

“လောလောဆယ် အဲဒီတင်မမတို့အုပ်စုကို အရင်ဆုံးဖမ်းမိ ဒီလိုတယ်သိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့အုပ်စုက Heroin ဆုံးနေတာ သေချာတာကိုး။ မမကိုသာ သူတို့မိသွားရင် မြဿနာ

တွေ့တက်ကုန်မှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့လား မိုးရယ်။ အန္တရာယ် ကြီးကကြီးနဲ့”

“မကြောက်ပါနဲ့အသက်ရဲ့။ ဘုံက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ မမလိုခပ်ပျော့ပျော့လေးမဟုတ်ဘူးရှင့်။ ကရာတေးခါးပတ်နက်ရထားတဲ့သူပါ။ . . ပြိုင်ဘက်ယောက်ျား ငါးယောက်လောက်ကို အသာလေးလှဲသိပ်နိုင်တယ်။ အပျော့ပဲ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်လို့လား”

“ဒါပေါ့ . . . မယုံဘူးလား။ မယုံရင် အသက်ကိုတိုင်ပေါက်ပြမယ်လေ။ ဆေးရုံတက်ရရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးနော်”

“မလုပ်ပါနဲ့။ ယုံတယ် . . . ယုံတယ်”

သက်သက်စံ ခေါင်းကိုဆက်ကာဆက်ကာညိတ်၍ အမြန်ယုံလိုက်ရပါ၏။ ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကနေ Phone ဆက်လိုက်တုန်းက အကောင်းအတိုင်းရှိနေသေးတာပဲ။ အခုမှ ခပ်ချောင်ချောင်ဖြစ်နေပါရောလား။

မဖြစ်ချေဘူး။ အန်ကယ့်ကို Phone ဆက်ပြီး အသိပေးမှ ပဲဖြစ်ပေတော့မည်။

“မမဆီတနေ အသက်ဆီကို Phone လာရင် ဘုံ့ကိုပြောနော်”

သိလား။ အရေးကြီးတာက မမကို သူတို့တွေ့မသွားမိစေဖို့ပဲ။ မမက သူတို့ရဲ့အသက်ဆက်လို့ရမယ့် အသက်ဘူးလေးဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ . . . မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ။ ဘုံ့၊ သူတို့အုပ်စုကိုဖမ်းနိုင်မှာပါ”

လာပြန်ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ရှားလော့ခဲဟုန်း ထင်နေလားမသိ။ သက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့်စာအုပ်လေးကို လက်ဝါးပြင်နှင့်ကဖတ်ဖတ်ရိုက်ကာ စဉ်းစားနေသည်လေ။

“အသက် Phone နံပါတ်လည်း လိုလိုမယ်မယ်ပေးထားဦးနော်။ အရေးအကြောင်းဆို ဆက်သွယ်လို့ရအောင်လေ”

“မိုးစာအုပ်ထဲမှာရှိတယ်လေ။ မေ့ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်မှာပါလိမ့်”

“အောက်က ဖုန်းစာအုပ်နောက်ဆုံးမှာလည်း ရေးပေးထားတယ်လေ။ အသက် . . . ပြန်ဦးမယ်”

“အင်းအင်း . . . ”

သက်သက်စံ၊ မိုးထဲမှအမြန်ပြန်လာခဲ့ပါ၏။ မိုးတစ်ယောက်ဆော့ ဆေးပဲသုံးမိပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အတိတ်ကိုပဲ မေ့သွားလေသလား။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချစ်လှစွာသော ဤသူငယ်ချင်းလေးကို ခုလိုဝေအနာခံစား

၂၇ မမသဒ္ဒါစောင်

နေရတာတွေ့တော့ အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါ၏။

မိုးရယ်... အသက်မသိအောင် တင်မမတို့အုပ်စုနဲ့သွားပြီး ပတ်သက်မိတာ မိုးဘဝကြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရရှာပါရောလား။

အခန်း (၃)

“လည်ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ခါတိုင်းတော့ ကိုယ်အိမ်လည်
ခေါ်တိုင်း ဟန်နီငြင်းခဲ့ပြီးတော့ ခုစိတ်ပြောင်းသွားပြီလား။”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က ခပ်ပြုံးပြုံးမေးလေသဖြင့် သူမ ရယ်
ချင်သွားရ၏။ မမတစ်ယောက်တော့ ဤဒေါက်တာကို ဘယ်လိုလိုမ့်
လည်းမျိုးစုံနဲ့လိုမ့်ခဲ့ပါလိမ့်။

“မခေါ်ချင်လည်းနေပေါ့။ ကျွန်မက အိမ်ထဲမှာနေရတာ ငြီး
စိတ်ကြီးဖြစ်လာလို့ပြောမိတာပါ။”

“စိတ်မကောက်လိုက်ပါနဲ့... ကိုယ်ခေါ်မှာပေါ့။ တော်ကြာ

၅၅ ၇၇ ပထမအပိုင်း

မာမိတို့က Wedding ဘယ်တော့စီစဉ်ပေးရမလဲမေးရင် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ် မသွားရဘူးနော်”

အဲ! ဟုတ်သားပဲ။ အပြင်ကိုထွက်ချင်ဇောနဲ့ စဉ်းစားပြီးပြော လိုက်မိတာ ဒါကိုထည့်မတွက်မိပါလား။ ပါပါနှင့်သူ့မိဘတွေက အတော့ကိုရင်းနီးကြမှာအမှန်ပဲ။ မမရဲ့ပြဿနာကိုဘယ်လိုဖြေရှင်း ရမှန်းလည်းမသိ။ ဘယ်သူ့ကိုအကူအညီတောင်းရမှန်းလဲမသိသဖြင့် ဦးနှောက်တွေခြောက်လာတာမို့ သူ့ရောက်လာတာနှင့် ပြောလိုက်မိ တာ။ အခုတော့ ခက်နေပါရောလား။

“ကျွန်မ ကျန်းမာရေးမကောင်းသေးလို့ပါလို့ ဒေါက်တာက ပြောထားပေးပေါ့”

“လာပြန်ပြီ ဒီဒေါက်တာကြီး၊ ‘ထို’လို့ခေါ်ပါဆိုတာပြောထား တယ်လေ ဟန်နီရယ်”

“အာ... လျှာယားစရာကြီး၊ မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“အေး... ညစ်ခွင့်ရတုန်း ညစ်ထားဦးပေါ့လေ။ နောက် တော့မှ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ခေါ်ရမယ်မှတ်”

ဟာဟာ! ခြိမ်းခြောက်ပုံကလည်း ရိုးလိုက်တာနော်။ ရှင်ကြီး နေတဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး လိုတာထက်ပိုကဲလာရင်တော့ ကွေ

အဆိုးမဆိုနဲ့ဒေါက်တာရဲ့။ ရှင့်ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်လေးကိုတစ်ချက် လေး ကိုင်ပေါက်လိုက်ရုံပဲဆိုတာကို သိထားစမ်းပါ။

“ဘယ်လိုလဲ! လိုက်ရဲလား”

“လိုက်မှာပေါ့။ ခဏလေး၊ အဝတ်သွားလဲဦးမယ်”

“ဟန်နီက ဒီတိုင်းလည်း လှပြီးသားပါကွယ်”

သူ့မလက်ဝါးကိုကိုင်၍ပြောလိုက်တာမို့ လက်ကိုအသာရုန်း လိုက်ပါ၏။ အခန်းထဲမှာအဝတ်အစားလဲ၍ပြန်ဆင်းလာတော့ သူ တ ပါပါနှင့် Phone ပြောနေလေသည်။

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးမှာပါ။ ဘုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူက Hand Phone ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေး လေ၏။ ကားလေးက ခပ်မှန်မှန်နှုန်းဖြင့် ခြံထဲမှထွက်လာပါသည်။ ဆမ်းတွေကလည်း ရှုပ်လိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုမှမှတ်လို့မရပါလား။ ဒီပွင့်မှာ ကားရပ်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်ကားပေါ်မှလူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဟော! သူပါလား။ မှန်ကိုချလိုက်စဉ် ဒေါက်တာ ချီးမြတ်က တားလေသည်။

“ဟန်နီ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အသိတစ်ယောက်တွေ့လိုက်လို့”

“မီးပွိုင့်ကြီး ဆင်းလို့မရဘူးနော်၊ ခဲပမ်းလိမ့်မယ်။ ကားတွေ နဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“မဆင်းပါဘူး... စိုးရိမ်ရန်ကော”

သူမတို့ အချီအချာပြောနေစဉ် တစ်ဖက်ကားမှ သူက လှည့် အကြည့်နှင့်ဆုံလေ၏။ ဒေါက်တာနှင့်တွဲထိုင်လာသည့်သူမကို မျက် မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

အမယ်... ဒါက Jealous ဝင်တာပေါ့လေ။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ ရည်းစားကို တခြားလူနဲ့တွဲတာကို မမြင်ချင်တဲ့သဘောလား။ မီးစိမ်း သွားတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းအသီးသီးကို ချွေးတွေ့မောင်းနှင်သွား လေ၏။

“ဘယ်သူလဲ... ဟန်နီ”

“သိချင်လို့လား”

“ဒါပေါ့”

“အဲဒါ... ကျွန်မရဲ့ဟိုဒင်း”

“ဘာဟိုဒင်းလဲ”

“နံပါတ်စဉ်တစ်ခုပေါ့ ဒေါက်တာရဲ့။ ဒါလေးတောင်မသိဘူး”

သား”

“ဟန်နီနော်... ကိုယ်လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတာကို အခွင့် ကောင်းယူမယ်မကြာနဲ့။ ခုချိန် ဘယ်ကောင်လေးနဲ့တွဲတဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ပါတီတက်တက် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် တော့ ဒီအချိုးတွေအားလုံးကိုပြင်ရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ခင်းကို ဒီလို တော့ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ မရဘူး”

“ရှင်လည်း တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲနေတာမဟုတ် သား”

“တွဲတာက တွဲတာပဲလေ၊ အဲဒါအပျော်ပဲဟာ။” ဟန်နီက ကိုယ့်ချစ်သူလေ။ ကိုယ်အတည်လက်ထပ်မယ့်ဇနီးလောင်း”

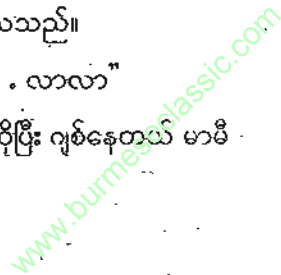
“နားကလေးလိုက်တာ”

“ဟန်နီနော်... ချစ်လွန်းလို့အလိုလိုကနေတာကို သိပ်မဆိုး နဲ့”

ကားလေးက ဒြဲကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ဝင်လာပါ၏။ အိမ်ထဲမှ အန်တီကြီးတစ်ယောက်က ထွက်ကြိုနေလေသည်။

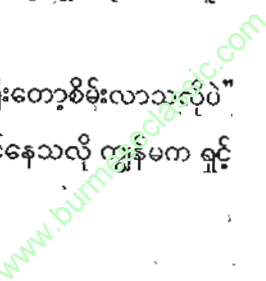
“ဟော! သမီးလေးပါလာတာကိုး... လာလာ”

“အန်ကယ်က အပြင်ပေးမထွက်လို့ဆိုပြီး ဂျစ်နေတယ် မာမိ

ရေ။ အဲဒါနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာ... မမှောင်ခင်ပြန်ပို့ပေးရဦးမယ်”
 “မောင်ထွန်းကို ပို့ခိုင်းလည်းဖြစ်ပါတယ်သားရယ်”
 “မဖြစ်ဘူးမာမိရေ၊ စိတ်မချရဘူးဗျ”
 “အမယ်လေးနော်၊ အကဲကိုပိုတယ်။ လာ... သမီးလေး”
 အန်တီက သူမလက်မောင်းလေးကိုကိုင်၍ ခေါ်လာသဖြင့်
 အိမ်ထဲသို့လိုက်ဝင်ခဲ့ရ၏။ ဒေါက်တာတို့အိမ်က ခမ်းနားပါသော်
 လည်း ဘိုးဘိုးအိမ်လောက်ကိုဖြင့် မမိပါချေ။
 “အပေါ်ထပ်မှာပဲထိုင်နော်သမီး”
 “ရပါတယ်အန်တီ။ တကူးတကကြီးနည်းခဲဖို့မလိုပါဘူး”
 “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့... ဘယ်ကောင်းပဲမလဲသမီးရယ်။
 အပေါ်ကိုပဲ ခေါ်သွားလိုက်နော်သား”
 “လာ... ဟန်နီ”
 ဒေါက်တာမျိုးမြတ် လက်ဆွဲခေါ်လာတော့ အပေါ်ထပ်နည်း
 ခန်းကိုရောက်လာခဲ့၏။ သူက သူမမျက်နှာအပြောင်းအလဲကိုကြည့်
 နေသည်မို့ ရယ်ချင်လာပြန်သည်။ ဒီဆရာဝန်တော့ သနားစရာပဲ
 မမကလည်း ပြန်မကြိုက်၊ ဘုံကလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ ကျန်ရစ်
 ဖြစ်ဖို့သေချာနေပြီလေ။

“ဘာတွေ့မိလို့ပြုံးတာလဲ”
 “ဟင်းဟင်း... ရှင့်ကိုသနားလို့ပေါ့”
 “ဘယ်လို! ကိုယ့်ကိုသနားရအောင် ကိုယ်က ဘာတွေ့များ
 ဖြစ်နေလို့လဲ”
 “ဪ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်နေပေမယ့် အဲဒီ
 မိန်းကလေးက ရှင့်ကိုပြန်မှမချစ်နိုင်တာကိုး”
 “ဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးသွားရင်
 တော့ သူပြန်ချစ်လာမှာပါ”
 “သေချာလို့လား”
 “မယုံဘူးလား”
 သူ့မျက်နှာက သူမနားသို့ကပ်လာလေ၏။ သူမခေါင်းကို
 အမြန်ရှောင်လိုက်ပါသည်။ ဒီလူဟာ အတော့်ကိုအတင့်ရဲတာပါ
 သား။ မမကိုဒီလိုဆက်ဆံလို့ လန့်ပြေးတာပဲဖြစ်မှာပါလေ။
 “အဲဒီလို မရဲတင်းရဘူးလေ။ ကျွန်မကို ရှင်မပိုင်သေးဘူး။
 ဆိုင်ရုံပဲရှိသေးတာ”
 “ဟန်နီကလည်းကွာ။ ကိုယ့်ကို ပိုပြီးတော့စိမ်းလာသလိုပဲ”
 “ကျွန်မပြောထားတယ်လေ။ ရှင်ထင်နေသလို ကျွန်မက ရှင်

ဟန်နီ၊ မိုးမြင့်စံမဟုတ်ပါဘူးလို့”

“ကျွတ်”

သူ့မျက်နှာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသလိုပင်။ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုကိုတော့ လေးစားပါ၏။ သို့သော် မမကိုယ်တိုင်က စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုမှဖြင့် သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီးအရေးပေးဖို့လိုမည်မထင်ပါလေ။

“ဟန်နီရယ်... ကိုယ်သိပ်ချစ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ထပ်ခါထပ်ခါ မနှိပ်စက်ပါနဲ့ကွာ”

“ရှင်မယုံသေးဘူးမဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မပြောနေတာ အစစ်အမှန်တွေပါ။ ရှင်မယုံတာ ထားပါနဲ့ကွာ။ ပါပါကိုယ်တိုင်က လက်မခံတဲ့ကိစ္စကိုး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သိထားဖို့က ကျွန်မက မမလိုအရာရာကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ ခပ်နုနုမိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ ဘာကိုမှလည်း မကြောက်တတ်၊ ဝရုမစိုက်တတ်လို့ Singapore ကနေ ဒီကို တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့တာပေါ့”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူမကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်လုံးလေးတွေက တောက်ပလိုက်တာနော်။ အရင်တုန်းကလို နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေ ဟန်နီဆိုမှာ မမြင်ရတော့

ပါလား။ စကားပြောရင် မပွင့်တပွင့်၊ မျက်လွှာကိုမရဲတရဲလေး ဖွင့်ကြည့်တတ်တဲ့စရိုက်တွေနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကိုသာ တွေ့နေရတာမို့ အံ့သြပြီးရင်းအံ့သြနေမိသည်။ မိုးမြင့်စံအသစ်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်နေရသလိုမိပါလား။

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ဟန်နီတ ဘယ်မှာလဲ”

“သူ တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေလိမ့်မယ်”

“ဟန်နီရယ်... ယုံအောင်လည်းပြောစမ်းပါ။ ကိုယ့်ကို ဦးနောက်ခြောက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့”

သူ့လက်တွေက သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် စူးနေပြစ်သွားသည့်မျက်ဝ ဝေးတောက်တောက်လေးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်သွားရလေ၏။

“လွတ်ပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး”

“ဟန်နီ”

“ကျွန်မဒေါသဖြစ်လာရင် ရှင့်ကိုတိုင်ပေါက်မိမှာနော်။ အဲဒီတော့မှအဆိုးမဆိုနဲ့”

“ဟန်နီ... ကိုယ်”

သူ့စကားမဆုံးခင် သူမက သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုဖျတ်ခနဲကိုင်

၍ လိမ်ထည့်လိုက်ပါ၏။

“အ...”

“ကျွန်မပြောသားပဲ။ ကျွန်မ မိုးမြင့်စံမဟုတ်ဘူးလို့။ ရှင်မမကိုသာ ဒီလို ထိကပါးရိကပါးဆက်ဆံလို့ရမယ်။ မမက အားနာမိတာရော၊ ရှက်တာပါပေါင်းပြီး ငြိမ်နေမှာ။ ကျွန်မက ငြိမ်ခံမယ့်လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်မြမြမှတ်ထား”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီဟန်နီရယ်။ ကိုယ့်လက်ကိုလွှတ်ပါဦး”

“ရှင် ကတိပေးဦးလေ”

“ဘာ... ဘာကထိလဲ”

“နောက်ကို ဒီလိုမပြုပူပါဘူးဆိုတာပေါ့”

“Ok... Ok ပါ”

သူမက သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ လိမ်ပင့်ထားသည့်လက်ကို ဖြေလျော့ပေးလိုက်စဉ် အပေါ်ထပ်စည့်ခန်းသို့ အန်တီနှင့်အတူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရောက်လာလေ၏။ သူ့နောက်ကျောမှာ ကပ်ထိုင်သလိုဖြစ်နေတာမို့ အန်တီမျက်နှာက ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေတာထင်တယ်”

“ဟန်နီကြောင့်ပါ မာမီ”

“အမယ်... ရှင့်အပြစ် ရှင်ဝန်ခံမှပေါ့”

“သားကလည်းလေ... သမီးလေးကိုအလိုလိုက်မှပေါ့”

“ဒို့ထက်ပိုအလိုလိုက်မိရင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး စိစိညက်ညက်ကျေသွားနိုင်တယ်”

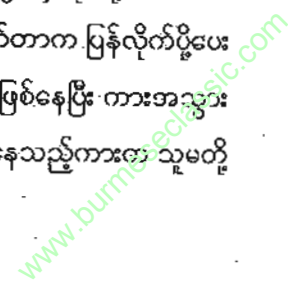
“ဟဲ့”

သူပြောတာက တစ်မျိုး၊ အန်တီက တလွဲတွေးလိုက်တာကြောင့် သူမ ရယ်ချလိုက်မိ၏။ ကဲ! မှတ်လောက်သားလောက်ရှိ သွားပြီမဟုတ်လား ဒေါက်တာကြီးရဲ့။ လူကို ခပ်နံနံအချင်လေး သဘောထားမိရင် နာပြီသာမှတ်။

“ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး သမီးရယ်။ ညစာပါ တစ်ခါတည်း အားသွားတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကြိုက်တဲ့ငါးသလောက်ပေါင်းဟင်း နှုတ်ထားတာလေ”

“မစားတော့ပါဘူးအန်တီ။ မိုးချုပ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

ညနေတော်တော်စောင်းသွားမှ ဒေါက်တာက ပြန်လိုက်ဖို့ပေးလေ၏။ လမ်းထဲရောက်တော့ မှောင်ရီပျိုးပြုဖြစ်နေပြီး ကားအသွား အလာကျနေသည်။ ရုတ်တရက် ရှေ့မှသွားနေသည့်ကားတစ်စီး သူမတို့

ကားကို ကန့်လန့်ကြီးပိတ်ဆို့ကာဆီးလိုက်လေ၏။

“ကျွဲ!”

“ဟာ... ဘာလဲ”

သူ ကားကိုဘရိတ်နင်းလိုက်စဉ် ရှေ့ကားပေါ်မှ လူရွယ်သို့ ယောက်ဆင်းလာလေ၏။ ဒီလိုတစ်ခါမှမကြုံဖူးတာမို့ လန့်လန့် လန့်၊ ကြောင်လည်းကြောင်သွားရလေသည်။

“မိုး... ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟင်!”

ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ လက်ကိုင်ကာ ဆွဲချလေ၏။ သူမ ကား ပြင်သို့ရောက်သွားစဉ် ဒေါက်တာမျိုးခြိတ်က သူနဲ့ဘေးမှာရှိသည့် လူကို တစ်ဖွတ်ထိုးတိုးဝင်လေသည်။ ဟိုက လက်သီးတစ်ချက်တွေ့ လိုက်စဉ် ကားခေါင်မိုးစောင်းနှင့် နောက်စေ့ရိုက်ကာ မှောက်သွား ချေ၏။ ကဲ! အတော့ကိုမှာတဲ့ဆရာဝန်ပါပဲလား။

“မြင်တယ်မဟုတ်လားမိုး... မိုးဒေါက်တာကြီးက မိုးကို မပြောနဲ့ သူ့ကိုယ်သူတောင် မကာကွယ်နိုင်ပါဘူး။ ကျော့နောက် လိုက်ခဲ့ပါတော့”

“ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ကောင်လေးက-ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချလိုက်လေ၏။ ဒါ ကျော်သီဟဆိုတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကောင်လေးက ကြည့်ကောင်းရုံ အပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ရုပ်ရည်လေးတော့ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စာရိတ္တ ငိုင်းမှာတော့ Zero ပါပဲလား။

“ကိုယ်တို့အတူတူနေကြစို့”

ကျော်သီဟက သူမလက်ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပါ။ သူမက သူ့အား ပျော့ရာဘက်၊ လက်မရှိသည့်အခြမ်းဘက်မှလှည့် ချီပြန်လိမ့်ကာ ရုန်းလိုက်တော့ သူ့အံ့ဩသွားလေသည်။

“မိုး... မင်း”

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားရလေ ကား ခံ့ချည်ဝတ်ထားတာမို့ လှုပ်ရှားရသိပ်မလွယ်ကူပါချေ။ တံတော ဘွေရောဒူးတွေပါ အခုန်အပျံ့စုံလင်သွားပြီး သုံးယောက်စလုံးလှ သွားစဉ် ကားတစ်စီးက မီးထိုးလျက်သွား ရောက်လာလေ၏။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်”

မျက်လုံးပြူး၍အော်လိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြူးမိ သွား၏။ မပြုံးမိဘဲနေမလား။ ခုရောက်လာတာက သူမ၏ရန်သူ ကြီး လူဆိုးလေးဖြစ်နေတာကိုး။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီမှာလေ... ကျွန်မတို့ကားကိုစားပြီး ပြဿနာရှာလို့ သူက သူမနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လဲကျညည်းညူနေသည့်လူ ဝမ်းယောက်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း အံ့သြသွားရလေ၏။ ဘာမှန်းကိုစဉ်း ပေးမရတော့ပါလား။

လ “ဘာလို့ဝိုင်နေတာလဲ။ ကျွန်မကိုကူညီဦးလေ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါက်တာပါ၊ ပါလာပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

ပြင် “ဟိုဘေးမှာ မှောက်သွားပြီ”

လူ “ဘာ!”

နီ “မြန်မြန်လုပ်ပါ။ တော်ကြာသီတိပြန်လည်လာပြီး တုတ်တွေ ဓားတွေထုတ်ကိုင်ရင် ကျွန်မကြောက်တယ်”

“ကျွတ်! ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကားနှစ်စီးဖြစ်နေတဲ့ဟာ”

“ဪ... ကျွန်မ တစ်စီးမောင်းမှာပေါ့။ နီးစပ်ရာဆေးခန်း

မှာ ဒေါက်တာကိုဝင်ထားခဲ့မယ်လေ။ ရှင်က ကျွန်မကိုအိမ်ပြန်လိုက် ပို့ပေးပေါ့”

“မင်းကို... ငါက”

“အင်းလေ... ဘာလဲ၊ မပို့ပေးချင်ဘူးလား”

“ပို့ပါမယ်။ ကဲ... ကိုယ့်ကားကို မင်းမောင်းခဲ့၊ ဒီမှာဒေါက် တာ့ကိုပွေ့တင်ပြီး ကိုယ်မောင်းလာခဲ့ပေးမယ်”

“မဖြစ်ဘူး... ရှင် ရှေ့က မောင်းမှဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မက ဘယ်ဆေးရုံဆေးခန်းမှသိတာမဟုတ်ဘူး”

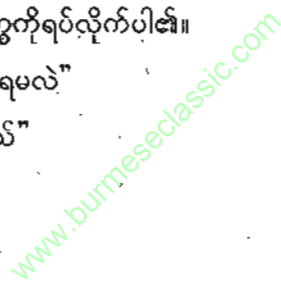
“ဘာ!”

“မြန်မြန်လုပ်လေ။ အော်စရာရှိရင်လည်း နောက်မှအော် တော့ရှင်”

သူ ဦးနှောက်စားတာကိုရပ်၍ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်ကို ကား နောက်ခန်းထဲပွေ့၍တင်ကာ ဆေးခန်းရှိရာဆီသို့ မောင်းလိုက်ပါ သည်။ သူမရီးလောင်းကတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဇာတ်လမ်းတွေ ထွင်နေ ပြန်ပါရောလား။ ဟိုသုံးကောင်ကို ဘယ်သူလဲသိပ်လိုက်သလဲဆိုတာ တောင် စဉ်းစားမရသေးခင် အလုပ်ကိုပြီးအောင်လုပ်ဆောင်နေရ ပြီလေ။ အနီးဆုံးဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားတွေကိုရပ်လိုက်ပါ၏။

“သူ့အိမ်ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ပေးရမလဲ”

“နေဦး! ကားထဲမှာ ကျွန်မရွာဦးမယ်”

သူမက ဒေါက်တာကား dashboard ပေါ်မှ Notes စာအုပ်
လေးကိုဖွင့်ကာ အိမ် Phone နံပါတ်ကိုရှာလိုက်ပါ၏။

“ရှင့်မှာ Phone ပါလားဟင်”

“ရော့”

သူလှမ်းပေးလိုက်သည့် Hand Phone ကိုဖျတ်ခနဲယူ၍
ဂဏန်းတွေနှိပ်နေသည့်မိုးမြင့်စံကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ခလယ်ခွဲ
ဆံပင်တွေအောက်မှ နဖူးပြေပြေလေးမှာ ချွေးလေးတွေသီးနေတာ
ကိုက တစ်မျိုးလေးကြည့်ကောင်းနေပါ၏။ ဪ့၊ ဒီကောင်မလေး
ကို ကိုကို ဘယ်လိုကနေဘယ်လိုများ ချစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

“ဟဲလို! အန်တီလား၊ ကျွန်မပါ... ဟုတ်တယ်၊ အခုဆေး
ခန်းကိုရောက်နေတယ်။ အန်တီသား သတိလစ်သွားလို့ပါ။ လိုက်
လာခဲ့လေ။ ဟုတ်ကဲ့ (.....)ဆေးခန်းပါ၊ ရပါတယ်။ ကျွန်
သူငယ်ချင်း ကူညီပေးလို့ပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အခု သူပဲပြန်ပို့
မှာပါ... ဟုတ်”

Phone ကိုပြန်လှမ်းပေးလိုက်သည့်သူမမျက်နှာက ကြောက်
ရွံ့စိတ်အလျဉ်းမရှိပါချေ။ ဆေးခန်းခုတင်ထက်မှာ ဒေါက်တာ
မြတ်သတိရလာသလို အန်တီတို့ကားပါ ဆိုက်လာလေ၏။

“ဟန်နီ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး... Ok ပါ”

အန်တီတို့က သူကူညီပေးသည်ဟုယူဆကာ ကျေးဇူးစကား
ဆိုတော့ သူ့မျက်နှာက အီလည်လည်၊ သူမက အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်
၍ သူ့ကားပေါ်အရင်တက်ထိုင်လိုက်သည်မို့ သူပါ ကားပေါ်မြန်မြန်
ဆက်လိုက်ရပါ၏။

“မင်းဘယ်လိုဟာလေးလဲ မိုးမြင့်စံ”

“ရှင့်မျက်စိနဲ့မြင်နေရတာပဲမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့မေးခွန်း
ထုတ်နေရတာလဲ”

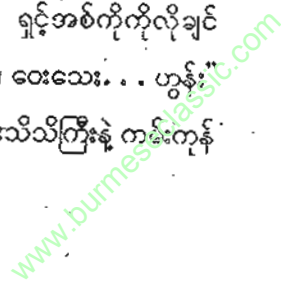
“ခက်တာပဲ။ မင်းအကြောင်းတွေ ကိုကိုသာသိရင်၊ ရင်ထု
နာဖြစ်ကုန်တော့မယ်”

“ရှင်မပြောရင် သူမသိဘူးပေါ့”

“ဪ... မပြောလို့ရမလား။ မင်းလို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ခပ်ပွေပွေ
နန်းမမျိုးနဲ့ ငါ့အစ်ကိုကိုသဘောတူမယ်မထင်နဲ့”

“မတူလည်းနေပေါ့။ ကျွန်မကလည်း ရှင့်အစ်ကိုကိုလိုချင်
နန်းလို့ ဖျတ်ဖျတ်လူးနေတဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ ဝေးသေး... ဟွန်း”

“တောက်! မင်းနော်။ ကိုကိုသိပ်ချစ်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ ကမ်းကုန်

အောင်ဆိုးနေရလား”

“ရှင်ဟာရှင်စွပ်စွဲနေတာပဲလေ။ ကျွန်မဆိုးမဆိုးဆိုတာ ရှင် အစ်ကိုသိမှာပေါ့။ ရှင်သိစရာမလိုဘူး။ အနေသာကြီး”

သူ ပါးစပ်ကိုသာ ပိတ်လိုက်ရတော့၏။ ဒီလောက်နှုတ်သီး ကောင်းလှသည်မိန်းကလေးနှင့်ကိုကိုလိုငြိမ်ငြိမ်အေးအေးလူမျိုးနှင့် မတန်ပါ။ နှစ်ဦးသားယူကြလျှင်ဖြင့် သူမ ကိုကိုအပေါ် ဘယ်လောက် တောင်များ နိုင်စားလိုက်မလဲ။ ကိုကိုရယ်... ဒါတွေကိုကြိုမတော့ ဘဲနဲ့များ ဒီကောင်မလေးကို ချစ်လိုက်ရသလား။

“မင်းလိုမိန်းမမျိုးကိုယူမယ့်လူကလည်း အဆင်သင့်ရှိသေး တယ်... အံ့ရော”

“ဒီမှာ! ရှင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြောရှင်။ ကျွန်မက ဘာ တွေများဖြစ်နေလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“မင်းကိုယ်မင်းသိပေါ့”

“ဘာ... ရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းအကြောင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှမသိအောင် တဲ့ကိုကိုကသာ မင်းကိုလက်ခံတယ်။ ငါကတော့ လုံးဝပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းသာ ငါ့ရည်းစားဆိုရင် နားရင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အုပ်ထည့်လိုက်ပြီ။ ဒီလောက်ခပ်ကဲကဲဟာလေးမျိုးကို”

“ဘာ! ရှင်ထိရဲရင်ပဲ ထိကြည့်စမ်းပါဦး။ တစ်ခါတည်း ကိုင် ပေါက်ပစ်လိုက်လို့ နှာနှပ်ယူတဲ့အထိဖြစ်သွားမယ်မှတ်... ဟွန်း”

အလာကြီးပါလား။ ကိုယ်လုံပညာ ဘယ်လောက်တတ်ထား ခုန်းမသိပေမယ့် သူမမျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ရှုဖြင့် ရဲဝံ့တာကိုတော့ သူသိနေပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာကိုမှကြောက်စိတ်မရှိတာ တီး။

“ဟိုငပိန်သုံးကောင်ကိုသာ မင်းလှဲသိပ်လို့ရမယ်။ ငါ့ကိုတော့ စမ်းလို့ရမယ်မထင်နဲ့... ငတီမရဲ့”

“ရှင်နော်... ပြောနေတဲ့ကြားက”

သူ့မျက်နှာဆီ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည့်လက်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်း ဆုပ်ထားလိုက်၏။ ပြန်ရုန်းလိုက်သည့်သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့တွဲသွားတာ ကို မြင်လိုက်ပါသည်။ ယောက်ျားအားကိုများ ယှဉ်နိုင်မယ်ပျံစိစိ ရင် မှားသွားမှာပေါ့အမိရယ်။

“ရှင်နော်... က”

နောက်တစ်ဖက်ထပ်ရောက်လာတော့ သူက တခြားလက်ဖြင့်

ပြန်ဖမ်းလိုက်ရာ ကားက လမ်းဘေး platform ပေါ်ထိုးတက်သွား
သဖြင့် ဘရိတ်ကိုအမြန်နင်းလိုက်ရလေ၏။

“သေကုန်တော့မှာပဲ”

သူပြန်လွတ်ပေးလိုက်တော့ သူမက ဓက်ကောက်ဝတ်နှစ်
ဖက်ကိုနှိပ်ရင်း သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ သူ ကားလမ်းမ
ပေါ်သို့ ကားကိုပြန်မောင်းချလိုက်ပြီး သူမတို့လမ်းထဲဝင်ကာ ခြံရွေ
မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မမကျေနပ်သေးဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း အချိန်မရွေးပဲ”

သူမက စူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်မှဆင်းကာ
ခြံတံခါးဆီလျှောက်သွားလေ၏။ သူမ ခြံထဲဝင်သွားမှ သူ့ ကားကို
မောင်းထွက်လာရင်း သက်ပြင်းရွှိုက်လိုက်မိသည်။ ရင်ခွန်သံတွေ
နံနေတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ သူ့တွေးမရပါချေ။

မိုးမြင့်စံ! မင်း တကယ်ပဲ စွဲဆောင်အား ကောင်းလွန်းနေလို့
လား။ ငါက မိန်းမလှလေးတွေမြင်တာနဲ့ ရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ခပ်
ညှည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်တာတော့ သေချာပါတယ်လေ။

အခန်း (၄)

“မိုးမြင့်စံ”

ပါပါအသံက စူးခနဲထွက်လာပါ၏။ အပေါ်ထပ်နည့်ခန်းမှာ
သားအဖနှစ်ယောက်ဆွေးနွေးပွဲက အေးအေးဆေးဆေးမှမဟုတ်
တာပဲ။ တကယ်တော့လည်း သူမစိတ်က ပါပါနှင့်ထပ်တူဖြစ်နေတာ
မဟုတ်လား။ စိတ်မြန်လက်မြန် ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမား၊ မြူစိစိ
တုံ့ကျိဘာဝေမျိုးမှမဟုတ်တာလေ။

“ပါပါပဲစဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မှမကာကွယ်
နိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သမီးဘယ်လိုအားကိုးလို့ရမလဲ”

“သူက ဆရာဝန်လေ၊ ဆေးအကြောင်းပဲ ကျွမ်းကျင်မှာပေါ့။ ညည်း၊ ကပ်ကပ်သပ်သပ်ပြောနဲ့”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ပါပါရဲ့။ ယောက်ျားတို့တပ်အပ်တဲ့ပညာထဲမှာ ကိုယ်လုံပညာရပ်လည်းပါတာပဲဟာ။ ဒီလိုညောင်နာနာပိန်ရှည်ရှည် ဆရာဝန်ကလေးကို ဘယ်လိုမှအထင်မကြီးဘူး”

“မိမိုး... ညည်းဘယ်လိုတာလေးလဲဟင်! အရင်ကတော့ ကိုမျိုး၊ ကိုမျိုးဆိုပြီး အားကိုးတကြီးပုံစံမြင်ရလို့ အခုလို ငါစေ့စပ်ပေး ခဲ့တာ။ ညည်းပဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ခုလက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုမှ ဝဂျီဂျော့ကတော့ကောင်းလား။ နေစမ်းပါဦး... ညည်းကို ညက ကောင်လေးတစ်ယောက်ပြန်ပို့ပေးတာဆို”

“အင်း”
ဖြေသံက အင်တင်တင်။ သတင်းကလည်း မြန်လှချည်လား။ အန်တီမေသန့် ညကတည်းက Phone ဆက်လိုက်တာပဲနေမှာပေါ့။ သူ့သားကဖြင့် အဖြစ်မရှိဘဲ။

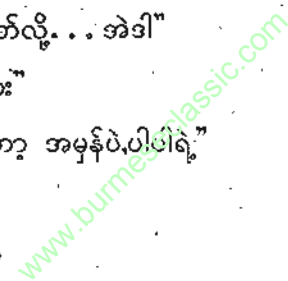
“ညည်းနဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာရော ဟုတ်လို့လား”
“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်”
“ဘာဟုတ်တာလဲ၊ မိမိုးနော်၊ ဖြေပုံကိုက ထောင့်မကျိုးဘူး”

သူမ ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေကိုလိမ်၍ ဆော့နေလိုက်ပါ၏။
ကြည့်ရတာ ပါပါတော့ သူနှင့်ဘုံကို တစ်မျိုးထင်သွားပြီထင်ပါရဲ့။
သူကဖြင့် ဘုံကို မမနှင့်မှားပြီး ပြောဆိုစွပ်စွဲနေတာလေ။

“ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”
“ကြာပြီ”
“ညည်းတို့ ရိုးရောရိုးရဲ့လား... မိုးမြင့်စံ”
သူမ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ သူမကိုကြည့်လို့မရတဲ့လူနဲ့မှ ဘာ ညာထင်ရသတဲ့လား။ အထင်ခံရတာလေးနဲ့တင် စိတ်ထဲမှာကြည် ကြည်နူးနူးလေးခံစားလိုက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေ၏။

“မေးနေတယ်လေ”
“သမီးဘက်ကတော့ ရိုးရိုးပဲ”
“ဪ! ဒါဖြင့် သူ့ဘက်ကမရိုးဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ”
“သိဘူးလေ ပါပါရဲ့... သမီးသွားတဲ့နောက်မှာ တကောက် ကောက်လိုက်နေတာရယ်၊ သမီးဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာဆို မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာသလို ဘွားခနဲရောက်လာတတ်လို့... အဲဒါ”

“ညည်း သူ့ကိုပြန်ကြိုက်လိုက်ပြီလား”
“သူက ဒေါက်တာထက်သာတာတော့ အမှန်ပဲ၊ပါပါရဲ့”

“ဘာ! ဟိုက ဆရာဝန်လေး။ ညည်းအကောင်က တာများ တတ်နေလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ပါပါကလည်း... သမီးကောင်လေးကို ဒီလိုတော့ပစ်ပစ်ခါ ခါကြီး မပြောပါနဲ့။ သူက ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီထောင်ထားတဲ့သူပါနော်”

“အံ့ဟာ! ယုံအောင်လည်းနှိုးပါ မိရွှေမိုးရဲ့။ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီ ထောင်ထားတဲ့လူက လမ်းပေါ်မှာ လပ်လျားလပ်လျားလျှောက်သွား နေမလား”

“ဒါကတော့ သူလည်းလူငယ်ပဲဟာ ပါပါရဲ့။ ဒီအချိန် ရင်ခုန် ဘက်လေးဘာလေး ရှာမှာပေါ့လို့”

“ဘာ! နင်တော့လား”

ပါပါလက်တစ်ဖက်က သူမခေါင်းနားဝဲလာတော့ ခေါင်းကို ဝှဲရှောင်ကာ ဆိုဖာခုံနောက်ကျောဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲရွေ့ရပ်လိုက်ပါ သ်။

“လမ်းပေါ်က၊ ကလေးကချေကို မစူးမစမ်းဖမ်းကြိုက်လိုက် ရလား။ နင့်မှာ ဒီလောက်ထိ ဦးနှောက်နည်းရသလား မိမိုးရယ်။ ငါတော့ သမီးတစ်ကောင် နွားဟစ်ထောင်ထိန်းရတာ သေချင်လာ ပြီ”

“သမီးက ဘယ်မှာဆိုလို့လဲ၊ ပါပါရဲ့”

“ငါနော်... ထတီးလိုက်ရ၊ နာဦးမယ်”

“သမီးကောင်လေးက ပုံစံလေးသာ ဂျစ်ကန်ကန်လေးပါ။ စိတ်ရင်းကတော့ကောင်းပါတယ်၊ ပါပါရဲ့”

“လာပြန်ပြီ၊ ညည်းနော်... ငါအလိုလိုက်တာ ဒီအထိတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ပါပါ သူနဲ့စကားမပြောဖူးလို့ပါ”

“ဪ! ငါက သူ့ကိုခေါ်တွေ့ရဦးမှာလား။ ညည်းပြောပုံက”

“အင်းပေါ့... ဒါမှ သူ့စိတ်သဘောထားကိုသိမှာလေ”

ဦးဥက္ကာ သမီးဖြစ်သူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပါ သ်။ အရင်တုန်းကလို မပွင့်တပွင့်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးမျိုးမဟုတ် တော့ဘဲ တစ်ခွန်းမခံ ဦးဦးဒေါက်ဒေါက်ပြောဆိုနေပုံကိုက သမီး ဟုတ်တော့သလိုပါပဲလား။

ဪ... အချစ်က စကားတွေ အများကြီးပြောတတ်လာ အောင် သင်ပေးတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲထင်ပါရဲ့။

“ငါ နင့်ကို မောင်မျိုးနဲ့ပဲသဘောတူတယ်၊ ဒါပဲ”

“သမီး မယူနိုင်ဘူး”

“ထပ်မရည်နဲ့၊ ဒီကိစ္စကိုလုံးဝအပျက်မခံဘူးဆိုတာ မြဲမြံမှတ်ထား”

“ပါပါကလည်း သမီးတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာတော့ မသနားဘူး။ အဲဒီဆရာဝန်က ဘာမှအားကိုးလို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“တော်ပြီ၊ ရှေ့လထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲစီစဉ်ထားတာ အတည်ပဲ။ ညည်း ထင်ရာထပ်စိုင်းမယ်ဆိုရင် ခြေထောက်တွေကိုရိုက်ချိုးခံရမယ်မှတ်”

“ဒါဆိုရင် သမီးက ဒုက္ခိတကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

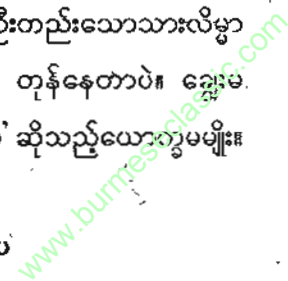
“ဖြစ်ဖြစ်... နင့်ကို မောင်မိန်းပြန်ကုပေးရင်ပြီးတာပဲ။ ဘယ်ကိုမှလျှောက်သွားဖို့မပြင်နဲ့”

ဦးဥက္ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့၏။ အလုပ်သမားတွေကို မကြီးအုပ်ချုပ်ပေးနေလို့သာ သူသက်သာနေတာ။ မမကြီးဆိုတာကလည်း အစ်မအရင်းမဟုတ်၊ ဆွေမျိုးထဲက နှစ်ဝမ်းသုံးဝမ်းကွဲတဲ့အစ်မပင်။ ဒီကြီးဒေါ်ကိုလည်း အစကတော့ ကြောက်သလိုပုံရပေမယ့် အခုတော့ ရည်းစားရသွားပြီဖြစ်တဲ့သမီးက လုံးဝစာရင်းမသွင်းပါတဲ့လေ။ ကဲ... ဘယ်လောက်အချိုးမပြေတဲ့သမီးပါလဲ။ ဒီရိုင်ဘာမောင်သက်က ကားကို ခြံထဲမှမောင်းထွက်လိုက်

စဉ် ခြံရှေ့မှဖြတ်မောင်းသွားသည့်ကားနှင့် သွားဆုံလေ၏။ ကားပေါ်မှလူရွယ်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးပြကာ ကားကိုရှေ့ဆက်မောင်းသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီကောင် ဘာကောင်ပါလိမ့်။ မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရတာတော့ သူ့ကိုသိနေသလိုပါပဲလား။ ဟော! ဒါဆိုရင် သမီးရဲ့ကောင်လေးများဖြစ်နေမလား။ ကားကတော့ အကောင်းစားပါပဲ။ မှီဘဝိုက်ဆံကိုထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့ လူဘော်ကျောဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်လဲ။ ချမ်းသာတယ်အကြောင်းပြပြီး သမီးကိုချိန်ရွယ်ကာ ဘနဖူးသိုက်တူတဲ့လူစားမျိုးဖြစ်နေမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံးပင်။ မောင်မိန်းဆိုဘာတစ်ခုမှအပြစ်ပြောစရာမှမရှိ။ သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုတာကို မြင်ရုံနှင့်သိသာစေပါ၏။

ဒါကိုတောင် သမီးက ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ ဖအေကို ရိုနှိပ်တာရော၊ ချစ်သူမရသေးတာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး အခုတော့ နောင်တတွေ ရနေပြီထင်ပါရဲ့။ သန့်တို့ အောင်မြင်တို့နဲ့ ပြောပြီးဆိုပြီး သားမို့ မျက်နှာမပျက်ချင်ပါ။ သန့်ဆို တစ်ဦးတည်းသောသားလိမ္မာလေးသာရှိတော့ သမီးကိုချစ်လိုက်တာမှ တုန်နေတာပဲ။ ညွှေးမမတော်ရသေးတာတောင် ‘လိုချင်တာပြော’ ဆိုသည့်ယောက်ျားမမျိုး။

ခွေးမအဖြစ်အပိုင်ရပြီးရင်တော့ ဘယ်လောက်ထိလိုလေသေးမခံ ထားလိုက်မလဲ။

မိခင်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့သမီးခိုက်တာကိုသာ မြင်သာ ထင်ရှားနေပါရော။ အင်းလေ... သူ့ကိုယ်တိုင်က မိတဆိုးလေးဆို ပြီး ဖူးဖူးမှတ်အလိုလိုက်ခဲ့မိတာ။ ဖအေကွယ်ရာမှာအပေါင်းအသင်း မှားတာတောင် တော်တော်ကြာမှသိခဲ့ရတော့ သူ့မှာမျက်လုံးပြူး ပြီး ငွေကိုရေလိုသုံးဖြုန်းနေကြသည့်အုပ်စုထဲကိုမှ မလည်မဝယ် သမီးရောပါရတယ်လို့ သမီးသူငယ်ချင်းသက်သက်စံက သူ့ကိုအနှိမ် ဝိသတင်းပို့ခဲ့လို့သာ ကြိုသိခဲ့ရတာ။ ဘုရားဖူးလိုလိုဘာလိုလို၊ အထိ အကျမပြောဘဲ သုံးရက်လောက်ပျောက်သွားတာ သူ့မှာ ခေါင်းထိ မီးတောက်ရရော။ သူ့ဟာသူ အိမ်ပြန်လာတာပဲ ကံကောင်း။ ဒီသမီး လေး ပျက်မီးလေလွင့်သွားရင်တော့ သူ့ပါ ဘဝပျက်မှာ။ မေရီသမီး က ပညာတတ်လိမ္မာပြီး သူ့ယူထားတဲ့သမီးက ဒီလိုသာဖြစ်သွားရင် သွားပါလေရော။ ဆွေမျိုးတွေကြားထဲမှာ ခေါင်းတောင်ဖော်ဝံ့တော့ မှာမဟုတ်ဘူး။

မောင်မျိုး စမ်းသပ်ကြည့်မှပဲ သူ့စိတ်အေးခဲ့ရတာ။ တော်တော် သေးရဲ့။ သမီးမှာ ဒီလောက်လေးတော့ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသေးပေမယ့်

သမီးသာ ဆေးခွဲတဲ့အဆင့်အထိဖြစ်သွားရင် သူတော့ ယူကျုံး ခုတ်ပြန်ပြီး suicide လုပ်တဲ့အထိတောင် ရောက်ချင်ရောက်သွားမှာ လေ။ ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ ကားကိုရပ်စဉ် ခုနကမြင်လိုက်သည့်လူငယ် လေးနှင့် သူ့ Member ဦးမြတ်စိုး စကားရပ်ပြောနေတာကို တွေ့ ချိတ်ရသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦးအန်ကယ်”
“ကောင်းပါပြီ ညီညီ”

ကောင်လေးက တားကို back ဆုတ်ကာ ဝင်းထဲမှထွက်သွား သေး၏။ သူ ကားပေါ်မှဆင်းတော့ ကုမ္ပဏီဝင်မှာရပ်နေသည့် ဦးမြတ် စား လက်လှမ်းထောင်ပြလျက် ကြိုလေသည်။

“Good morning ကိုဥက္ကာ”

“Morning ကိုမြတ်စိုး။ ခုန ခင်ဗျားနဲ့စကားပြောနေတာ သိသိသူများပါလိမ့်”

“ဪ၊ ညီညွှန်ကိုတွေ့လိုက်လို့ထင်တယ်။ အဲဒါ မိုးသောက် ခုခွက်က GM လေ”

“ဘယ်လို”

“မိုးသောက်ဦးက အစ်ကိုပေါ့။ MD လုပ်တယ်။ ညီညီက

GM ပဲ။ အခု သူ့အစ်ကိုကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့ သူပဲဦးမီး
တာ။ မိုးသောက်နဲ့က ဆွေမျိုးတွေလိုရင်းနှီးခဲ့တာဆိုတော့ အကြံ
ဉာဏ်လေးဘာလေး နိုင်သလောက်ပေးရတာပဲ။ ကလေးတွေထဲ
တော်ရှာတယ်”

“ဪ”

သူ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်လိုက်ပါ၏။ ဒီကောင်လေးက ဒါ
ရင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သမီးက ဒီလောက်တော့မြင်သား။ ကောင်လေး
ကိုတော့ ခေါ်တွေ့ဖို့လိုပြီမှန်း သူတွက်ဆလိုက်ပါ၏။ သမီးစိတ်ချွမ်း
သာဖို့ကိုတော့ သူစဉ်းစားဖို့လိုပြီမဟုတ်ပါလား။

က

“မမဘယ်မှမသွားပါနဲ့၊ ဘာ ဆူလိမ့်မယ်”

“ဟဲ့! ငါ့ကို ကြက်ကလေးငှက်ကလေးများ ထင်နေရလား
အသက်ဆီ ခဏလေးပဲသွားမလို့ပါဆိုနေမှ”

“မသွားပါနဲ့မမရယ်၊ ကြီးမေရေး... လုပ်ပါဦး။ ဒီမှာ
အပြင်ထွက်ဦးမလို့ဘဲ့”

ဝဝပိုင်ပိုင်ကြီးဒေါ်ကြီးက မီးဖိုခန်းမှ အပြေးထွက်လာလေ
၏။ အိမ်တံခါးသော့တံက သူမလက်ထဲသို့ရောက်နေပေပြီ။ ခြံတံခါး
နှင့်ပြီးရင်တော့ အပြင်ရောက်ဖို့ Ok ပါပဲ။

“မသွားပါနဲ့လား သမီးလေးရယ်”

“ကျွန်မကို မတားနဲ့နော်၊ စိတ်တိုလာရင် အကုန်ကိုင်ပေါက်
လိုက်လို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရမယ်”

“ဟဲ့! ငါက မောင်ဥက္ကာပြောထားလို့ တားနေရတာအော့။
ပြောမကောင်းဆိုမကောင်းလေးရဲ့”

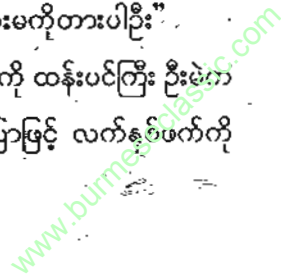
“ခဏလေးသွားတာပဲဟာ... ကြီးကြီးရဲ့။ ညနေပြန်လာမှာ
ပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ စိတ်ချွမ်း ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကိုမှထွက်
မပြေးဘူး”

“မသွားရဘူးနော်၊ ဟဲ့... မိုးမိုး”

သောခလောက်က ချောက်ခနဲအပွင့်၊ ကြီးဒေါ်စိန်ရဲ့အော်သံ
ကလည်း စီခနဲပါပဲ။

“ဟဲ့! မောင်မဲရေး... ဒီမှာ ကလေးမကိုတားပါဦး”

သူမခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာတာကို ထန်းပင်ကြီး ဦးမဲဘ
ရှေ့မှပြေးတားလေ၏။ ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို

ဖမ်းဆုပ်ကာ ကိုင်ပေါက်ချလိုက်သည်။ ဦးမဲအော်သံက အားခနဲ ထွက်လာလေ၏။

“မှတ်ပြီလား။ ဘယ်မှာလဲ... ခြံတံခါးသော့”

“ဒီ... ဒီမှာ”

“ပေး! ညနေ ပါပါပြန်မရောက်ခင် ကျွန်မအရင်ပြန်ရောက် စေရမယ်။ အခုလိုထွက်သွားတာကိုချွန်လို့ကတော့ ဆေးရုံကိုအကုန် တန်းစီပြီး တက်ရပြီမှတ်”

ခြံတံခါးရှိရာဆီလျှောက်သွားသည့် သူဌေးသမီးကိုငေးကြည့် ရင်း ဒေါ်ကြီးစိန်တို့ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဒီပညာတွေ တတ်နေမှန်းမသိ။ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရတော့သည်။ ဦးမဲက ခါးကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ သူဌေးသာသီရင်တော့ အလုပ်ပြုတ်တော့မှာပဲ။

ခြံထဲမှာ လူကြီးကိုကိုင်ပေါက်လိုက်တာရော၊ ခြံပြင်သို့ထွက် လာသည့်သူမကို သူကြည့်နေမိ၏။ ဒီပညာတွေတတ်ထားလို့ သူမ ဘာကိုမှမကြောက်ရွံ့တာကိုး။

“ဟေ့! ဒါကဘယ်လဲ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လိမ့်

နှင့် အန္တရာယ်ရှိတာကိုမသိဘူးလား”

“ဟော! ရှင်ကရော ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မအပြင်ထွက်တိုင်း ဘကောက်ကောက်လိုက်နေရတာလဲ”

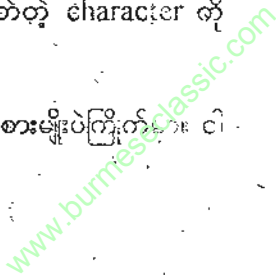
“ငါ့ဟာငါ ကိစ္စရှိလို့သွားနေတာပဲ။ မင်းနောက်ကိုအားအား သားယားလိုက်စရာလိုလို့လား”

“သိနိုင်ဘူးလေ၊ ပြောတော့ဖြင့် အစ်ကိုကိုယ်စားစောင့်ရှောက် သားတာလို့ အသံကောင်းဟစ်နေပြီး ရှင်စိတ်ထဲက မရိုးမသားဖြစ် နေရင် ပြောနိုင်မလား”

“ဘာကွ”

ကြည့်ပါလား။ မျက်လုံးကိုထောင့်တပ်ကာ မထိတရိုက်လဲည်း သုပ်တတ်သေး။ Sport Shirt အပြာနုကို Jean Pants နှင့်တွဲဝတ် တာ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ထားပုံက style ခပ်မိမိ။ ဒီလိုကြည့်ကောင်း ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိလို့လည်း သူ့ကိုကို့ ပစ်တုသွားရတာပဲနေမှာ။ ဆောင်မလေးက ဖြူဖြူသန့်သန့်ချောချောလေးဆိုတာ ပြင်းလို့မှမရ သဲ။ ခက်တာက ဟိုရှုပ်ရှုပ်ဒီရှုပ်ရှုပ်လုပ်တတ်တဲ့ character ကို သူ မကြိုက်တာပင်။

“မင်းပုံစံကို ကိုကိုလိုခပ်အေးအေးလူစားမျိုးပဲကြိုက်တာပဲ။ ငါ

၈၆ ၇၇ မမသဒ္ဒါမောင်

ကတော့ လုံးဝပဲ”

“ရှင့်ကိုရော ကျွန်မက ကြိုက်ပါကြိုက်ပါပြောနေလို့လား
sorry ပါပဲ”

“တောက်! ကိုကိုပြောထားလို့ သူ့ကိုယ်စား မင်းကိုငါစောင့်
ရှောက်ပေးနေတာကွ။ နို့မို့ ဝေးစွဲပဲ”

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မက လွဲပြီး ဘယ်
စိမ်းယောက်ျားကိုမှအထင်မကြီးဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်”

“ဪ! ဒါဖြင့် ကိုကိုကို ဘာလို့ မင်းပြန်ကြိုက်သေးလဲ
“အဲ”

ပြန်အော်ရရင်ပြီးရော စွတ်တင်ထားပြီးမှ ဒီဘူတာကိုဆို
လာပါရောလား။ သူ့အစ်ကိုဆိုတာ ဖြူသလားမသလားတောင် မြ
ဖူးတာမဟုတ်။ မမချစ်သူဖြစ်နေလို့သာ အလိုက်သင့်လေးမျှောထ
ပေးတာ။ ခုတော့ သူက ပြောချေပြီ။

“ပြောလေ... ခေါင်းညိတ်တုန်းကဖြင့်ညိတ်ခဲ့ပြီး ခုမှအ
မပြောင်းနဲ့”

“ကျွန်မပြောဖူးတယ်လေ။ မျက်စိမှောက်သွားလို့ပါဆို
“မင်းနော်... ဟိုဒေါက်တာနဲ့လည်း စေ့စပ်ထားပြီးသ

မရှင်းမရှင်းနဲ့ မလည်ရှုပ်လုပ်မနေနဲ့။ အတော်မျက်နှာများတဲ့မိန်းမ”

“ပြောပြန်ပြီလား။ လူကို မှီခိုချီးမြှုပ်ချိုးပြောရအောင် ကျွန်မ
ဘ ရှင့်နဲ့မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“ငါ့နမသာဆိုရင် ငါကိုင်ပေါက်လို့ တစ်စစီပြုတ်ထွက်သွား
လောက်ပြီ”

“အံ့မာ! အကျောကြီးနဲ့ ရမလား... သတ္တိရှိရင်ယှဉ်စမ်းပါ။
သာ... ဆင်းခဲ့”

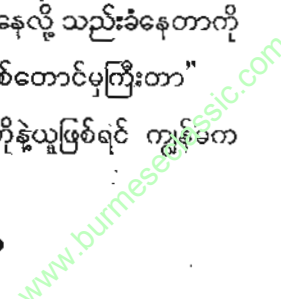
ကံ! ဘယ်လိုတာလေးမှန်းမ... လမ်းပေါ်မှာ မကြောက်မရွံ့
Challenge ကခေါ်နေသေး။ ကိုကိုရာ... ဘယ်လိုတာလေးကိုမှ
ရွေးရသလဲ မသိတော့ပါဘူး။ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။

“ဟေ့ဟေ့... အတောင် (၂၀)ဝတ်နဲ့ (၃)တောင်ဝတ် ယှဉ်
နဲ့ရင် ငါပဲသိက္ခာကျမှာပေါ့”

“အမယ်... ကြောက်ရင်ကြောက်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ
ဒုတိတ်ရဲ့”

“ဘာ! မင်းနော်... ကိုကိုမျက်နှာရှိနေလို့ သည်းခံနေတာကို
ရှောင်တက်မလာနဲ့။ ငါ မင်းထက် သုံးနှစ်တောင်မှကြီးတာ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရှင့်အစ်ကိုနဲ့ယူဖြစ်ရင် ကျွန်မက

တောင် ရှင်ထက် ဝါကြီးသေးတယ်။ ရှင်ကတောင် ကျွန်မကိုတော့
တော့ရဦးမှာ”

“ဘာကွ! တောက်! မင်းနော်... မလောက်လေးမလောက်
စားလေးက ဒီလိုပြောစရာလား။ ကိုကိုမိမိများ ယူဖြစ်ရင်လို့ အ
တကျပြောနေသေး။ မင်း မယူလို့ရမလား၊ ယူကိုယူရမှာ။ ဒါပေ

“ပြောနိုင်ဘူးလေ... ဒီမနက်ပဲ ပါပါက ဟိုဒေါက်တာ
ကျွန်မကို ရှေ့လထဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်ဆိုပြီး ပြောနေတာရှင်

“ဘာ!”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်အစ်ကိုအတွက် so sorry ပါပဲ။ ကျွန်
က ပါဝါကိုသိပ်ချစ်တာ”

“မင်းနော်... ငါ့အစ်ကိုကိုအသည်းခွဲလို့ကတော့ မင်းကို
လည်မျှညှစ်သတ်ပစ်မှာ။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“အမယ်လေး... ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ကြက်သီး
ထဲ ဒိုက်တာနော်။ ရှင့်မရိုးလောင်းကိုတောင် ဒီလောက်ချစ်နေ
ရှင့်ကောင်မလေးဆို ပါးစပ်ထဲဝင်ထားမလားပဲ။ သိချင်လိုက်တာ

“မင်းနော်”

သူမက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ရှိက်ကာ တဟားဟားအော်ရယ်

ပြန်၏။ ကြည့်စမ်း! မိန်းကလေးတဲ့... ကုန်ကြွေးရရ ညင်ညင်သာသာ
မရယ်ဘဲ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်နေရတယ်လို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ နားရင်း
သာအုပ်ထည့်လိုက်ချင်တယ်။ ကိုကိုမို့ ဒီလိုဟာလေးမျိုးသွားချစ်
တာ။

“ဟင်းဟင်း... သိပ်သွေးပူမနေနဲ့... ရှင့်အစ်ကိုအတွက်
ကိုယ်စားပူနေတာကို ခေါက်ထားလိုက်။ ပါပါက ရှင်နဲ့ကျွန်မကို
lover တွေလို့ထင်နေတာနော်။ ကွန်မဏလည်း ဟိုဒေါက်တာနဲ့ယူ
ရမှာစိုးလို့ Yes ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ။ အဲဒါ ပါပါခေါ်တွေ့ရင်
ရှင်ငြင်းမယ်မကြံနဲ့။ ရှင့်အစ်ကိုကို ကျန်ရစ်မဖြစ်စေချင်ရင် ဒီဇာတ်
လမ်းမှာ အလိုက်သင့်ဝင်ကဖို့ ပြင်ပေတော့။ လောလောဆယ်တော့
ကျွန်မလည်း သွားစရာရှိနေလို့၊ တာ့တာ... ဘိုင့်ဘိုင့်နော်”

သူ နဖူးကိုသာ ဖြန်းခနဲနှိုက်လိုက်ပါ၏။ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။
ရှေ့နောက်ဘာမှစဉ်းစားဘဲ လုပ်လိုက်ရတယ်လို့။ ဒင်းက လက်
ညှိုးလေးရမ်းပြကာ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်လျှောက်သွားနေ
လေပြီ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုကိုမှာထားတာတွေရှိနေလို့ တာဝန်
အရ သူမကိုစောင့်ရှောက်ရဦးမှာပါလား။

“တီ”

သူ့မက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ သူ့ကားလိုက်လာတာကို ရပ်စောင့်နေပါ၏။ မျက်နှာကိုက မချိုမချင် ခေါင်းခေါက်ချင်စရာ ပုံစံ။

“ဘာလဲ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကားပေါ်တက်။ လာ”

“တွေ့လား။ တစ်ကနေတစ်ဆယ်ထိတောင် ရေလို့မရောက် သေးဘူး။ ရှင်၊ ကျွန်မနောက်ပါလာတာပဲမဟုတ်လား။ ဝန်ခံလိုက် စမ်းပါရှင်။ ကျွန်မမှာ ရှင်မမြင်နိုင်တဲ့ဆွဲအားတွေ အများကြီးရှိနေ တယ်ဆိုတာလေ”

“သွားစမ်းပါ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ရေရွတ်မနေနဲ့။ တာဝန် အရလိုက်ပို့မှာ... နို့မို့ဝေးသေး”

“တာဝန်အရဆိုရင်တော့ မလိုက်ဘူး။ ကျွန်မကိုနည်းနည်း လေး သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်။ ကဲ! သွားပြီ”

“ကျွတ်! မိုးမြင့်စံ... ဟေ့”

သူ့မက ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်ရင်း မျက်နှာကပြုံးစိစိဖြစ်လာ ပါ၏။ ဤလူတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်စကားများရတာ အတော်တို့ စိတ်ချမ်းသာရပါလားနော်။ သူ့မအကျင့်ကိုက လူတစ်ဖက်သားကို

မထိတထိကလိလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း မာမာ သူငယ်ချင်းရဲ့သားက အစွဲကြီးစွဲသွားရတာတဲ့။

“ဟိ”

“ဟေ့... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ဘာဟုတ်တာလဲ”

“မင်းကိုသံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်ပြောတာ”

“ဒီလိုပဲပြောလို့ရမှာပေါ့။ နို့မို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် Boxing Play ရမှာလေ”

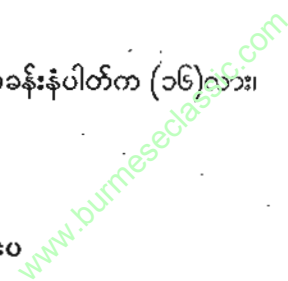
တွေ့လား! အလိုက်သင့်ပြောပြန်တော့လည်း အသည်းယား စရာဖြစ်အောင် မဲ့ပြုံးလေးနဲ့ပြောပြန်ပြီ။ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်မှ သူ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။

“ဘယ်သူဆီကိုသွားမှာလဲ”

“အသက်ဆီ”

“အသက်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မြေနီကုန်းက တိုက်ခန်းမှာပဲ။ အခန်းနံပါတ်က (၁၆)လား၊ (၆)လားပဲ”

“ဟာ! ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ်တောင် သေချာမသိဘဲ ဇေဝ ဝေါဖြစ်နေရလား”

“အတိတ်မေ့နေတာလေ၊ ရှင်မရိပ်မိဘူးလား။ ရှင်အစ်ကိုကို တောင် ဖြူသလားမည်းသလား မှတ်မိတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက လက်ရှိလူတွေကိုပဲသိတယ်။ ရှင်နဲ့အသက်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိသေးဘူး”

“ကောင်းတယ်။ ကိုကိုသာသိရင် ရင်ထုတော့မှာပဲ”

“ဪ... သူ့ကိုမြင်ရင်တော့ မှတ်မိချင်မှတ်မိမှာပေါ့။ ရှင် တောင် ဒီလောက်ချောနေရင် ကိုကိုက ပိုပြီးတောင်မှ ခန့်ချောကြီး ဖြစ်ဦးမှာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမနှုတ်မှ ‘ကိုကို’ဟုခေါ်သံလေးထွက်လာတော့ သူ့ရင်ထဲ မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပါ၏။ အင်းပေါ့လေ... ကိုကိုက သူမ၏ ချစ်သူပေပဲကိုး။ ပုံစံလေးက ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုခပ် ဆတ်ဆတ်ပြောတတ်တာလေးကပင် ချစ်စရာကောင်းနေတာလေး ကိုကိုကိုတော့ သူမ ချွဲချင်ချွဲမှာပေါ့။

“မင်း ဒေါက်တာ့ကိုမယူချင်တာ တကယ်ပဲလား”

“ဪ... မေးပြန်ပြီ။ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်ကိုလည်း မလိုချင်

ဘူး။ Singapore က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သား ကက်နက်အောင် ဇေဝလည်းစိတ်မဝင်စားလို့ ဒီကိုရောက်လာတာ”

“များလှချည်လားကွ”

“များတာပေါ့။ ဒါတောင် စာရင်းကောက်မထားမိတာတွေ အစ်ပုံကြီးကျန်သေးတယ်”

သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်နှယ်... ဒီလောက်မျက် နှာများတဲ့မိန်းကလေးကိုမှ ကိုကိုဘာကြောင့်ရွေးချယ်မိတာပါလိမ့်။ သက်ထပ်ပြီးရင်တောင်မှ စိတ်ချရပါမလားဟု ကိုကိုကိုယ်စား ပူပန် စိတ်ဖြစ်ရသေးသည်။

“အဲဒါ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်မသိပါတယ်၊ ရှင် ဆရာမလုပ်ပါနဲ့”

“ရောက်ပြီ... ဟိုတိုက်ရဲ့သုံးလွှာမှာ သက်သက်စံနေတယ်။

အခန်းနံပါတ်က (၁၆)နော်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲ။ ရှင်က ကျွန်မသူငယ်ချင်းကိုလည်း ဒီနေတာပဲလား”

“မင်းနဲ့တွဲတာပဲ မသိဘဲရှိမလား”

“အသက်အပေါ် ရှင်ရိုးသားပါတယ်နော်”

“ကျွတ်! လာပြန်ပြီ နောက်တစ်မျိုး၊ အဲဒီကော်ပတ်ရုပ်လေး
လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကားပေါ်မှဆင်း
လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ကားပြတင်းပေါက်မှာ ငုံ့၍ပြောပြန်လေ
သည်။

“ရှင်နာမည် ပြောဦးနော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တော်ကြာ ပါပါမေးတဲ့အခါ ပြောရမှာပေါ့။ ကျွန်မ မဖြေ
နိုင်ရင် လိမ်ဆင်ကြီးပေါ်သွားမှာလေ”

“မလိုပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်အသက်ကိုစိတ်ဝင်စားလို့ မပြောချင်တာပဲနေမှာ”

“ဟာ! ပေါက်ကရတွေ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ပြောပေါ့။ ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာနော်”

သူက ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဖနောင့်နဲ့သာ ပေါက်ခွက်
လာပြီ။ အမြင်ကပ်စရာလေးပါလား... မိုးမြင့်စံရယ်။

“မပြောဘူးလား။ ပါပါမေးရင် ကိုယ့်ချစ်သူနာမည်တောင်
မသိရကောင်းလားဆိုပြီး ဒေါပွမှာစိုးလို့မေးတာရှင်။ သွေးနားထင်

ရောက်မနေနဲ့။ မပြောချင်လည်းနေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ပြောမှာပေါ့”

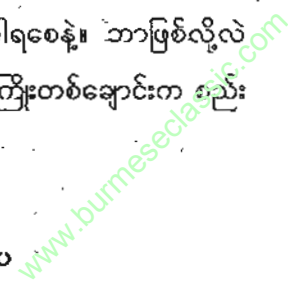
သူမက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သဖြင့်
ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲမြည်သွားပါလေ၏။ မင်းဘယ်လိုကြည့်လိုက်တာ
လဲ... မိုးမြင့်စံရယ်။

“ညီသဖြေ”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူတို့...။ မင်းဘယ်လိုသုံးနှုန်းလိုက်တာလဲ မိုးမြင့်
စံ။ အခြေအနေအရ ပြောလိုက်မှန်းသိနေပေမယ့် ကိုယ့်ရင်တွေ
ခွန်လှုပ်သွားရတာတော့အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ မင်းမျက်ဝန်းတောက်
တောက်လေးတွေက ကိုယ့်နှလုံးသားကို တဆတ်ဆတ်ခုန်သွားစေ
တာ တကယ်ပါပဲ။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကိုတော့ မကစားပါနဲ့မိုးမြင့်စံ။ ကိုယ်က
ဘယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ မရောနှောမပတ်သက်တဲ့ အရိုင်းလေးပါ။
သူတို့ယကွန်ယက်ထဲမှာ ကိုယ်မပိတ်မိပါရစေနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့မင်းကြားမှာ ကိုကိုဆိုတဲ့ကြိုးတစ်ချောင်းက စည်း
စားထားတယ်လေ။

၉၆ ၇၇ မမသဒ္ဒါမောင်

မင်းကိုကိုယ်ချစ်ခွင့်မရှိတာကို နားလည်ရင် မင်းရဲ့ညှို့မှတ်
ဝန်းတွေနဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုကိုင်လှုပ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ ကိုယ်
အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။

အခန်း (၅)

Hand Phone မှ သံစုံမြည်လာတာကြောင့် ကားတံခါးကို
နှိပ်ကာဝင်ထိုင်ရင်း နားထောင်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“ညီဇား”

“အံ့မာ! မင်းထက် သုံးနှစ်ကြီးတာတောင်မှ မရှိမသေခေါ်
သလားကွ”

သူ့မက သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေချေ
သူ့ကားထဲမှာ ဘာမှရယ်စရာမပါဘဲ ရယ်နေတာမို့ သူ စိတ်တို

သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ ဘဝကိုခပ်ပေ
ပေါ့လို့ပဲ သဘောထားလေရော့သလားမိုးမြင့်စံရယ်။

“ရှင့်ကို တစ်မှတ်တိုးပေးမယ်”

“ဘာလဲကွ”

“ကျွန်မရဲ့အသံကိုမှတ်မိနေတဲ့အတွက်”

သူ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အဲဒီလိုပလီပလာလေးတွေ
လည်း ပြောတတ်တာပဲလား။ ကိုကို ဘယ်လောက်တောင်များချ
လိုက်မလဲ မသိတော့ပါဘူးမိုးမြင့်စံရယ်။

“ပြုံးမနေနဲ့။ နှစ်မှတ်ပြန်နှုတ်မယ်”

“လာပြန်ပြီ”

သူ ကားထဲမှနေ၍ ခြံပြင်ကိုဝေဝဲကြည့်လိုက်ပါ၏။ အပြင်
မှာ သူမ ရှိမနေပါချေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင့်မှာ ဘာကောင်မလေးမှမရှိတော့
သိသွားလို့ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဆက်တာနဲ့ ကျွန်မမှန်းသိနေတာ
လေ။ ည့်တဲ့အတွက် နှစ်မှတ်ပြန်နှုတ်တယ်”

“မင်း ဘယ်ကနေ ပြောနေတာလဲ”

“ဟော! ကျွန်မကိုလိုက်ရှာနေပြန်ပြီလား။ ည့်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်မ

အိမ်ကပြောနေတာရှင့်”

“မင်း စကားကိုကောင်းကောင်းမပြောတတ်ဘူးလားမိုးမြင့်
လူကို ခနဲသလိုရွံ့သလိုပြောမှ စားဝင်အိပ်ပျော်သလား”

“အခုအကောင်းပြောနေတာပဲလေ”

“ဘာအကောင်းပြောလို့လဲ”

ပြီး

“ရှင် အခုချက်ချင်း ကျွန်မအိမ်ကိုလာခဲ့”

နဲ့ဆွဲ

“ဘာကွ! ငါ့ကို မင်းအိမ်က driver များ ထင်နေ

ချင်တဲ့အချိန်ခေါ်ရအောင်လို့... ငါက”

ချည်းစား

“အခုလာဆိုလာပေါ့။ ပါပါက ရှင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်လ

သို့။ လာခဲ့”

“ဘာ!”

မျက်

“ရှင့်ကို သားမက်ရွေးမလားမသိဘူးလေ။ အဲဒါ [ဘာ]တော့
ပြေရမယ်။ ကိုးနာရီအရောက်လာခဲ့”

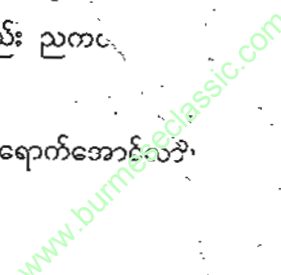
းလိုက်မိပါ

“ဟာ! အခုပဲ ကိုးနာရီထိုးဖို့ (၁၅)မိနစ်ပဲ လိုလေ

တယ်လှချည်လားမိုးမြင့်စံရဲ့။ အဲဒါဆိုရင်လည်း ညက

လာလား”

“ညက အိပ်ပျော်သွားလို့ပေါ့ရှင့်။ လာဆို ရောက်အောင်လာ”

မှပေါ့။ နောက်မှ ရှင်အစ်ကို ပုလဲခရင်တော့ ကျွန်မကိုရန်မခံ
ဒါပဲ”

ကဲ... ဘယ်လောက်များ ရိုက်ချင်စရာကောင်းလိုက်သလဲ
လောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ကပ်ပြီးမှပြောသတဲ့လေ။ ဘေး
ရေးသာဆိုရင်တော့ အသက်တောင်မီမယ်မထင်တော့ပါ။
သူ့home ကိုပိတ်ကာ ကားစက်နှိုးလျက် ထွက်လာခဲ့ရတော့
လည်း ပြောလုပ်ထားဦးပေါ့... မိုးမြင့်စံ။ ကိုကို့ကြောင့် မင်းကိုလည်း
လိုက်မလဲ။ ကောင်းကောင်းကြီးသာနှိပ်စက်ပါလေ။

“ဖြို ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ်စားလာခဲ့တာမို့ အောင်း

“ခံစားရသည်မှာအမှန်ပင်။ သားမက် Interview မှာ

သူက ဘယ်လိုမေးခွန်းတွေ စစ်မေးလေမည်လဲ။ သူ့ဖြေခံ
မှာ သူမ ရှိမဖြေနိုင်ရင်တော့ ကိုကို့အတွက်စိုးရိမ်ဖွယ်ပင်။ သူမပုံ

“ဘာဖြစ်အနက်ထားတတ်ပုံမှ မရတာကိုး။ ကိုကို့နဲ့ကိစ္စတို့
သိသွားလို့ပျောက်လုပ်လိုက်ရင် လက်ရှိခံစားနေရတဲ့ကိုကို့ဝေဒနာ
လေ။ ည့်ဇိုးရွားသွားရုံသာရှိတော့မည်လေ။

အသင့်ဖွင့်ပေးထားသည့်ခြံဝင်းထဲသို့ ကားကိုတွေ့စင်
တိုက်ရှေ့သို့ရောက်တော့ (၉)နာရီ (၁၅)မိနစ်ရှိနေပေပြီ။ သူ

မှဆင်းလိုက်စဉ် ဂါဝန်အဝါနုလေးဝတ်ထားသည့်သူမက ပြုံးစစ
နာဖြင့် ကြိုနေလေ၏။

“အမြန်ရောက်သားပဲ”

“ဘာလဲ... တစ်မှတ်တိုးပေးမလို့လား”

သူမက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်လေ၏။ ပြီး
နောက် ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ
ချက် အိမ်ထဲသို့ခေါ်ခဲ့သည်။

လုပ်လိုက် မိုးမြင့်စံရေ... မင်းပုံစံက ကိုယ်နဲ့သမီးရည်းစား

အတိအကျကြီးပေါ်လွင်နေပြီနော်။

“ညီရောက်လာပြီ... ပါပါ”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် အန်ထယ်ဦးဥက္ကာက မျက်
စင်ကြုတ်၍ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ သူ့သမီးကြောင့်တော့
စစ်နောက်တာခံရတော့မှာပဲဟု မသက်မသာတွေးလိုက်မိပါ
သည်။

“ဧည့်သည်ကိုထိုင်ခိုင်းလေ သမီးရဲ့”

“ညီက ဧည့်သည်မှမဟုတ်ဘဲလေ၊ ပါပါရဲ့”

စလာပြီ။ ထော်လော်ကန့်လန့်အပြောတွေ ဒီသမီးဟာလေ၊

ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလိုမျိုးခွကျကျစကားတွေပြောတတ်လာတာပါလိမ့်။

ဦးဥက္ကာက ကောင်လေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တော့ သမီးက အတွင်းခန်းသို့ဝင်သွားလေ၏။ တော်ပါသေးခဲ့အလိုက်သိပေလို့ပဲ။ နို့မို့ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်နေသည့်ကောင်လေးနား ထိုင်ချလိုက်ရင်တော့ မျက်နှာပူစရာတွေဖြစ်လာမှာလေ။

“မောင်ရင့်နာမည်က”

“ညီသပြေပါ... အန်ကယ်”

“အန်ကယ်တို့ကုမ္ပဏီ Member ဦးမြတ်စိုးနဲ့ရင်းနှီးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က Singapore ရောက်နေတာ ကြာတာခင်ဗျာ။ ဒီပြန်ရောက်မှ ကိုကိုမိတ်ဆက်ပေးလို့သိရတာပါ”

ဟယ်! Singapore ရောက်နေတာတောင် ကျွန်မနဲ့ဘာပြီလို့ မဆိုရတာလဲ ညီရယ်။ နှမြောလိုက်တာနော်။ သူမ လိုက်လာနေ ကိုမှ ချောင်းကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းသာချနေမိ၏။

“အလုပ်သွားလုပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ Business နဲ့ပတ်သက်တဲ့ပညာတွေ”

သင်ယူလေ့လာရင်းနဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့တာပါ”

“ဒီမှာ ကုမ္ပဏီထောင်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပထမ ကိုကိုပဲ ဦးစီးပြီးလုပ်ပါတယ်။ ကိုကို ဒီနှစ်မှ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ကျွန်တော်ပြန်ဦးစီးတာပါ”

“ဘာကုမ္ပဏီလဲ... မောင်ရင်”

“Exporet & Inport ပါပဲ အန်ကယ်။ ပို့တာက နိုင်ငံစုံပါတယ်”

“မောင်ရင် နိုင်ငံစုံမှာပေါ့”

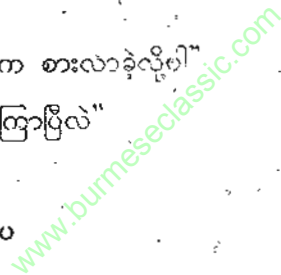
“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုနဲ့တစ်ယောက်တစ်လှည့်ထွက်ကြရတာပါပဲ”

ဦးဥက္ကာခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က တော်ဖီနှင့်မုန့်တို့ကို စားပွဲထက် လာတင်ပေးလေ၏။ လိုက်လာနောက်မှ သူ့ကိုချောင်းကြည့်နေသည့်ချာတိတ်မကိုမြင်နေရ၍ ရယ်ချင်တာကို အောင့်ထားရပါသည်။ ခုချိန်ထိတော့ အားလုံး Ok နေတာပါပဲလား။

“သုံးဆောင်ပါဦးမောင်ရင်”

“နေပါစေခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အိမ်က စားလာခဲ့လို့ပါ”

“သမီးနဲ့စတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဈာ!”

ရုတ်တရက်မေးချလိုက်သည့်မေးခွန်းကြောင့် သူ ကြောင်
သွားရလေ၏။ လိုက်ကာနောက်မှ လက်ချောင်းလေးသုံးချောင်းပေါ်
လာတာမို့ သူပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟို... သုံးနှစ်ရှိပြီခင်ဗျ”

“ဟေ!”

ဦးဥက္ကာ မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ သမီးရည်းစားသက် သုံး
နှစ်တောင်ရှိပြီဆိုရင် သမီးတို့ကြားက သံယောဇဉ်တ အတော့်ကို
ခိုင်မာနေပြီပဲ။ ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ။ လွယ်လွယ်နဲ့ဖြတ်ရနိုင်ပါ
မလား။

“ဘယ်လိုကနေဘယ်လို တွေ့ကြတာလဲ”

“သူက ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရုံးခွဲဖြစ်တဲ့ ရုံးခန်းအောက်က
စကားပြောသင်တန်းကိုထာတက်ရင်းဆုံတာပါ၊အန်ကယ်”

“သမီးကို ဘာဖြစ်လို့စိတ်ဝင်စားရတာလဲ”

“သူမက ပခုံးလေးတွန့်ပြလိုက်လေ၏။

သူ့မျက်နှာမှာ ရှက်ပြုံးတစ်ခုပေါ်လာပြန်သည်။

“ပြောရမှာတော့ မျက်နှာပူပါတယ်၊အန်ကယ်။ ချာတိတ်က

အပြစ်ကင်းပြီး... ကလေးဆန်တဲ့မျက်လုံးလေးတွေရှိနေတာက
နေ စပြီးစိတ်ဝင်စားမိသွားတာပါ”

သူမက လက်မလေးထောင်ပြုလေသည်။ ကျိတ်လိုက်... မိုး
မြင့်စံရေ။ တိုကိုပြောဖူးတဲ့စကားတွေကို ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီးပြောနေ
ရလို့ မွန်းကျပ်လာပြီကွ။

“သမီးနဲ့မောင်ရင် အသက်ဘယ်လောက်ကွာသလဲ”

“သူက ကျွန်တော့်ထက် သုံးနှစ်ငယ်တယ်ခင်ဗျ”

“သမီးအတွက် မောင်ရင် ဘယ်လိုများစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထား
သလဲဆိုတာကို အန်ကယ်သိချင်တယ်”

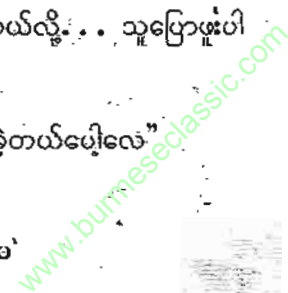
“ဒါကတော့ သူ့သဘောပါပဲ... သူ့စိတ်တိုင်းကျတစ်ခုကိုပဲ
ဆိုက်လျောပေးဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ”

“သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများသိထားဆေးလဲ”

သူမမျက်လုံးလေး ပြူးလာပါ၏။ အရေးကြီးတဲ့အပိုင်းကို
ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒေါက်တာမျိုးမြတ်နဲ့စေ့စပ်ထားတယ်လို့... သူပြောဖူးပါ
တယ်”

“အဲဒါကိုသိလျက်နဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

“သူ့... အဲဒီသတင်းပေးပြီးမှ ကျွန်တော့်ကိုလက်ခံခဲ့တာပါ အန်ကယ်”

“သမီးက အစက လိမ္မာသလိုလိုနဲ့ ဆိုးတာကိုရောသိရဲ့လား”

“ကျွန်တော်ရွေးချယ်လိုက်တဲ့မိန်းကလေးရဲ့ ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းမှန်သမျှကို လက်ခံယူဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ၊အန်ကယ်”

ကဲ... ပြတ်ရောပေါ့။

သူမက လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ထခုန်လိုက်လေ၏။ သူရယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကို အမြန်ငဲ့ချလိုက်ရသည်။ အဖို့မျိုးကိုလုပ်ပြနေတော့တာပါပဲလား... မိုးမြင့်စံရယ်။

ဦးဥက္ကာက လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး ကောင်လေးကိုအကဲခတ်နေမိ၏။ အရည်အချင်းရှိသည့်လူငယ်လေးကို လင်ထွတ်ရမှာလည်း နှမြောမိသည်။ သို့သော် ထောက်ထားရမည့်မျက်နှာတွေက ရှိသေးသည်လေ။

“မင်းမှာသစ္စာ၊ လူမှာကတိတဲ့။ အန်ကယ်က ပေးထားပြီး သားကတိတစ်ခုကို အလွယ်တကူမဖျက်ချင်ဘူးကွယ်။ ပြီးတော့ မောင်မျိုးနဲ့စေ့စပ်တာကိုလည်း သမီးက စိတ်ပါလက်ပါခေါင်းညှိထဲ ခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့... သူကတော့ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်ကိုမချစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်ခင်ဗျ”

“အန်ကယ်သဘောကတော့ သမီးကို မောင်မျိုးနဲ့ပဲလက်ထပ်ပေးချင်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်ကတော့ လူကြီးမို့ လူကြီးကတိတည်ချင်မှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကလေးကို စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးတော့ မချပေးနိုင်လောက်ပါဘူး။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အရေးအကြီးဆုံးမဟုတ်လား”

ဦးဥက္ကာ မျက်နှာညိုလာချေပြီ။ ဇွဲကတော့ မသေးပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘက်ပါလာအောင် သမီးကိုစွဲဆောင်နိုင်တာပဲကား။

“မောင်ရင့်အရည်အချင်းနဲ့ သမီးထက်သာတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ထပ်ရွာလို့ရနိုင်ပါသေးတယ်။ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့ စိတ်ကူးပေးပါလား”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲချစ်မိခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုပဲ ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျလက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က အတည်ပါပဲ”

“အန်ကယ်ပြောတာကိုတောင် မစဉ်းစားပေးဘူးပေါ့လေ”

“ဒါက အန်ကယ်သဘောထားလေ။ ကျွန်တော် မဝေဖန်လိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေဘက်နဲ့ အမြင်မတူတာတွေရှိနိုင်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ အန်ကယ်အဆုံးအဖြတ်မှာ အန်ကယ်ထမီး၊ သူ့ကိုယ်သူ့ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်ရင်တော့... ဖို့တောင်မှာပါ”

ဦးဥက္ကာမျက်နှာကြီးမည်းသွားချေပြီ။ မှတ်ကရောပဲ။ သူ့ကိုခေါ်တွေ့တာ ချာတိတ်နဲ့လမ်းခွဲဖို့တဲ့လား။ ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်။ အစကစည်းက သဘောမတူဘူးဆိုရင် ခေါ်တွေ့ဖို့တောင်မှမလိုတာဘဲလေ။

“သမီးက အန်ကယ်အမိန့်ကို တသွေမတိမ်းနာခံရမှာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကတော့ အန်ကယ်တို့သားအဖ ဆက်ဆွေးနွေးရမယ့်အပိုင်းပါ။ ကျွန်တော် Meeting ဖျက်ပြီးလာရတာမို့ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

သူခါးညွတ်ပြု၍မတ်တတ်ရပ်တော့ သူမက လိုက်ကာနောက်မှထွက်လာလေ၏။

“ပါပါ”

“နေဦး... သမီး။ ပါပါတို့နောက်မှဆက်ဆွေးနွေးကြမယ်”

“မရဘူးနော်၊ပါပါ။ ညှိကိုခေါ်ပေးဖို့ပြောတုန်းက သမီးကို ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲ”

“မိုးမြင့်စံ”

“ရှုး! အေးအေးဆေးဆေးပြောပါ၊ကလေးရဲ့။ အဖေကို ပြန်ခံမပြောရဘူးလေ၊ လိမ္မာတယ်”

“အို! ညီကလည်း ပါပါကတိမတည်လို့ ကျွန်မပြောနေတဲ့ဟာကို”

“ကိုယ်တောင်းပန်တယ်နော်။ မျက်နှာကိုအဲဒီလိုပုပ်မထားနဲ့လေ”

“ဘာလဲ! ညီက မလှတော့ဘူးဆိုပြီး မချစ်ချင်တော့ဘူးလားလို့”

ကျိတ်လိုက်... မိုးမြင့်စံရေ။ အဖေရှေ့မှာ သူ့လက်မောင်းကိုလာဖက်ပြီး ပြောရတယ်လို့။

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ။ အန်ကယ်ရှိနေတဲ့ဟာကို”

“ဘာဖြစ်လဲ! ညီပဲ ငိုထားမတတ်ချစ်တာပါဆို။ ပြောတုန်းက ပြောခဲ့ပြီး မေ့စရာလား”

သူ့မျက်လုံးပြူးရချေပြီ။ မပြူးဘဲနေမလား၊ တစ်ခါမှမပြောဖူးတာတွေကို ပြောနေရတယ်လို့ ခက်တာပဲမိုးမြင့်စံရယ်။

“သမီး”

“ပါပါနော်၊ သမီးကို ဟိုလူနဲ့အတင်းလိုက်ပြီးပေးစားမနေနဲ့။ မယူနိုင်ဘူး”

“မိမိုးနော် . . . ငါအလိုလိုက်မှန်းသိလို့ ရောင့်တက်မယ်မကြံနဲ့”

“ပါပါပဲ သမီးကိုချစ်တယ်ဆို၊ အဲဒါဘာချစ်တာလဲ။ သမီးစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာ ချစ်တာဟုတ်လို့လား”

ဦးဥက္ကာ ခေါင်းခဲလေပြီ။ သူ့စိမ်းရှေ့မှာတောင် ဖအေကိုပြန်ခဲပြောစာတဲ့။ သမီးပုံစံက ဒီသူငယ်ကို ချစ်ခင်အားကိုးပုံပေါက်နေတာ အသိသာကြီး။ ငါ့သမီးတော့ ဒီကောင်လေးရဲ့ညှို့ချက်အောက်မှာ ငြိတွယ်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်။ ပြောစရာရှိနေသေးရင် နောက်မှ Phone ဆက်နော်။ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို တစ်ချက်တော့ သွားကြည့်ပါရစေဦး”

“ညှို့အလုပ်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်သူက အရေးကြီးလဲ”
“ချာတိတ်က အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် Meet-
ing ရှိတာတောင် ဖျက်ပြီးရောက်လာတာပဲလေ”

“ညှို့ဘဝမှာရော ဘယ်သူက ပထမလဲ။ ကိုကိုလား၊ ကျွန်မလား”

“ခက်လိုက်တာကွာ”

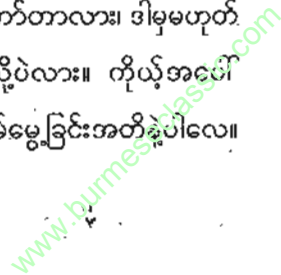
“မခက်ပါနဲ့ . . . ပြောလို့ဆို”

“ချာတိတ်က ပထမကွာ။ ကဲ! ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြလေ၏။ သူမဆက်ဖဝါးလေးကို တစ်ချက်မျှဆုပ်ညှစ်ကာ လေ့ကားသုံးထစ်ကို သူဆင်းလိုက်သည်။ ကားသေခွစွင့်၍တက်တော့ သူမက လက်လေးရမ်းပြနေတာမို့ သူလက်ပြန်ထောင်ပြကာ စက်နှိုး၍ထွက်လာခဲ့တော့၏။

မိုးမြင့်စံရယ် . . . အမူအရာကပဲ တော်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းစိတ်ထဲမှာ တကယ်ပဲလုပ်ချင်စိတ်ရှိလို့ပဲလား။ ကိုယ့်အပေါ် ချစ်ခင်တန်းဆက်ဆံတာတွေဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းအတိအကျပဲလေ။

၁၂၅ က မပသဒ္ဒါစောင်

အထူးသဖြင့် အရည်လေးလွဲနေတဲ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေး
တွေအောက်မှာ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ကျလှလှဖြစ်နေ
ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာရယ်လို့ ကိုယ်အတိအကျသေချာမသိသေး
ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ခုန်တတ်လာတာတော့
အမှန်ပါပဲလေး။

*Love is the mainstay between
you and me.*

ကိုယ်နဲ့မင်းကြားမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည်သာ
အားထားနိုင်ရပါ။

အခန်း (၆)

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မလည်း ခေါင်း
ထွေထွေနေပြီ။ ပါပါကလေး လူကြီးဖြစ်ပြီး လုံးဝကတိမတည်ဘူး။
အခုလို ကျွန်မကို အခန်းထဲထည့်ပိတ်ထားတာတော့ လွန်တာပေါ့”

“အခု မင်း ဘယ်က Phone နဲ့ ပြောနေတာလဲ”

“မမ Phone ကို ရှာတွေ့လို့”

“ဘာ!”

“အဲ! ပါပါဖွတ်ထားတဲ့ Phone ကို ခိုးထားမိလို့ပေါ့”

တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါ့... မိုးမြင့်စံရယ်။ အခန်းထဲပိတ်ခံထားရတာတောင် Phone ဆက်လို့ရအောင် လူလည်ကျတတ်သားပဲ။

“ပြောလေ... ကျွန်မဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“အခန်းထဲကနေ ထွက်ပေါက်ရှာပေါ့”

“ရှင် ပြောမှလား။ ကျွန်မရှာနေတာ တစ်နေ့လုံးပဲ။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာလည်း သံပန်းတွေတပ်ထားတာ ဘယ်လိုထွက်လို့ရမှာလဲ။ အခုတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘယ်လိုသတ်သေရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားပြီး ကြိုးတွေကတ်ကြေးတွေများ တွေ့လို့တွေ့ငြားရှာတုန်း ဝီရိယကနေ Phone ရှာတွေ့တာ”

“ဟေ့ဟေ့... မင်းထင်ရာစိုင်းဖို့စိတ်မကူးနဲ့နော်။ ပြဿနာပဲ”

“ရှင် ကူညီပေါ့။ ကျွန်မက ဒေါက်တာ့ကိုမယူချင်ရင် ရှင်အစ်ကိုကိုပဲယူရမှာ။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ကျမှာက ကျမှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မအသက်ရှင်ခြင်းသေခြင်းဟာ ရှင်ပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။ သိရဲ့လား”

“အာ! ဘာဆိုလို့လဲကွ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ရှင်ပဲ ရှင်အစ်ကိုနဲ့မယူရင် ကျွန်မကိုအသိပေးသတ်မှာဆို! ကျွန်မသေဖို့နည်းလမ်းက 99.9 percent လောက်ရှိစာယ်။ ကဲ...”

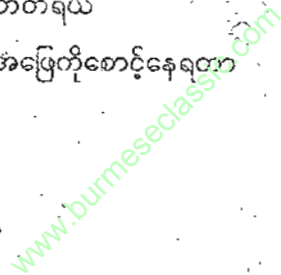
သူ့ ခေါင်းကျိန်းနေသည့်ကြားမှ ရယ်ချလိုက်ပါ၏။ သေဖို့ ချားနေတဲ့လူကဖြင့် ငိုကြီးချက်မဖြစ်မနေဘဲ ပေါ့ပေါ့လေးပြောထွက်နေတာလေ။ အံ့ပါရော... မိုးမြင့်စံး

“အမယ်... ရှင်က ရယ်နိုင်တယ်ပေါ့လေ။ သူများဘာတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ဒီလောက်ပျော်စရာကောင်းတဲ့လူလောက် ကြီးကိုမျက်နှာလွှဲပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားရမှာ... ဒီလို စိတ်ကောင်းစရာကိစ္စကြီးကို ရှင်က ဝမ်းသာအားရရယ်မောနိုင်တယ်ပေါ့လေ”

စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာနော်။ ဘယ်လောက်များ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့မိန်းကလေးမလိမ့်။ အနားမှာသာပြောနေရင် နဖူးလေးကို သူ့ထုခိုမှာအမှန်ပင်။

“ကိုယ်စဉ်းစားပေးမှာပေါ့... ချာတိတ်ရယ်”

“မြန်မြန်စဉ်းစားလေ... ဒီမှာ ရှင်အပြေကိုစောင့်နေရတာ သံပင်ဖြူတွေတောင် ပေါက်ကုန်ပြီ”

မိုးမြင့်စံ... မင်းနှော်၊ ကိုကိုပြောပြတုန်းကဖြင့် မင်းပုံစံလေးက တည်တည်တံ့တံ့လေးတဲ့။ အခုကိုယ်နဲ့ဆိုတော့ မင်းမျက်နှာက spring လိုပဲ အမျိုးမျိုးလုပ်တတ်နေပါရောလား။”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဟိုစကားမှန်သွားပြီပေါ့”

“ဘာစကားလဲ”

“အချစ်က အရာရာကိုပြောင်းလဲသွားစေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပေါ့”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဒုတ်ခနဲ မြည်သွားပြန်၏။ ဒီကောင်မလေးတော့ ပြောသင့်မပြောသင့်မချင့်ချိန်ဘဲ စွတ်ပြောနေပါရောလား။

“မင်းက...”

“အင်းလေ... ရှင်က ဒီလောက်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်လေးပဲဟာ”

“ကျွတ်! မိုးမြင့်စံ... ဒီလိုစကားမျိုး ကိုယ့်ကိုပြောရသလား မင်း၊ ကိုကို့မျက်နှာကိုတော့ ထောက်သင့်တာပေါ့”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ရှင်သိပ်လန့်သွားလား။ ဘာဖြစ်လဲ ချစ်စရာလေးမို့ ချစ်တယ်ပြောတာပဲဟာ။ ရှင်က ကိုကို့ညီလေးဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့မောင်ကလေးပဲပေါ့။ ကိုယ့်မောင်ကလေးကို ချစ်လို့

မရဘူးလား။ ဒါကြောင့် ရှင် ကျွန်မထက် အသက်ကြီးတာသိပေမယ့် တမင်တကာ ညီလို့ပဲခေါ်တာလေ။ မကြိုက်ဘူးလား ချာတိတ်ရဲ့”

သူ့ မအိမလည်ပြုံးမိသွားသည်။ သူမဟာသူမတော့ အကွက်ကိုစေ့နေတာပါပဲလား။ လူ့စစ်ဖက်သားကို နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကုန်တဲ့အထိ ကိုင်လှုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိနေတာအမှန်ပါပဲလား။

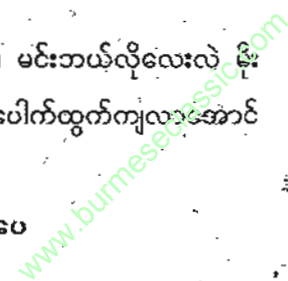
“မင်းပါပါက မင်းကို၊ (၁၈)နှစ်သမီးလို့ထင်ပြီး... အတင်းယောက်ျားပေးစားနေတဲ့ပုံပေါက်နေပြီ”

“ဒါပေါ့... ကျွန်မကို ဒီလိုပိတ်လှောင်ထားလို့ရော ရမယ်ထင်နေလား။ အတင်းကြီးမင်္ဂလာဆောင်ပေးရင်တောင် သတို့သားတိုကိုင်ပေါက်ပြီး ထွက်ပြေးလာနိုင်ပါတယ်၊ ညီရဲ့”

“ကိုယ်ယုံပါတယ်... မိုးမြင့်စံ၊ မင်းလာတဲ့အခါ ကိုယ့်အိမ်တံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ထားပြီးသားပါ”

“တကယ်လားဟင်”

သူ့ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မင်းဘယ်လိုလေးလဲ မိုးမြင့်စံ။ ကိုယ့်ရင်ထဲကစကားတွေကို ခုန်ပေါက်ထွက်ကျလာအောင်

မပြုစားချင်ပါနဲ့လား။

“ကိုယ် မင်းကို ကိုကို့ဆီအရောက်ပို့ပေးမှာပါ”

“ကျွန်မက မသွားချင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“အတင်း တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီးပို့မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုတုတ်နဲ့ရိုက်မှာလဲ”

“ထားဝယ်ကြိမ်လုံးနဲ့လေ”

သူမ တီးတိုးရယ်လေ၏။ အစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်ရမယ့် မရိုးလောင်းကို မတ်ဖြစ်သူက တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီးပို့ပေးမယ်ဆိုရင် လူကြားလို့မှကောင်းပါ့မလား။

“ရှင် အတော်ကိုရက်စက်တဲ့လူပဲ။ အချစ်ကို တုတ်နဲ့ဆုံးမပြီး ပေးခိုင်းလို့မရဘူးရှင်။ အချစ်ရဲ့အကြင်နာမျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေကိုပဲ လက်ခံချင်တာ။ ဒါကို ရှင်နားမလည်ဘူးလား”

“နားကလောလိုက်တာ”

“ရှင်က ချစ်မှမချစ်တတ်သေးဘဲကိုး၊ အလကားလူကြီး။ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ပုစဉ်းရင်ကွဲကြီးပဲ။ တော်ပြီ Phone ပိတ်ပြီ ဒါပဲ”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ပုစဉ်းရင်ကွဲကြီးတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လားမိုးမြင့်စံ။ ကိုယ်က အချစ်ဆိုတာကို ဝယနက သေချာမသိသေးခင်မှာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အသေသော့ပိတ်ထားရတာပါ။ ဒါကို မင်းမှမမြင်နိုင်တာပဲလေ။

အခန်းတံခါးပွင့်လာစဉ် သူမက Hand Phone ကို ခေါင်းအုံးအောက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ဖွတ်ထားလိုက်ပါ၏။ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာဖြင့် သူမကိုပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“အတော်လေးစိတ်ညစ်နေပြီလား ဟန်နီ”

“ဒီလိုပါပဲ။ ရှင်နဲ့ပါပါပေါင်းပြီး ကျွန်မကို ဒီလိုအခန်းထဲထည့်ပိတ်ထားရုံနဲ့ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကိုရော၊ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကိုပါ အလွယ်တကူရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ တွက်မထားနဲ့ ဒေါက်တာ”

“ကိုယ့်အကြံအစည် လုံးဝမပါရပါဘူးကွယ်”

“ရှင်ဒီလိုပြောပေမယ့် ကျွန်မယုံမယ်လို့ထင်နေသလား၊ မှားသွားမှာပေါ့။ အချစ်က အင်အားတစ်ရပ်ကိုဖြစ်တည်စေတာမှန်ရင် သူနဲ့နီးစပ်ဖို့ ကျွန်မ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ရှင်သန်နေဦးမှာပဲ”

“ဟန်နီ”

“အချစ်ကိုဓားပြတိုက်ပြီး မယူချင်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မက

ရှင်အရှင်တုန်းက ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခပ်နံနံအာအ မိုးမြင့်စံမဟုတ် တော့ဘူး။ အချစ်ကြောင့် သတ္တိတွေသိပ်ရှိနေတဲ့ မိုးမြင့်စံအသစ် တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီရှင်”

“ဟန်နီရယ်... ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ထိမရက်စက်သင့်ပါ ဘူး။ ကိုယ်ရောဟန်နီပါ တွဲချင်တဲ့သူတွေနဲ့ တွဲခဲ့ကြတာမှန်တယ်။ ဟန်နီကိုယ်တိုင်သဘောတူပြီး လုပ်ခဲ့ကြတာပဲလေ။ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ရင်တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ဦး သစ္စာရှိရှိပေါင်းသင်းဖို့ ဟန်နီကို ပဲ ရွေးချယ်တာလေ။ ဒါကို ဟန်နီသိရဲ့သားနဲ့တယ်”

“သွားစမ်းပါ။ အဲဒီရှင်ရဲ့ မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေ၊ ချစ်တာ တွေကို သေတ္တာထဲထည့်ပြီး မြောင်းထဲသာ ပစ်ချပစ်လိုက်ချည်း။ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး”

“ဟန်နီ! မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“လူလိုပဲပြောလိုက်တာလေ။ ရှင်နားမလည်ဘူးလား။ ကျွန်မ က လူရှင်။ လူတိုလူလိုမထားဘဲ ငှက်လောင်ချိုင့်ထဲထည့်ထားသလို ထည့်ပိတ်ထားတာ ဘယ်လောက်ခံရခက်သလဲ။ ရှင်မှာ ကိုယ်ချင်း စာနာစိတ်မှမရှိတုန်းကိုး”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ် ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် တက်တစ်ချက်ကိုခပ်

ကျယ်ကျယ်ခေါက်လိုက်တော့ သူမမျက်ဝန်းတွေက စူးခနဲလက်လာ လေ၏။ ဘုရားရေ... ကျားသစ်ပျိုတစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးတွေလို စူးရဲလှသည်လား။

“မင်းဒီလိုမပြောနဲ့ မိုးမြင့်စံ”

“ပြောမှာပဲ။ မှန်တာပြောတော့ ရှင်နာတတ်တယ်မဟုတ် လား။ ဒီကိစ္စတွေဟာ ရှင်ကြောင့်ဖြစ်လာတာလေ”

“ကောင်းပြီ မိုးမြင့်စံ။ မင်းမာနိုင်သလောက် မာထားဦးပေါ့ လေ။ မင်းသိထားဖို့က ဘယ်သူ့ကိုပဲ မင်းချစ်နေပါစေ။ ဂရုမစိုက် ဘူး။ အေး... မင်းကိုပိုင်ဆိုင်မယ့်သူဟာ ကိုယ်ပဲ။ မင်းလက်ထပ်ရ မယ့်လူဟာ ကိုယ်သာပဲဖြစ်စေရမယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း။ ကျွန်မကို လာမမြိမ်းခြောက်ပါ နဲ့လား၊ဒေါက်တာ။ ရှင်ထင်သလို ကျွန်မက တူကယ်ရာမဲ့ပြီဆိုပြီး အခန်းထဲမှာ ကျိတ်ငိုနေမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမမဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင်လုပ် ခဲ့ရင် လုပ်ကြည့်လိုက်လေ။ ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုအစွမ်းအစတွေရှိနေ သလဲဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်သွားသိသွားစေရမယ်မှတ်”

“တောက်!”

မခံချိမခံသာဖြင့်လှည့်ထွက်ရန်ပြင်စဉ် သူမအသံက နောက်

မှလိုက်ပါလာလေ၏။

“ကျွန်မက လူကိုယ်တိုင်ရော၊ ရင်ထဲကအချစ်ပါ ရှင့်ကို ဒီ တစ်သက် ဘယ်တော့မှပေးမယ့်မိန်းမမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်မှတ် သွားလိုက်ပါ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်”

တံခါးက ဒုန်းခနဲပိတ်သွားလေ၏။ သူမ ခုတင်ထက် ပစ်လွဲ ချလိုက်ပါသည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီး နိုင်အောင်ပြောလိုက်တာ မှန်ပေ မယ့် မိန်းမသားက မိန်းမသားပါပဲလေ။ ထိခိုက်ကြေကွဲခံစားလွယ် တာ မိန်းကလေးသဘာဝပဲ မဟုတ်လား။ စိတ်ဆောင်အားတင်းပြီး သူ့ကိုလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်တာကလည်း သူ့စိတ်ပူမှာကို စိုး ရိမ်လို့ပါလေ။ အလုပ်တွေနဲ့မအားလပ်တဲ့ကြားက သူမကြောင့် အပူ တစ်ခုတိုးမှာကိုလည်း မလိုလားတာအမှန်ပါ။

ဒါဖြင့်ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဟော! အသက်ရှိနေသေးတာပဲ၊ အသက်ကိုပြောရင်တော့ ကူညီတန်ကောင်းပါရဲ့။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ Phone ကိုပြန်ယူ၍ ဝဏန်းခြောက်လုံးကို ခပ်သွတ်သွတ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“သက်သက်စံတို့အိမ်ကပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... သမီးမိုးလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ အသက်ရှိလားဟင်၊ အသက်နဲ့ပြော ချင်လို့ပါ”

“ရှိတယ်... သမီး၊ ခဏကိုင်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခဏအကြာမှာ အသက်က Phone လာကိုင်ပါလေ၏။ သူမ ပြောချင်တာတွေများလွန်းနေ၍ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်လေးထားနေရပါ သည်။

“ဟဲလို! မိုးလား... အသက်ပါ”

“အသက်... အသက်ဆီကို မမ Phone ဆက်သေးလား ဟင်”

လာပြန်ပြီ၊ ခေါင်းခြောက်စရာစကားတွေ၊ အဲဒီမိမိုးကတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး... အန်ကယ့်ကိုသတ်ပေးလိုက်လို့ ဆေးတွေ သောက်နေလျက်က ပိုပြီးများ ဂေါက်သွားပြီလား၊ ခက်တော့တာပဲ။

“ဟင့်အင်း... မဆက်ဘူး”

“အသက်... ကျွန်မပြောမယ်၊ သေချာနားထောင်နော်။ အခု ကျွန်မကို ပါပါ အခန်းထဲသွားပိတ်ထားတယ်”

“ဘယ်လို”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလိုစိတ်ဖောက်ပြန်ချင်နေတဲ့သူကို အခန်းထဲထည့်ပိတ်ထားရင် ဒီထက်ပိုဆိုးဝါးတော့မှာပေါ့။ ဒါကို အန်ကယ်၊မသိဘူးတဲ့လား။

“ကျွန်မကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊အသက်ရဲ့။ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထိန်းနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မစိုးရိမ်တာ မမကိုပါ”

လာပြန်ပြီ။ ဒီနှစ်ကိုယ်ခွဲတဲ့ ဦးနှောက်ကြီး။ စိတ်ကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ညစ်လိုက်တာနော်။ အလိုက်သင့်လေးတော့ ပြောပေးမှပါပဲ။

“မမက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမပျောက်နေတယ်လေ”

“အင်း”

“တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတာတော့ သေချာတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ဆီကို မမတစ်နေ့တော့ ဆက်သွယ်မှာပဲ။ ကိုကိုဆီ ဆက်မသွားဖြစ်လို့ ဒီကိုပြန်လာချင်လည်း ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါအခါ မမကို အသက်ဖွက်ထားပေးနော်”

ဘာတွေပါလိမ့်နော်။ အခန်းထဲထည့်ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာနဲ့ အပြင်မှာ တစ်ယောက်လွတ်နေတယ်လို့ ပြောနေပြန်ပါရောလား။

“ဖွက်ထားပေးရမယ်”

“အင်းလေ... ပါပါက အသက်တို့အိမ်မှမသိတာဘဲ။ မမကို ဖွက်ထားပြီးရင် ကျွန်မလာခေါ်မယ်သိလား”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ နှစ်ကိုယ်ခွဲလို့ရလိမ့်မယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေပုံပဲ။ ဟုတ်ပါပြီ။ မိုးဒီကိုရောက်လာရင် အသက်သူ့ထံချင်းလေးကို ဆေးရုံပဲဖြစ်ဖြစ်ပို့လို့ရအောင်လို့ သေချာခေါ်ထားပါမယ်လေ။

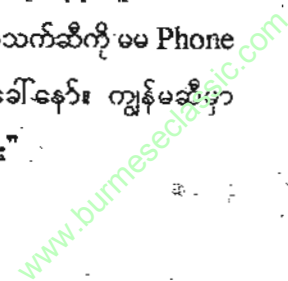
“အသက်... ကျွန်မကိုတတိပေးချင်ရဲ့လားဟင်”

“ဘာကတိလဲ... မိုးရဲ့”

“မမကိုခေါ်ထားမယ်ဆိုတဲ့ကတိလေ”

“အင်း... ပေးပါတယ်။ အသက် မိုးကိုဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ မိုးအသိဆုံးပါ။ မိုးကို ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှမဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ကျွန်မ ယုံပါတယ်။ မမက ကျွန်မလိုမရဲရင့်ဘူးလေ... ကြောင့် စိတ်ပူနေမိတာပါ။ တကယ်လို့ အသက်ဆီကို မမ Phone ဆက်လာရင် ကျွန်မဆီကို Phone ပြန်ခေါ်နော်။ ကျွန်မဆီမှာ Hand Phone ရှိနေတယ်။ သိလား”

“အင်း”

ကဲ... ကိုယ်တို့တို့ Phone ကိုယ့်ဆီမှာမရှိလို့ ဘယ်သူဆီမှာ ရှိရမှာတဲ့လဲ။ အဲဒီမိုးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ခပ်အေးအေးနေနေရာက ကိုကိုနောက်လိုက်ချင်လေများပြီး ခရီးထွက်၊ ကား Accident ဖြစ်ရာမှ Psycho ဝင်သွားတာ သေချာနေပါပြီလေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့မှာမရှိတဲ့အချက်အချင်းတွေနဲ့ နောက်ထပ်ကိုယ်ခွဲတဲ့ ယောက်ကို စိတ်ကူးနဲ့ဖန်တီးလိုက်တာပဲဖြစ်မှာပါ။

“ကျွန်မနဲ့မမက ရှစ်နှစ်အရွယ်လေးကတည်းက ကွဲသွားကြတာပါ။ မမသာ ကျွန်မဒီမှာရောက်နေမှန်းသိရင် သိပ်ဝမ်းသာသွားရှာမှာ။ အသက်ကနေတစ်ဆင့်ဆက်သွယ်မိရင် မမကိုအကြံဉာဏ်လေးဘာလေး ကျွန်မပေးလို့ရမှာလေ။ အသက်လည်း မမနဲ့ ငါဒေါက်တာကို မယူစေချင်ဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကျွန်မလည်း မမကို ကိုကိုနဲ့ပဲပေါင်းစေချင်ပါတယ်။ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါလေးပဲကြုံခွင့်ရတဲ့အချစ်တွေနဲ့ ကိုကိုနဲ့မမတို့ပိုင်ဆိုင်စေချင်တာပါ”

“အင်းပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် အသက်တကယ်ကူညီမယ်လို့ စိတ်ချလိုက်ပြီနော်။ ကျေးဇူးပါပဲ... အသက်ရယ်”

သက်သက်စံ Phone ကိုချလိုက်ပြီး ခပ်ငိုငိုငိုငိုဖြစ်သွားရပါမိ။ ရောဂါသည်သူငယ်ချင်းလေးကို အိမ်ထောင်မပြုစေချင်တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့... မိုးသိပ်ချစ်တဲ့ကိုကိုနဲ့တော့ ဆုံစည်းစေချင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မိုးစိတ်တွေပြန်လည်ကောင်းမွန်လာနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

စိတ်ချပါ... မိုးရယ်။ မိုးသာအသက်ဆီကို တကယ်ပဲရောက်တာဆိုရင် ကိုကိုနဲ့ပြန်ဆုံရစေဖို့ အသက်ကူညီပေးမှာပါလေ။

အခန်း (၇)

အခန်းတံခါးပွင့်သွားကာ အခန်းဝမှာ ပါပိုမျက်နှာပေါ်လာ
ဆ၏။ သူမက မျက်နှာကိုဖုတ်ခနဲလွှဲလိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဘာအချိုးလဲ၊မိုးမြင့်စံ။ ညည်းအချိုးတွေကိုပြင်ဖို့ စိတ်
ကူးဘူးလား။ ထမင်းမစားဘာမစားနဲ့ ဆန္ဒပြနေလို့လည်းအပိုပဲ။
ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးမှတ်”

“သမီးတရော ပါပိုကိုဘာများတောင်းဆိုနေလို့လဲ”

“ကြည့်ပါလား... ပြောလိုက်ရင် မထုံတက်တေးနဲ့ ငါစိတ်ရှိ
အက်ရှိထရိုက်လိုက်ရ၊ နာဦးမယ်”

“ရိုက်ချင်လည်းရိုက်ပေါ့။ ပါပါရိုက်ရင်လည်းခံရမှာပဲ။ မာမာဆို သမီးကိုလက်နဲ့ရွယ်ဖို့မပြောနဲ့ နှုတ်နဲ့တောင် ဆူတာမဟုတ်ဘူး။ ကက်နက်နဲ့ပေးစားမယ်ဆိုမှ စိတ်ဆိုးပြီး ဒီကိုထွက်လာခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ ပါပါက ဟိုဒေါက်တာနဲ့ပေးစားဖို့ကြံစည်ပြန်ရော အဲဒါ သမီးဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လျှာရှည်ပြန်ပြီ။ မမြင်ရတဲ့အငယ်မကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ညည်းအကောင်နောက်လိုက်ဖို့မပြင်နဲ့။ မရဘူး။ မောင်မျိုးလောက် နင့်အပေါ် အန္တိတာခံတဲ့လူ ဒီလောကမှာရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တောင်တောင်အိအိစဉ်းစားမနေနဲ့။ နင့်စိတ်ကူးတွေကို ရေထဲသာ မှောပစ်လိုက်တော့”

ပါပါက ပြောပြီးသည်နှင့် တံခါးကို ခုန်းခနဲဆောင့်ပိတ်သွားလေ၏။ သူမခေါင်းပူလာရချေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာမှ အပြင်ကိုထွက်မရရင် ရှေ့လထဲမှာလုပ်မယ့် လက်ထပ်ပွဲမှာ အမိခံရပေတော့မည်။ ခက်တာပဲ။ ညှိကိုဆက်သွယ်ရင်လည်း ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ရမှာလေ။ ဒီလိုကြီးတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ မမရဲ့ကိုကိုကိုယူသလိုကြီးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးလေ။

ဒါဖြင့် အသက်ဆီကိုရော၊ မဖြစ်သေးဘူး။ မမလာရင် ဖွတ်

ထားပေးလို့ပြောထားတာမို့ သူမရောက်တာနှင့် မမထင်ပြီး အခန်းထဲထည့်ထားလိုက်မှဒုက္ခ။ မမရယ်... ဘယ်ဆီတွေကိုများ ရောက်နေတာလဲ။ ပြတင်းပေါက်မှလှမ်းကြည့်စဉ် ပါပါကား ခြံထဲမှထွက်သွားတာကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဒါအချိန်ကောင်းပဲ။ သူမ Intercon ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ပါသည်။

“မမဘာပြောမလို့ပါလဲရှင်”

“ငါဗိုက်ဆာတာ အူခေါက်နေပြီဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ လာဖို့ပေးပါမယ်၊မမ”

ခဏအကြာမှာ door lock ပွင့်လာပြီး ကြီးဒေါ်ကြီးရော၊ ခင်မေပါ လင်ပန်းသယ်၍ဝင်လာပါ၏။ ဦးမဲက တံခါးဝမှာပိတ်ရပ်ဆိုက်လေသည်။ အမယ်... လုပ်လာပုံတွေက တောင်ကောင်ရိုက်ကားသားတွေလိုလို အကွက်စေ့လို့ပါလား။ ဒီလောက်တော့ ဘုံတို့က အပျော့ပါပဲ။ ထမင်းစားတာကိုစောင့်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းကြမှာမို့ စားပွဲပေါ်မှာ ကျကျနနပြင်ဆင်ပေးတာကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်လိုက်ပါသည်။

“စားနော်... သမီးလေး။ မကြိုက်တာရှိရင်လည်းပြောဦး။

စားချင်တာရှိရင်လည်း ထပ်လုပ်ပေးမယ်။ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ထမင်းနှစ်ခွက်သုံးခွက်တောက်ဝါးကာ ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖွဖွထုလိုက်ပါ၏။

“သောက်ရေဘူးရော”

“ဟုတ်သားပဲ။ ဟဲ့... ခင်မေ၊ သွားယူစမ်း”

ခင်မေထွက်သွားပြီးနောက် သူမ ထမင်းတစ်ခွက်ထပ်စားကာ ကြီးဒေါ်ကြီးကိုပြောလိုက်ပြန်၏။

“သမီးကြိုက်တဲ့လိမ္မော်သီးရော”

“အော်... အခွံနွာသင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်ပြီ။ နေနေကြီးကြီး သွားယူပေးမယ်။ စားနှင့်နော်”

ကြီးဒေါ်က ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနှင့် တလိမ့်လိမ့်ထွက်သွားသည် မို့ လူမုပြီးလိုက်ပါ၏။ လိုချင်နေတာ ဒီလိုအခြေအနေပဲမဟုတ်ပါလား။ ဦးမဲက တံခါးကိုစေ့ရုံပင် စေ့ထားမှာသေချာသည်ကိုး။

ခုတင်အောက်မှာထိုးထည့်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဆွဲထုတ်၍ လွယ်လိုက်၏။ တံခါးအဖွင့်မှာ ဝင်လာသည့်ခင်မေ့ဖက်ပိုးကို ဒုတ်ခနဲလက်ဝါးစောင်းလက်ဆောင်ပေးလိုက်တော့ ခွေသွားချေပြီ။ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ ဦးမဲက သူမကိုမျက်လုံးကြီးပြုံး

ထုတ် ကြည့်နေလေ၏။

“မမ... မမလေး”

“ကျွန်မလစ်တော့မှာနော်။ ပိတ်ဖမ်းမယ်မကြန့်။ ခြေစောင်း ခွေသွားရင် လှေကားထစ်တွေကနေ ဇောက်ထိုးကြီးပြုတ်ကျပြီသာမှတ်”

“မလုပ်ပါနဲ့မမလေးရယ်... သူဌေးသာသိသွားရင် ကျုပ်လုပ်ပြုတ်မှာမို့ပါ”

“ရှင်က အလုပ်ပြုတ်ရုံသာဖြုတ်မှာ၊ ကျွန်မက တစ်သက်လုံး ပြန်မလွတ်မယ့်ထောင်ကိုတုမှာလေ။ ဘယ်ဟာက ပိုပြီးကံကောင်း ခင်မလဲ... ဖယ်”

“မမလေး”

သူမလက်ကိုဖမ်းချုပ်လိုက်သည်မို့ ခြေထောက်က ဦးမဲခြေခန်းကို အားနှင့်ဆောင့်နင်းချလိုက်၏။ အားလျော့သွားချိန်မှာ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းလေးပို့ပေးလိုက်တော့ ဦးမဲ ဗိုင်းခနဲခွေထဲကျလေသည်။ လှေကားမှပြေးဆင်းခဲ့စဉ် လှေကားထစ်အလယ်က ကြီးဒေါ်နှင့်တန်းတိုးလေ၏။

“ဟဲ့... မိုးမိုး”

“ဖယ်ပေးနော်။ ကျွန်မပိတ်တွန်းချလိုက်မှာ”

“အမယ်လေး... လာကြပါဦး။ မောင်ငယ်နဲ့မောင်ကြိုင်ရေ”

ကြီးဒေါ်ကြီး၏စီခနဲအော်သံအကြား သူမအိမ်ဝရောက်စဉ် လူနှစ်ယောက်က ပြုန်းခနဲရောက်လာလေ၏။ အလိုလေး... အခု မှ မှောင်ခိုဂိုဏ်းက ဖောက်ထွက်သလို အတားအဆီးတွေက များ လွန်းလှချေလား။ ဒီလူနှစ်ယောက်ကတော့ တကယ့်လူကြမ်းတွေလို တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိနေပုံရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်မလေး... အိမ်ထဲပြန်ဝင်စမ်း။ သူဌေးက မင်း ရုတ်ရုတ်၊ ရုတ်ရုတ်လုပ်လာရင် တစ်ခါတည်းမေ့သွားအောင်လုပ်ပစ် ဖို့မှာထားတာကွ”

“လုပ်ကြည့်စမ်းပါရှင့်။ ကျွန်မအသားကိုထိဖို့မပြောနဲ့ အကို စကိုတောင် မိပါမလားလို့”

“မင်းနော်”

“ကြာတယ်ကွာ။ ညှာနေရင် သူဌေးပွစ်တာပဲ ခံရမှာ... ဟိတ်”

အမယ်လေး... မေ့အောင်လုပ်မယ့်လူတွေကလည်း ကျိုး မယ့်နာမယ့်တိုက်ကွက်တွေကိုသာ ဆင်နေတာပါလား။ ဒီလူနှင့်

လက်ကွက်တန်ပြန်ချိန်မှာ နောက်လူက နောက်ဘက်မှ ဝင်ချုပ်လေ ၏။ သူမကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ ဦးခေါင်းနေရာကို ခြေဖျားဖြင့် ခတ်လိုက်သည်။ ဟိုလူက ကိုယ်ကိုစောင်း၍ ရှောင်တော့ ဒီဘက်က တျန်နေသည့်လူက သူမဇက်ပိုးကိုဝင်ခုတ်လေ၏။ ခေါင်းကိုခွဲရှောင် စဉ် လက်ကွက်က ပခုံးစောင်းကိုရှုပ်ထိသွားသည်။

“အ”

သူမပခုံးကိုလက်ဖိလိုက်စဉ် တစ်ယောက်က ကျောဘက်မှ ပွေ့၍ တစ်ယောက်က ခြေနှစ်ဖက်မှချုပ်ကာ အိမ်ထဲပြန်ထည့်လေ သည်။

“လွတ်! လွတ်နော်။ ကျွန်မပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး”

“မိုး”

ခြံထဲဝင်ရောက်လာသည့်လူအုပ်ကြောင့် သူမတို့ရပ်သွားပါ သည်။ ဟော! ဒါ့ကျော်သီဟတို့အုပ်စုပါလား။ ပြဿနာပဲ၊ ဘယ်က နေဘယ်လို ဆေးသမားတွေ ခြံထဲကိုရောက်လာတာပါလိမ့်။

“ကျော်... ကယ်ပါဦး။ ကျွန်မကိုအတင်းဖမ်းချုပ်ပြီး ဟို ဒေါက်တာနဲ့ပေးစားတော့မှာ”

“ဘယ်လို! ဒါမျိုးရမလားကွ”

မျက်စိရှေ့တင် လူငါးယောက်နှင့်နှစ်ယောက်တိုက်ပွဲက ရှုတ်
ယှက်ခတ်ကုန်လေ၏။ ကျော်သီဟက သူမလက်ကိုဆွဲခေါ်လေပြီ။

“မမက မိုးကိုလာကယ်ထုတ်ဖို့လွှတ်လိုက်တာ၊မိုးရဲ့”

“ဟုတ်လား! မမ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ခါတိုင်းထိုင်နေကျ Restaurant ရဲ့ Special room မှာပဲ
စောင့်နေတာပေါ့... လာ”

ကျော်က ကားရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ တက်ခိုင်းလိုက်စဉ်
နောက်ခန်းထဲသို့ လူတွေပြု၍ပြေးတက်လိုက်လေ၏။ ဟိုင်းလတ်စ်
ကားမှီအဆင်ပြေသွားပါ၏။ ချောင်ကျကျစားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ
ကားရပ်သွားပြီး ကျော်သီဟက သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ဆိုင်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ထောင့်ဆုံးခန်းကိုရောက်စဉ် ခေတ်မီလှပလွန်း
သည့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူမကို မတ်တတ်ရပ်၍ကြိုလိုက်
လေ၏။

“မိုးလေး တော်တော်မှစိတ်ညစ်နေပြီလား”

“ဟာ! မညစ်ဘဲနေမလား၊မမရဲ့။ လူကိုသေချင်စော်တောင်
နံနေပြီ။ ဗိုက်ဆာလိုက်တာ”

“ဆာရင်လည်း စားလေ... မိုးလေးရဲ့။ ပြီးမှ ဒီကနေလစ်

ကြတာပေါ့။ ငွေတွေဘာတွေရော အလုံအလောက်ပါရဲ့လား”

“ပါတာပေါ့၊မမရဲ့။ အိမ်ကဆင်းပါပြီဆိုမှ ဒါတွေမပါလို့ ရ
မလား။ ဒီအိတ်ထဲမှာအပြည့်ပဲ”

“ဟုတ်လား! ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

တင်မမက သူမအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်ထပ်မှာပေးကာ ဧည့်
ခံလေ၏။ သူမ နာရီကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်၏။ (၁၀)နာရီဆိုတော့
သူ ကုမ္ပဏီကိုရောက်နေလောက်ပါပြီလေ။

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ... မိုးလေးရဲ့”

“စိတ်ပူတာပေါ့၊မမရဲ့။ ပါပါမှာက back တောင့်တာမဟုတ်
လား။ တော်ကြာ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ထဲမှာပဲ ပိတ်မိသွားမှ ကိုခနဲဖြစ်
မှာ”

“မမတို့ ပဲခူးဘက်ကပဲ လစ်မှာလေ”

“Ok ... အဲဒါကောင်းတယ်။ နေဦး... ကျွန်မ Toilet
ခဏဝင်ဦးမယ်”

“မမလိုက်ပို့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

သူမ အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး မီးဖိုဆောင်ဘက်ရွှောက်လာ

ခဲ့ပြီး မျက်စိကိုကစားလိုက်၏။ ထွက်ပေါက်ဆို၍ ဘာမှမတွေ့ပါလား။ Toilet ထဲရောက်တော့ တင်မမ အခန်းပြင်မှာ ရပ်စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ Toilet ပြတင်းပေါက်သံကောက်ကို သူမဆွဲလှုပ်လိုက်တော့ ချောင်နေလေသည်။ Ok ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ။ သူမ အားနှင့် ဆောင်ဖြုတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှကျော်ဆင်းလိုက်၏။ နောက်ဖေးဘက်အုတ်ဘောင်က အတော်မြင့်သည်။ စုပုံထားသည့်ထင်းရှူးပိုးခွံတွေကို ခပ်သွက်သွက်နင်းတက်ကာ အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ခုန်ကျော်ချလိုက်၏။ နောက်ဖေးလမ်းကျဉ်းထဲရောက်မှ Hand Phone ကိုနိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို! (199)ကပါလားရှင်။ ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ရွှေဘုံစံပါ။ ဟိုတစ်ခါပြောဖူးတဲ့သတင်းထူးကို ဒီတစ်ခါအတိအကျပေးချင်လို့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့... ဘိန်းဖြူ carry လုပ်ပြီးသုံးနေတဲ့ တင်မမတို့အုပ်စု(. . . . .) Restaruant ထဲမှာရှိနေပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သူမ လမ်းကြားထဲမှ အမြန်ဆုံးပြေးထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းထိပ်မှာ Taxi စောင့်နေစဉ် ရဲကားတွေဝင်လာတာကိုတွေ့ရလေ၏။ Taxi တစ်စီးလာတာကိုတား၍တက်ပြီး မောင်းခိုင်းစဉ် တင်မမတို့အုပ်စု

ကိုဖမ်းဆီးပြီးထွက်လာသည်ရဲကားတွေက တန်းစီနေလေသည်။ တာတာပဲ... တင်မမရေ၊ ကျွန်မက မိုးမြင့်စံလိုအရာရာကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့ ခပ်နံနံကောင်မလေးမဟုတ်ဘူးရှင်။ “မိုးသောက်ကုမ္ပဏီရှေ့နားမှာပဲ ရပ်ပေးနော်... ဦးလေး” “အေးပါ... သမီးရဲ့” ကုမ္ပဏီရှေ့ရပ်လိုက်သည့်ကားမှဆင်းရန်ပြင်စဉ် သူမမျက်လုံး ကျယ်သွားရလေသည်။ မကျယ်ဘဲနေမလား။ သူ့နားမှာ မားမားကြီးရပ်နေတာက သူမ၏ပါပါဖြစ်နေသည်ကိုး။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိပါဘူး။ ဒီကိုလည်း သူမလာပါဘူး အန်ကယ်”

“စခန်းက အကြောင်းကြားလို့ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ထလိုက်လာတာပဲ... မောင်ညီသပြေ၊ သမီးတစ်ခုဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ”

“ကျွန်တော့်ဆီကိုရောက်မလာတာ အမှန်ပါ၊အန်ကယ်။ ဒီတစ်မနက်လုံး ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီမှာပဲရှိနေတာပါ”

“ခက်တာပဲ... အမှုနဲ့တွဲပြီးပါသွားမှာကိုစိုးရိမ်လို့ ပိတ်ထားတာတောင်မှ ရအောင်ထွက်သွားရတယ်လို့ အန်ကယ်ပြန်ပြီးမယ်

မောင်ညီသပြေ။ တကယ်လို့ သမီးရောက်လာရင်သာ အန်ကယ်ကို Phone ဆက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... အန်ကယ်”

ဦးဥက္ကာကားပေါ်တက်ကာ ထွက်သွားလေ၏။ သူ ခေါင်းကို ခါလိုက်မိသည်။ မင်းဘယ်တွေလျှောက်လိမ့်ပြန်ပြီလဲ... မိုးမြင့်စံ၊ အတော့်ကို ဦးနှောက်စားစေတဲ့ချာတိတ်မပါလား။ အန္တရာယ်ဖြစ် မှာကို မကြောက်မရွံ့နဲ့ထင်ရာစိုင်းနေတော့တာပါပဲ။ အန်ကယ် ဦးမြတ်စိုးနှင့်ချိန်းထားတာမို့ သူ့ကားရှိရာဆီလျှောက်လာပြီး Remote ဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်ကာ တက်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်အလာမှာ နောက်ခန်းထဲ Diving ထိုး၍ လှဲချလိုက် စဉ် သူက တံခါးကို Lock ပိတ်လိုက်တာနှင့် ကွက်တိဖြစ်သွားပါ၏။ ကားလေးက ညင်ညင်သာသာဖြင့် ထွက်လာလေသည်။

မှန်ပြတင်းမှ ပါပါတို့ကားအရိပ်အခြေကိုအကဲခတ်၏။ ဘာ တစ်ခုစာလေ မသင်္ကာစရာမတွေ့လေမှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပါ သည်။

“ညီ”

“ဟာ... မိုးမြင့်စံ... မင်း... မင်း”

“ရှင် အခုဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”
“အန်ကယ်ဦးမြတ်စိုးနဲ့ချိန်းထားတဲ့ဆီကိုပေါ့။ မင်းဘယ်လို တွေ့ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“အဲဒါအသာထားပါ... ညီရဲ့။ အခု ရန်ကုန်နဲ့အဝေးဆုံး ခိုသွားကြစို့။ အန်ကယ်ဆီ မသွားနဲ့တော့လေ”

“ဟာ! မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်... မိုးမြင့်စံ။ နေပဲ မင်းအဖေ ကိုယ့်ဆီလာသွားတာကွ”

“ရှင်ပြဿနာက ကျွန်မပြဿနာလောက် ကြီးလို့လားရှင်။ ဒါပါပေးစားတဲ့ဆရာဝန်ကို ကျွန်မယူရမှာလား”

အဲ! ဒါတော့လည်းဟုတ်သား။

ဒါပေမဲ့... သူမပြောသလို သူလုပ်မှထောင်ကျတဲ့အဖြစ်မျိုး ဤလာမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တာအမှန်ပင်။ ဦးဥက္ကာဆိုတာ ဘုတ် ခပ်ကြီးအတိုင်းလုပ်တတ်တဲ့လူကြီးတစ်ယောက်မဟုတ်လား။

“မင်းကို အိမ်ပြန်မပို့လို့မဖြစ်ဘူး... မိုးမြင့်စံ။ ရန်ကုန်က သူတစ်ပေါက်မှန်သမျှကို အန်ကယ် အကုန်ပိတ်ထားတာ။ မင်းဘယ် ခိုမှမလွတ်နိုင်ဘူး”

“ကျွတ်! သတ္တိနည်းလိုက်တာ။ ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး”

လား”

“ဘာကွ”

“ကဲ! ဘာကွမနေနဲ့။ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်။ အ
ဦးဖုန်းမြင့်ရှိတဲ့ရုံးကိုမောင်းရှင်”

“ဘယ်ရုံးလဲ”

“တရားရုံးပေါ့”

“ဘာ!”

“ဪ... ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါဆိုနေမှ အချိန်မရှိဘဲ
ဘာလဲ... ရှင့်ကိုကိုအသည်းကွဲပြီး သေမှာမကြောက်ဘူးလား
“ဒါတော့...”

“ဒါဆိုရင်လည်း လျှာရှည်မနေနဲ့။ မောင်းသာမောင်းပါ
သူ့ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ။ ခေါင်းတွေလည်း
ကာ သူမပြောသည့်ရုံးသို့သာ ကားကိုမောင်းလိုက်ရလေ၏။

ကာတွေလဲ၊မိုးမြင့်စံရယ်။ မင်းဦးနှောက်ကို ကိုယ်လိုက်

နိုင်တော့ပါလား။ တကယ်လို့ ဟိုရောက်ရင်ရော၊ ဝေဒနာခံစားနေ
ရတဲ့ကိုကိုကို မင်း၊ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ချစ်နိုင်ပါဦးမလား။ အခုဆို
ကိုကိုက စိတ်ဓာတ်တွေ တအားတုန်ပြန်တဲ့ ဒုက္ခတစ်ယောက်
ဘဝကိုရောက်နေပြီလေ။

ပြင်ပမှရှုခင်းတွေကိုငေးမော၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ သစ်မင်
တွေ စိမ်းစိမ်းစိစိနဲ့ မြင်ကွင်းတွေက မျက်စိကိုအေးစေပြီး စိတ်ကို
ကြည်လင်လန်းဆန်းစေလေသည်။ ဟိုရောက်ရင်တော့ မိုးသောက်
ဦးလို့ခေါ်တဲ့ကိုကိုနဲ့တွေ့ရမှာပေါ့နော်။

ကိုကိုသာ ဘုံ့ကိုမြင်ရင် လူမှားဦးမလား။

ဟင့်အင်း... ဘုံ့သေချာရှင်းပြမှာပေါ့။ မမသိပ်ချစ်တဲ့ကိုကို
ကိုရော၊ ကိုကိုသိပ်ချစ်တဲ့မမကိုပါ တစ်သက်တာဖျော်ရွှင်စေချင်တာ
အမှန်ပါလေ။

အန်း (၈)

“ဟဲလို! သက်သက်စံပါ”

“အသက်... မိုးပါ”

“ဟင်! မိုး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိုး၊ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲဟင်”

“ကားဂိတ်ကနေ ဆက်နေတာ၊ အသက်ဆီကိုလှေခလို့လ”

“လာခဲ့လေ... မိုးရဲ့၊ တင်မတော်အုပ်စု အကုန်လုံးအထဲဝင်

ကြပြီ။ ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့... သိလား”

“မိုးလည်း သတင်းစာထဲမှာတွေ့လို့ ဒီကိုပြန်လာခဲ့တာပါ။”

“ကိုကိုဆီ မသွားဖြစ်ဘူးလား။”

“ကိုကိုနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားလို့ပါ၊ အသက်ရဲ့။ မိုးလားခဲ့မယ်လေ။ တွေ့မှပဲပြောပြတော့မယ်”

“လာခဲ့... လာခဲ့။ အသက်စောင့်နေမယ်နော်”

Phone ကိုချကာ Taxi တစ်စီးကိုငှားလိုက်ပါ၏။ သူမကို ဒုက္ခပေးနေသည့်တစ်အုပ်စုလုံး အဖမ်းခံရ၍သာ တော်တော့သည်။ ကိုကိုနောက်လိုက်ရင်း လမ်းမှာ Accident ဖြစ်ရတာနှင့် ခရီးက ကြန့်ကြာသွားလေ၏။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆင်းစောင့်နေမည့်ကိုကို မည်မျှစိတ်ပူနေမည်မှန်းသိသော်လည်း သူမဘာမှမလုပ်နိုင်ပေ။ ခြေထောက်အကြောညစ်သွားတာကို ကုနေရသေးတာမို့ ဆေးရုံမှာပင် ကြန့်ကြာသွားရ၏။ သူမနှင့်အတူတူ ခရီးထွက်ရင်း ဘေးမှာထိုင်လာသည့်မနန်းက လက်ပဲထိတာမို့ အစစအရာရာအကူအညီပေးကာ ဆေးရုံမှဆင်းတော့ မနန်းအိမ်မှာ သွားနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

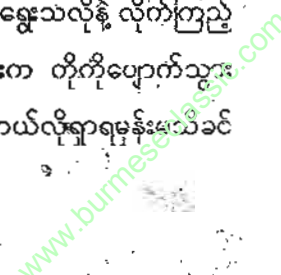
ကိုကိုဆီကို Phone ဆက်ပြောကာ ချိန်းခဲ့သော်လည်း ဆေးရုံရောက်ကာနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်သွားရလေ၏။ ကိုကိုတစ်ယောက် မိုးကိုစိတ်ပူနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ညာပြီဆိုပြီး စိတ်

ကနေပြီလား။ အတွေးတွေက ရင်တွင်းမှာပူလောင်လာစေ၏။

ကိုကိုရယ်... ‘ကလေး’လို့ နွေးထွေးကြင်နာစွာခေါ်သံလေးကို မိုးကြားယောင်နေမိတယ်။ ကိုကိုကို မိုးက စတွေ့ပြီးချစ်မိခဲ့တာမို့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကျွန်တို့တွေဘေးဖယ်ပြီး ကိုကိုနောက်က ဘကောက်ကောက်လိုက်လို့ ကိုကိုမသိမမြင်ရလေအောင် တိတ်တခိုးလေးခောင်းကြည့်ခဲ့တာ ကာလအတော်လေးကြာခဲ့တာ အမှန်ပါ။

Lift ထဲဝင်ချိန်မှာ မဆုံဆုံရအောင်စောင့်ပြီးလိုက်တတ်တော့သည်ဖြစ်တဲ့ကိုကို style ကိုသဘောကျ၍မဆုံးခဲ့။ ကိုကိုအမြဲစွတ်စက်ကျရေမွှေးနံ့လေးကို ကိုကိုမရိပ်မိရလေအောင် ခိုးပြီးရှုရှိုက်ရတာလည်းအမော။ ကိုကိုဘာကိုမှသတိမထားခဲ့စဉ်က ဖြစ်တည်နေတဲ့စိတ်တွေက မိုးကိုအပျော်တွေပြည့်နှက်စေခဲ့တာလေ။

ကိုကိုနဲ့မျက်ဝန်းချင်းဆုံခဲ့ရတဲ့နွေ... အဲဒီနွေကို မိုးဘယ်ဘာမှမမေ့ဘူး။ ကိုကိုက Mart ထဲမှာ လိုက်လံစစ်ဆေးနေတုန်းလေ။ မိုးနဲ့အသက်၊ အင်္ကျီလှလှလေးတွေကိုရွေးသလိုနဲ့ လိုက်ကြည့်နေခဲ့မိတာပါ။ ရုတ်တရက် မိုးရွေ့မြင်ကွင်းက ကိုကိုပျောက်သွားတာ့ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားတာပဲ။ ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိခင်

မိုးရွေ့မှန်ချုပ်ကြီးထဲမှာ ငြိမ်းခနဲပေါ်လာတဲ့ကိုကိုကိုမြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာဒိန်းခနဲမြည်ပြီး အငိုက်မိခဲ့ရတာလေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုကိုမျက်နှာထက်က အပြုံးလေးကိုမြင်ခွင့် ရခဲ့တာပါ။ အရွယ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မဟုတ် တာလုပ်တဲ့အပြစ်တစ်ခုကို ပက်ပင်းမိတဲ့အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျိုးဆိုတာကို မိုးနားလည်ပါတယ်လေ။ နောက်မှာရပ်နေရာ မှ ရှေ့ကိုတိုးလာတဲ့ကိုကိုခြေလှမ်းတွေကိုသတိထားမိသွားတော့ မျက် လုံးပြုံးမျက်ဆံပြုံးနဲ့ အသက်လက်ကိုဆွဲပြီး ခြေကုန်သုတ်ပြေးမိပါ ရော။ သူ့ခိုးလူမိသွားရင် ဒီလိုပဲလန့်ဖျပ်တတ်ကြမှာပဲနော်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ဘယ်လိုမှရှောင်မရလေအောင် မိုးတို့သင် တန်းဆရာကနေတစ်ဆင့် စကားပြောပါရစေဆိုပြီး ခွင့်တောင်း တော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတယ်။ ကော်ဖီဆိုင်လေး မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခဲ့တဲ့ညနေခင်းလေးကို မိုးအမြဲအမှတ်ရ နေပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကိုကိုက suit အဖြူရောင်ကိုဝတ်ထားတာ လေ။ သေသပ်စွာပြီးသင်ထားတဲ့ကိုကိုဆံပင်တွေကနေ တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းခန့် နဖူးပေါ်ဝဲကျနေတဲ့ဆံစတွေကို ငေးကြည့်ချင်ပေ မယ့် မကြည့်ရဲခဲ့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် အရည်လေးတွေ စိုလှဲနေတဲ့

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာကို စိုးရွံ့မိတာပါ။

“ကလေးကိုပြောစရာရှိလို့ ဒီကိုခေါ်ခဲ့တာ။ ကိုယ်ပြောရင် ခိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူးနော်။ ကိုယ်ကလေးကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ် တာပါ။ တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့ရည်ရွယ်ပြီး ကိုယ်ခွင့်ပန်တာပါ တွယ်။ ကလေးရဲ့သဘောထားကို ကိုယ်အမြန်ဆုံးသိချင်ပါတယ်။ သိခွင့်ရပါရစေ”

ခြေဖျားတွေလက်ဖျားတွေ အကုန်အေးစက်လာပြီး နားထဲက ပါ လေတွေထွက်လာသလို လူကတုန်ရီလာရလေ၏။ ဒါဟာအချစ် သား။ မိုးနားမလည်ပါ။ သို့သော်... ကိုကိုနဲ့ စအိုစဉ်ကတည်းက နီးရဲ့နှလုံးသားလေး တဆတ်ဆတ်ခုန်ပေါက်နေတာကတော့ အမှန် ပဲ။ အဲဒါအချစ်ဆိုရင်တော့ ကိုကိုကို မိုးသိပ်ချစ်နေတာ သေချာပါ တယ်။

“ကလေး ရှက်နေသလား။ ကိုယ်မေးတာကိုပြန်ဖြေဦးလေ” စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့လက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကိုက ဆုပ် ခိုင်လိုက်တော့ လန့်ကာရုန်းလိုက်သော်လည်း မလွတ်နိုင်တော့ပေ။ အေးစက်စက်လက်တွေကို အုပ်ကိုင်ထားခြင်းရဲ့နွေးထွေးမှုက ရင် ထဲထိတိုင် ဆင်းသက်သွားတာတကယ်ပါ။

“ကိုကိုကို မိုးသိပ်ချစ်ပါတယ်။ တစ်ခါမှမချစ်ဖူးသေးတဲ့အချစ်

မျိုးနဲ့ အရွေးအမှူးချစ်မိခဲ့တာပါ။ မိုးဝန်ခံပါတယ်... ကိုကို”

စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုက ထိုင်ခဲ့မှထကာ သူမကိုသိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။ ရင်ခုန်သံတွေဆူညံသွားတာက တကယ့်

အစစ်အမှန်ပါပဲ။ အသက် (၂၀)အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့

အရွေးအမှူးချစ်ခြင်းတွေကို ကိုကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့တာပါ။ ရင်ထဲမှာ

ရှိတဲ့အချစ်တွေကို ကိုကိုသိလာအောင် ပြောမပြတ်ဘူး။ မိုးက

အနေအေးတယ်။ စကားနည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနားဝင်ချိုစေမယ့်

ချစ်စကားတွေကိုတော့ တီတီတာတာပြောတတ်ချင်တာ တကယ်

ပါ။ လက်တွေ့နှစ်ဦးသားဆုံချိန်မှာ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ဘဲ ကိုကို

ရင်ခွင်ထဲမှာငြိမ်သက်စွာခိုဝင်ရင်း ကိုကိုရင်ခုန်သံတွေကိုသာ နား

ထောင်တတ်ခဲ့တာလေ။ အဲဒါလေးကိုပဲ ကိုကိုက ချစ်စနိုးဖြစ်ရသတဲ့

လေ။ -ဪ... မိုးသိပ်ချစ်ရတဲ့ကိုကိုရယ်။

Taxi ကို လမ်းပေါ်မှာပဲ ရပ်ခိုင်းကာ အသက်နေသည့်တိုက်

ခန်းရှိရာဆီ တက်လာခဲ့၏။ အသက်၊စောင့်နေမှာပါနော်။ တံခါးကို

ခပ်ဖွဖွခေါက်လိုက်စဉ် ချစ်ခနဲပွင့်သွားပါလေသည်။

“အသက်”

“မိုး... လာလာ”

အသက်က သူမလက်ကိုဆွဲကာ အိပ်ခန်းထဲထိခေါ်သွားပါ

၏။ ခုတင်ထက်မှာထိုင်ခိုင်းကာ သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့စစ်စစ်ငေး

ကြည့်နေလေသည်။

“မိုး၊နေကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းသွားပါပြီ၊အသက်ရဲ့။ ခြေထောက်အကြော ညှပ်

သွားတာကိုတုလိုက်ရတာ တစ်လလောက်ကြာသွားတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ... ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံမှာ နှစ်ပတ်ကြာပြီး

အသိတစ်ယောက်နဲ့သွားနေခဲ့တာ၊အသက်ရဲ့။ အသက်ဆီကို မိုး

သတိရတုန်းက Phone ဆက်လိုက်သေးတယ်လေ။ မမှတ်မိတော့

ဘူးလား”

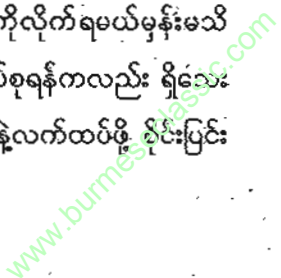
“မှတ်မိပါတယ်”

“ကိုကိုက ကားဂိတ်မှာ လာကြိုမယ်ဆိုပြီး ရောက်မလာခဲ့ဘူး။

နီးလည်း ရောဂါတစ်ဖက်ဆိုတော့ ဘယ်ကိုလိုက်ရမယ်မှန်းမသိ

တော့ဘူး။ ဒီကိုပြန်လခရင်လည်း မမတို့အုပ်စုရန်ကလည်း ရှိသေး

တယ်လေ။ ပြီးတော့ ပါပါတလည်း ကိုမျိုးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ နှိုင်းပြင်း

နေတာမဟုတ်လား”

မိုးက မျက်ရည်လေးဝဲလာတာကို လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် တို့သုတ်နေတာမို့ အသက်စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ပြောနေပုံက အတည်ပေါက်ပါပဲလား။

“မိုး၊စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ အသက်ဆီကို Phone ထပ်ခေါ်သေးလားဟင်”

“ဘယ်လိုခေါ်မလဲ... အသက်ရဲ့။ မိုးက ရွာထဲရောက်သွားရတာလေ”

“ဟင်!”

ဗုဒ္ဓေါ! အဲဒါမှဒုက္ခပဲ။ မိုးမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးကို လူကိုယ်တိုင်ရေး၊ Phone ဆက်တာကိုပါ အသက်ကြိုခဲ့ရတာလေ။

မိုး၊မဟုတ်ရင် အဲဒါဘယ်သူတုလဲ။

“မမတို့အုပ်စုမရှိမှဘဲ ဒီကို မိုးပြန်ရဲတာ။ ဒါတောင် ပါပိုလူတွေနဲ့တိုးမှာစိုးလို့ ရှောင်ရှားခဲ့ရသေးတယ် အသက်ရဲ့”

“ဟင်! တင်မမတို့အုပ်စုကို မိုး၊ပဲသတင်းပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကသာ... မိုးကဘယ်လိုသတင်းပေးရဲမှာလဲ အသက်

ရဲ့။ နဂိုကတည်းက သူတို့ဗိုလ်ကျခဲ့သမျှ ခံနေရတဲ့ဟာကို။ ဒီလိုသာ သတင်းပေးမိရင်... သူတို့ မိုးကိုပိုင်းပြီးသတ်လိုက်ကြမှာပေါ့လို့။ အမယ်လေး! ကြက်သီးတွေထလိုက်တာနော်။ ကြောက်စရာကြီး”

ဟုတ်နေပါပြီ။ တစ်ခုခုတော့လွဲနေတာ သေချာနေပါရောလား။ မိုးနဲ့ရုပ်ချင်းတူပေမယ့် စိတ်ချင်းမတူတဲ့ကိုယ်ပွားတစ်ယောက်တော့ အသက်နဲ့ရင်းနှီးသွားတာ အသေအချာပါပဲ။

“မိုး... အသက်တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးလေ၊ အသက်ရဲ့”

“မိုးမှာ မိုးနဲ့ရုပ်တူတဲ့ညီမလေးရှိတယ်ဆိုတာဟုတ်သလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ ဘုံဘုံက မျက်လုံးချောကလက်ရောင်လေးလေး၊ မိုးက ဘုံဘုံမျက်လုံးအရောင်လေးကိုသိပ်သဘောကျတာ အသက်ရဲ့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရုပ်တူလွန်းလို့ အမြှာတောင်ထင်နေကြတာလေ။ အခုကြီးလာရင်တော့ တူချင်မှတူတော့မှာ။ ဘုံဘုံက ဓာမာနဲ့စင်္ကာပူကိုပါသွားတာ... အသက်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း! သူ့ဒီကိုရောက်နေတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးမရှိတဲ့တစ်ပတ်အတွင်း မိုးရဲ့အိမ်မှာ အသက်

ဆက်ဖို့မှာထားတယ်လေ။ အသက် အထင်မလွဲဘဲရှိမလား၊မိုးရဲ့။
ကိုယ့် Phone နဲ့ကိုယ်ပြောနေပြီး တခြားမိုးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်
ပြောနေမှတော့ အသက်တောင်မှ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရ
တာအမှန်ပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်သူမဆို အသက်ထင်သလိုပဲထင်ကြမှာ
လေ။ မိုးရဲ့ Hand Phone က ဝီရိယဲမှာကျန်ခဲ့တာ သူတွေ့သွား
တာကိုး။ ကဲ! အသက်ရယ်... ညီမလေးကို မိုးအရမ်းစိတ်ပူတာ
ပဲ။ သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရအောင် Phone ဆက်ကြည့်မယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ။ တော်တော်ဟုတ်တဲ့ညီအစ်မတွေပဲ။ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် အစိုးရိမ်ပိုနေလိုက်ကြတာနော်။ အသစ်
တောင် မနာလို့ဖြစ်လာပြီ။ တကယ်ပဲ”

“ဪ! ရှိတာမှ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းကို အသစ်
ရဲ့”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးရယ်မောလိုက်ကြပြီး ဧည့်ခန်းရှိ
Phone စင်နားသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ Hand Phone နံပါတ်ကို
လုံးကို နှိပ်ပါသော်လည်း ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပဟုသာ ပြည်နေ
သည်မို့ လက်လျှော့ရတော့မလိုမင်။

“အိမ် Phone ပဲခေါ်ကြည့်ပါလား၊အသက်”
အသက်က မိုးအိမ် Phone ကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။ အတော်ကြာ
ညီအစ်မ Phone လာကိုင်သည့်လူမရှိပါသေးချေ။

“ဟဲလို! အမိနဲ့ရှိပါရှင်”

“ခင်မေလား၊ ဝမ်းပုံလား၊ မမ၊ အသက်ပါ”

“ဝမ်းပုံပါ... မမသက်”

“မိုး၊ ရှိလားဟင်”

“မမ၊ အိမ်ကနေ ထပ်ပျောက်သွားလို့ ဘာဘာအရမ်းဒေါ်ပွနေ
မယ်။ ဝမ်းပုံတို့အားလုံးကိုဆွဲနေတာ နားတွေလည်းအူနေပြီ။ မမ
သက်ဆီ မမ၊မလာဘူးလားဟင်”

“မလာလို့ပေါ့၊ဝမ်းပုံရဲ့။ မိုးဘယ်အချိန်က ထွက်သွားတာလဲ”

“မနက်ဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီပေါ့။ ဘာဘာ ကုမ္ပဏီကိုထွက်
ပြီး သိပ်မကြာသေးခင် ထွက်တာ။ ဝမ်းပုံက မီးဖိုခန်းထဲကပဲ
ပေးရတာဆိုတော့ သေချာတောင်မသိလိုက်ဘူး။ ဝမ်းပုံလည်း
အသံတွေကြားလို့ ပြေးထွက်ကြည့်တော့ မမကိုကားပေါ်ဆွဲတင်သွား
အထဲ မြင်လိုက်ရတယ်”

“ကားပေါ်ဆွဲတင်သွားတယ်”

“အင်း! မမခေါ်လိုက်တာတော့ ကျော်ဆိုလားပဲ”

“ကျော်”

“ဟုတ်တယ်”

အသက်က Phone ကို ခဏလက်ဝါးဖြင့်ပိတ်လိုက်ပြီး မိုးနီ
လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကျော်၊ ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားတာတဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ။ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးအဖမ်းခံရတာဆိုတော့ ညီမထေ
က ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ဟဲလို”

“ဟေ့! အသက်လား”

“ဟင်! အန်... အန်ကယ်”

“သမီးဆီကို မိမိုးလာလား”

“ရှင်! မလာ... မလာပါဘူး၊အန်ကယ်။ အသက်လည်
တွေ့ချင်လို့ Phone ဆက်ပြီးမေးကြည့်တာပါ”

“မိမိုး အိမ်ကနေ ဆင်းသွားပြန်ပြီကွယ်။ ဖအေကို အထေ
ဒုက္ခပေးတဲ့သမီးပဲ။ သူပေါင်းနေတဲ့အုပ်စု အဖမ်းခံရတာဆိုတော့
အန်ကယ်လည်းအတော်စိတ်ပူလှပြီ။ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှ

ကိုမသိတော့ပါဘူး။ အဲဒါ သမီးဆီကို မိမိုးရောက်လာရင် ချောပြီး
ခေါ်ထားလိုက်နော်။ အန်ကယ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားဖို့မမေ့နဲ့
အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မယ်။ သိလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်”

အသက်က Phone ကိုချလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကိုဖိထားလိုက်မိ
၏။

“အမယ်လေး! အန်ကယ်နဲ့တန်းတိုးတာ ရင်ကိုတုန်သွားတာ

။ အသက်ဆီ မိုးရောက်လာလားမေးလိုက်တာ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခဲကဲ့ပဲ
ပြည်သွားတာလေ”

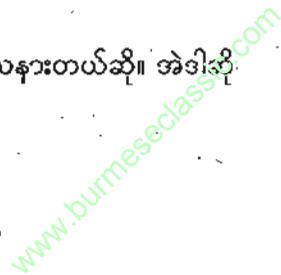
“ပါပါ တအားစိတ်ပူနေမှာပဲနော်။ မိုးလည်း ကိုမျိုးကိုမယ့်ဘူး

ချင်လို့ ကိုကိုနောက်ကိုလိုက်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့မိတာပါ။ အဖေကို ကလန်
အဆန်လုပ်မိလို့ ဒီလိုဒုက္ခတွေ့ကြုံရတာပဲ။ ပါပါသနားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒေါက်တာကိုယူမလို့လား”

“ဟင်! မယူပါဘူး။ သူ့ကိုမယူချင်လို့ ထွက်ပြေးတာပါဆိုနေ

“အင်းလေ... ရှင်ပဲ အန်ကယ်ကိုသနားတယ်ဆို။ အဲဒါဆို
ကိုကိုမယူဘဲ ဒေါက်တာကိုယူ။ ဒါပဲ”

“မယူနိုင်ပါဘူး။ မိုးရဲ့နှလုံးသားကို ကိုကို့ဆီအပိုင်ပေးထားပြီး သားဟာ။ ကိုကိုကလှူပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှထပ်မချစ်နိုင်ပေါင်”

အသက်က အမြင်ကပ်လှသော်လည်း ချစ်လွန်းသည်မို့ မိုးထံ မျက်စောင်းခဲ့လိုက်လေ၏။

“ကိုကိုလည်း သနားပါတယ်။ မိုးနဲ့ပြင်ဦးလွင်မှာ အိန်းထားပြီး ပျက်သွားရတာမို့လေ။ မိုးကို ဘယ်လောက်တောင်မှ စိတ်ပူနေမလဲ မသိတော့ပါဘူး”

“ဟဲ့! ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သနားပါဦးမိုးရဲ့။ သူများတွေထက် ခြင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်ရတယ်။ မိုးသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိမ်ရမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကိုလည်း မိုးသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ညီမလေးကို ပိုပြီးစိုးရိမ်နေမိတာပါ။ မိုးတို့ညီအစ်မက သူများညီအစ်မတွေလို မဟုတ်ဘူးအသက်ရဲ့။ နှစ်ဦးသား သိပ်ချစ်ကြပေမယ့် နှစ်ဦးစွာအကြာကြီး ချစ်ခွင့်ရခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့်ပါ”

မိုး၊ ငှက်ငိုငိုလေးဖြစ်သွားရပါလေ၏။ ခုချိန်မှာ ညီမလေးနဲ့ သာ အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်ပါသည်လေ။ ချစ်သူကိုဦးစားပေးတာ မှာ ဘင့်သေ ကို မှန်ပါသော်လည်း သွေးရင်းသားရင်း ညီမလေး

တော့ ဒုက္ခတွေနှင့်မကြုံတွေ့စေလိုတာအမှန်ပင်။ ဆေးသမားတွေ လက်ထဲက ညီမလေးလွတ်သွားပါရဲ့လား။ ကျော်တို့အုပ်စုကိုဖမ်းဆီး တာမြင်လို့များ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပြေးမိပြေးရာလျှောက် ပြေးနေရင်တော့ဒုက္ခပါပဲ။

မိုးကိုယ်တိုင် တင်မမတို့အုပ်စုကိုကြောက်ပြီး သူတို့နဲ့အေးဆုံးကို ပြေးမိခဲ့တာလေ။ ဒီကြားထဲ ပါပါက ကိုမျိုးနဲ့ယူသင့်ပြီလို့ ဇွတ်ပြောနေခဲ့တာကိုး။ နုငယ်တဲ့နှလုံးသားက ကိုကိုတစ်ယောက်ကို သာ စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်မိခဲ့တာပါ။ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ အဲဒီစွန့်ဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ် မိလုပ်ရာလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာက မိုးနဲ့ကိုကိုကို ဆုံခွင့်မပေးခဲ့ဘူး လေ။

ကိုကိုရေ... မိုးလေးလွမ်းနေတာတွေကို သိပေးလှည့်ပါ။ ပြီးတော့ မိုးရဲ့ညီမလေးတို့ပြန်ဆုံဖို့ကိုလည်း ကူပြီးဆုတောင်းပေး လှည့်ပါလို့ စိတ်ကူးနဲ့တိုင်တည်မိရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့တာပဲ လေ။

အသန်း (၉)

ပြင်ပရွှေခင်းတွေကိုငေးမောလျက် လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ရှေ့ဆက်
၍ ဘာတွေဖြစ်မည်မှန်းကြိုတင်မသိသော်ငြား မမကိုစိတ်ပူနေတာ
တတော့အမှန်ပင်။ ဟိုရောက်ရင် ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုများရင်ဆိုင်ရပါ
မလဲ။ တော်ကြာ 'မိုးလိုက်လာပြီနော်' ဆိုပြီး ပြေးပွေ့လိုက်မှအခက်
ပါပဲ။ သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့နေရပါ။ တကယ်တမ်း ရင်ထဲ
မှာရှိနေသည့်လူကိုဖွင့်ပြောရအောင်လည်း ဘုံကမိန်းမသားမို့ ခက်
ပါတယ်လေ။

အင်း... ယောက်ျားလေးသာ ဖြစ်လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

ဒါမှ 'I love you so much. So, don't you love me?'

ဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရမှာလေ။

“ကိုယ်တို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်ညတော့နားရမယ်၊မိုးမြင့်စံ”
“ရှင်!”

အတွေးလွန်နေတာမို့ သူ့ဘာပြောလိုက်မှန်း သေချာမကြား
လိုက်ဘဲ ဇေဝဇဝါဖြင့်လှည့်ကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ မွဲပြုံးတစ်ခု
ပေါ်လာလေ၏။

“sorry ပဲ... ကိုကို့ဆီအမြန်ဆုံးရောက်ချင်ဇောကြီးနေတယ်
အတွေးတွေ ကိုယ့်ကြောင့်ပျက်သွားပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခုန ရှင်ပြောလိုက်တာကို မကြားလိုက်လို့ပဲ
ရှင်”

“ဒါကြောင့် ကိုယ်တောင်းပန်တယ်လို့ပြောနေတာပေါ့”

“ကျွတ်! မဆိုင်ပါဘူး။ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါရှင်”

“ရန်ကုန်ကထွက်လာကတည်းက ကိုယ်ဆက်တိုက်မောင်
လာရတာ၊ ညဘက်တော့ နားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ရှင်၊ နားမယ်ဆိုနားလေ၊ ကျွန်မတစ်လှည့်မောင်းမှာပေါ့”

“ရပါတယ်... ဘာလဲ... မင်းအမြန်ဆုံးရောက်ချင်နေပြီ”

မဟုတ်လား”

“ဘာရှင်! ရှင်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ... ကျွန်မတ ရှင်
အစ်ကိုကိုလိုချင်လွန်းလို့ တဲကဲဆတ်လိုက်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဟို
ဒေါက်တာနဲ့မယူချင်လို့ လိုက်ခဲ့တာရှင်”

သူမ ဒေါသဖြင့်ဆောင့်အော်တော့ သူပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ
၏။ သူမနှင့်စကားပြောလေတိုင်း အဆင်ပြေသည်မရှိဘဲ အမြဲဘု
နဲ့ဘောက်ဖြစ်နေကျမဟုတ်လား။ အခုလည်း ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး
နည်းနည်းပဲ အစပျိုးရုံရှိသေးတယ်။ သူမဒေါသက စလာချေပြီ။

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကို မင်းမချစ်ဘူးပေါ့လေ”

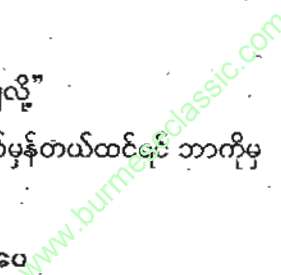
“ဘာ! ရှင်နော်။ ရှင်အစ်ကိုနဲ့မပေးစားချင်တာနဲ့ ပြဿနာ
ရှာဖို့မကြံနဲ့။ ရှင်ပဲ၊ ရှင်အစ်ကိုကိုမယူရင် သတ်မယ်ဖြစ်မယ်လုပ်လို့
အခုပါလာတာပဲဟာ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကိုကြောက်လို့ပါလာတယ်ဆိုပါတော့”

“ဝေးသေး... ဇောကမှာ ကျွန်မကြောက်ရမယ့်လူ မပေး
သေးဘူး”

“မင်းအဖေကို မကြောက်တာကျလို့”

“မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်မက ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘာကိုမှ

ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့မိန်းမရှင်”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကိုမင်းချစ်တာ မှန်တယ်လို့ယူဆတယ်ပေါ့လေ”

သူမ သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲ့ကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားတော့ သူရယ်ချင်လာ၏။ စိတ်ကောက်တဲ့ပုံစံလေးကအစ ချစ်ဖို့ကောင်း နေတာပါလား... မိုးမြင့်စံရယ်။

“ကိုယ်မေးတာ မင်းမဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ကိုကိုကိုချစ်ရဲ့လားဆိုတာလေ”

“ချစ်တာပေါ့ရှင်၊ ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့်။ ဟောဒီရင်ထဲ အသည်းထဲ၊ ကလီစာတွေပြုတ်ထွက်ကုန်တော့မလောက်ထိ ချစ် တယ်ရှင်... ကဲ”

ရွဲ့ပြောမှန်းသိသော်လည်း သူတီးတိုးရယ်လိုက်မိလေသည်။ မေးမှတော့ ပြောပြီပေါ့။ ကိုကိုကိုတကယ်ချစ်မှန်းယုံပါသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းလေးအောင့်သွားတာ အမှန်ပါပဲ။ ကိုကို ကို မနာလိုဖြစ်ချင်ပေမယ့် သူက ကြားလူပွို ဘာမှမတတ်နိုင်ပါချေ။

“မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊မိုးမြင့်စံ”

“ဘယ်သူက အတုအယောင်နဲ့ချစ်တယ်လို့ ညာပါမလဲရှင်။

ရှင်စကားပြောတာ ဆင်ခြင်မှပေါ့”

“မင်းစကားအတည်ဖြစ်ပါစေနော်... မိုးမြင့်စံ။ ကိုကိုနဲ့ တွေ့မှ မင်းစိတ်တွေ မပြောင်းလဲသွားပါစေနဲ့။ ကိုကိုက မင်းနဲ့တွေ့ စဉ်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

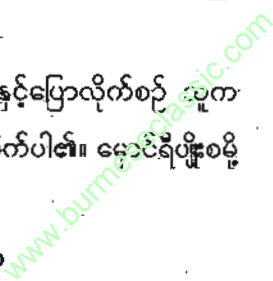
“ကိုယ်ကြိုမပြောပါရစေနဲ့လေ။ မင်းကိုယ်တို့စိတ်တွေမှာပဲ သိ ပေါ့... ကိုကိုအပေါ် မင်းမေတ္တာစစ်မှန်မမှန်ဆိုတာ အဲဒီတော့မှ အဖြေပေါ်လာမှာ”

“ရှင်၊ကျွန်မကို ပဟေဠိမဂ္ဂကံချင်ပါနဲ့ ညီသပြေ။ ကျွန်မစိတ် ထဲမှာ အရမ်းသိချင်နေပြီ”

“ကိုယ့်ကိုအမြန်ဆုံးတော့ မမောင်းခိုင်းပါနဲ့မိုးမြင့်စံ။ ညဘက် ဆို လမ်းတွေက ပိုအန္တရာယ်များလို့ တစ်ညနားမယ်လို့ ကိုယ်ပြော နေတာပေါ့။ ကိုယ်တို့ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ဝင်နားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“နားပေါ့ရှင်။ တစ်ညတည်းမပြောနဲ့၊ တစ်ပတ်လောက်တည်း လည်းဖြစ်တယ်”

သူမ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့်ပြောလိုက်စဉ် သူက ဟိုတယ်ဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ကားကိုကွေ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ မှောင်ရီပျိုစမို့

ဟိုတယ်မှာ မီးတွေထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိပါသည်။

“ပြဿနာပဲ။ ဒီလိုလမ်းက ခရီးထွက်တတ်ကြတဲ့လဆိုတော့ ဧည့်သည်တွေများလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူက ညည်းညည်းညာညာပြောကာ Reception သို့လျှောက် သွားသဖြင့် သူမ သူ့နောက်မှလိုက်လာခဲ့ပါ၏။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါရှင်။ ကျွန်မတို့ . . . . . Hotel က ဘာများကူညီပေးရမလဲရှင်”

“ဟိုလေ . . . တစ်ယောက်ခန်း၊ နှစ်ခန်းရနိုင်မလား”

“ဝမ်းနှည်းပါတယ်ရှင်။ ဒီလက Guess တွေလာတာ များလို့ Single room ကုန်သွားပါပြီ။ Double room ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်”

“ခါဖြင့် နှစ်ခန်းရမလား”

“တစ်ခန်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်ရှင် . . . မနက်ကျရင်တော့ check-out ထွက်မယ့် ဧည့်သည်တွေရှိပါတယ်”

သူက ‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ ဟူသည့်သဘောဖြင့် သူမကိုလှည့် ကြည့်လိုက်စဉ် သူမက သူ့လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဆိတ်လိုက် လေသည်။

“အာ! ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ရှင် သိသိကြီးနဲ့ ဒီဟိုတယ်ကိုတမင်သက်သက်ဝင်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များမယ်၊မကြံနဲ့”

“ကိုယ်ဘာမှမသိဘူးနော်။ ကံတရားက သူ့ဟာသူဖန်တီးပေး လိုက်တာလေ”

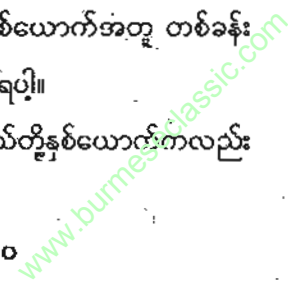
“ဘာကံတရားလဲ! အားအားရှိ သူ့ဟာသူနေနေတဲ့ကံကို လွဲ မချပါနဲ့”

“ဟောဗျာ”

“ညီမ ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ဒါ ဟိုဘယ်တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ထုံးစံပါ။ ဧည့်သည်ကျတဲ့ရာသီဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီအချိန် က Family အလိုက် အပျော်ခရီးထွက်တာတွေ၊ စုံတွဲတွေ Honey Moon ထွက်တာတွေများပြီး အခန်းလွတ် ကုန်သွားတာပါ။ မယုံရင် တခြားဟိုတယ်တွေမှာ မမလိုက်စုံစမ်းကြည့်ပါရှင်”

ဧည့်ကြိုကောင်မလေးက လေပြည်လေးနှင့်ရှင်းပြတာမို့ သူမ နှုတ်ခမ်းစုသွားရပါ၏။ ဒုက္ခပဲ . . . သူနဲ့နှစ်ယောက်အတူ တစ်ခန်း တည်း တည်းရမှာတဲ့။ ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီမလေးရယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း

Honeymoon ထွက်လာကြတာပါ”

“ရှင်!”

“ဒီမှာလေ... ပူပူနွေးနွေးလက်ထပ်စာချုပ်”

“ရှင်နော်”

ကောင်မလေးက သူထုတ်ပြလိုက်သည့်စာချုပ်ကတ်ပြားကို တစ်ပိုင်းတစ်စမြင်သွားပြီး ပြုံးစိမိလေးဖြစ်သွားလေ၏။ လက်ထပ်ပြီးသားဇနီးမောင်နှံအသစ်စက်စက်လေးမို့ နှစ်ယောက်ခန်းငှားရမှာ ရှက်နေသည့်ပုံစံပေါက်သွားသည်ကိုး။

“သူက လမ်းမှာ ကိုယ့်ကိုကောက်ပြီး ဖျစ်တိုက်နေလို့ပါ”

သူ့မှာ လက်ညှိုးလေးကွေးပြပြီး တီးတိုးပြောလိုက်တာမို့ သူမစိတ်တိုတိုဖြင့် သူ့ကျောကုန်းကို အုန်းခနဲထုလိုက်လေ၏။

“ကဲ! လျှာရှည်ဦး”

“အား... အချစ်ကြမ်းလိုက်တာ ချာတိတ်ရယ်။ ခုကတည်းက အနိုင်ကျင့်လှချည်လား”

“ကြည့်! ပြောပြန်ပြီ”

သူမလက်က သူ့ကိုတအုန်းအုန်းထုနေသည်မို့ သူက သူမလက်တို့ကိုကာရင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

ဧည့်ကြိုကောင်မလေးက ပြုံးနေရာမှ ရယ်ချလိုက်ပြီး ကောင်တာပေါ်သို့ သော့တစ်ချောင်း တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအခန်းပဲ လူမှာပေါ့နော်။ ဘယ်နှည တည်းမှာပါလဲရှင်။ မှတ်ပုံတင်လေးတွေ ခဏပြပါ”

“ဒီတစ်ညတည်းပါ၊ ညီမလေးရဲ့။ အစ်ကိုတို့က ဆွေပြုမျိုးပြုခရီးဆက်ရဦးမှာလေ”

“ပြောနေတဲ့ကြားက... ရှင်နော်”

သူက မှတ်ပုံတင်ထုတ်ပေးကာ အခန်းသော့ကိုကောက်လိုက်ပါ၏။ သူမက သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲ၍ မဆုံးတော့ကင်မလဲဆို

“ဒီက ဝန်ထမ်းတွေလိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်ရှင်”

“နေပါစေ... ညီမလေး။ ကိုယ်တို့မှာ ပစ္စည်း”

တာ။ ခရီးပန်းလာလို့ နားချင်ပြီ”

သူက ပြုံးစစပြော၍ လှည့်ထွက်လာတော့ သူ့နောက်သို့လိုက်ထုရင်း သူမပါ Lift ထဲဝင်လိုက်ရလေ၏။ Reception မှ ကောင်မ

လေးနှစ်ယောက်ရယ်သံက နောက်ပါးမှာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူမတို့ပုံစံက ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစမောင်နှံပုံစံပေါက်နေသည်ကိုး။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။ တော်တော်လျှာအရသာတွေနေ

တယ်ပေါ့လေ”

“ဒီလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ... မိုးမြင့်စံရဲ့”

“ရှင်၊ ဒီစာချုပ်ကိုင်ပြီး... ကျွန်မကိုဒုက္ခပေးဖို့မကြံနဲ့နော်။ ကျွန်မက ရှင်ကိုငြိမ်ပြီးကြောက်နေမယ့်သူမဟုတ်ဘူး။ ရိုးတီးယားတားလုပ်လို့ကတော့ ကိုင်ပေါက်ပြီသာမှတ်”

“ကိုင်ပေါက်ရင်လည်း ခုတင်ပေါ်ကိုင်ပေါက်ပါ မိုးမြင့်စံရယ်”
ပြီး... “တာပြောတယ်”

မှာ ရှက်ဂါတယ်! ကိုယ်တ နိုးနိုးသားသားပြောလိုက်တာပါကွ။ ကြမ်း
“သူက နာသွားမှာစိုးလို့ မွေ့ရာခင်းထားတဲ့ခုတင်ပေါ်ကို
သူ့မှာ လာ”

စိတ်တိုတိုဖြင့်

သူမက သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်ရပ်လိုက်ပါ
...။ မျက်စောင်းခဲတာလည်း လှတာပါပဲလားနော်။ ဒီလိုကောင်မ
လေးကိုများ ကိုကိုဘယ်လိုရှာတွေ့ခဲ့တာပါလိမ့်။

အခန်း lock ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရသည့် နှစ်ယောက်
အိပ်ခုတင်ကြီးကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး နောက်
သို့ ဖျတ်ခနဲဆုတ်လိုက်မိလေ၏။ သူက သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို

ဆတ်ခနဲဆွဲတာ အခန်းတံခါးကိုအတွင်းမှပိတ်ချလိုက်ပါသ
“ရှင်နော်! ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ် ဘာလုပ်လို့လဲ။ မင်းလှည့်ထွက်လိုက်တ
...နဲ့ပေါင်းလိုက်
လား”

... staff တွေရော၊ Guess တွေပါ မြင်သွားတာ
...သယဝင်ပြီး စစ်လားဆေးလားတွေဖြစ်လာရင်
...ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သွားမှ ဟုတ်ပေပြစ်လို့ နောက်မှာကွယ်၍ ရပ်

“ဘာရောက်စရာအကြောင်းမှမရှိဘူး။
...အပြင်မှာ House-

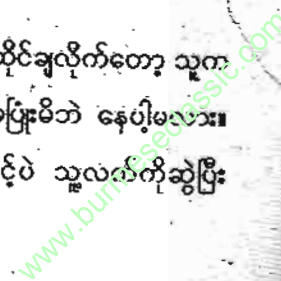
...နီးလာရင် သက်သေပြလို့ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်
...လေး။ တစ်ခုခုဆို အဲဒါထုတ်ပြလိုက်ရုံပဲ... များသုံးဆောင်မလဲဆို

...နဲ့မစီစဉ်လာတာပဲဟာ”
“အေးလေ... မင်းသက်သေပြတာက နောက်
...စိတ်မရှိဘူး”

...ငါ့ကိုဖမ်းပြီးထောင်ချမှတ် အရင်လေ။ ဘယ်သူမှသိ
...အောင် မင်းမလုပ်မိပါစေနဲ့”

“ဟင်း!”
သူမက ခြေဆောင့်ကာ ခုတင်ထက်ထိုင်ချလိုက်တော့ သူက

...နဲ့ညစ်သည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ မပြုံးမိဘဲ နေပါ့မလား။
...တာသူမ၊ ဒေါက်တာကိုမယူချင်တာနဲ့ပဲ သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး

၁၇၇ ၇၇ မမသဒ္ဓါဟောင်

တယ်ပေ... ကိုခေါ်သွားခဲ့တာလေ။ အခုတော့ ဒီစာချုပ်ကိုပြပြီး
“ဒီလို... မှာကို စိုးရိမ်နေသည်ကိုး...။”

“ရှင်... ဒီ... စံရယ်... ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မင်းရဲ့သက်ရှိခန္ဓာ
ကျွန်မက ရှင်ကိုပြော... ဘွဲ့ဖြစ်တည်စေတဲ့နှလုံးသားကိုပဲဆိုတာကို ကိုယ်နှုတ်
တားလုပ်လို့ကတော့ ဒီလိုနားလည်နိုင်ရင် ဘယ်လောက်များကောင်း
“ကိုင်ပေါက်ရင်လဲ”

ပြီး... “ဘာပြောတယ်” ဒေါက်! ”

မှာ ရှက်! sorry! ကိုယ်က

“သူ့စဉ်း နာသွား... လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်
သူ့ကို ကာ” ဝါးဖွင့်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် သူ့လက်မောင်း
စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆွဲထားလေသည်။

“သူမက... ကာ! ဘာလုပ်တာလဲ”
ဒါ။ မျက်စေ့... ရှင်အရမ်းမဖွင့်နဲ့လေ။ တော်ကြာ၊ ပါပိုလူတွေဖြစ်နေ
လေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်းပဲ စာချုပ်ချိတ်တယ်ဆို”
“အဲဒီစာချုပ်က ပါပိုနဲ့တွေ့ရင် တရားမဝင်ဖြစ်မှာကို
မစဉ်းစားမိဘူးလား။ ရှင်အတင်ရဲ့ပုံနဲ့ ကျွန်မတော့ ဒုက္ခတွေ့...”

မှာပဲ”

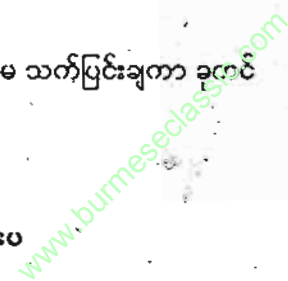
“ဖြစ်လာရင်လည်း ရင်ဆိုင်ကြရုံပေါ့ မိုးမြင့်စံရယ်။ မင်းပဲ
လူကြမ်းငါးယောက်လောက်တော့ အပျော့ပဲဆို။ ကိုယ်နဲ့ပေါင်းလိုက်
ရင် ဆယ်ယောက်လောက်တော့ easy ပဲမဟုတ်လား”

“ကဲ! ပြောမရလည်း ဖွင့်ရှင်”
သူမက မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး သူ့နောက်မှာကွယ်၍ ရပ်
လိုက်ပါ၏။ သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးအပြင်မှာ House-
keeping staff တစ်ဦး ရပ်နေလေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီည ဘာများသုံးဆောင်မလဲဆို
တာ လာပြီးမေးတာပါခင်ဗျ”

“ခဏနော်။ ကဲ! ဘာစားမှာလဲချာတိတ်”
“ဆာတော့ဆာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှစားချင်စိတ်မရှိဘူး”
“ဒါဆိုရင် ကော်ဖီတစ်ကရားနဲ့ မုန့်သုံးမျိုးလောက် ပို့ပေးပါ
သား ညီလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”
ကောင်လေးထွက်သွားတော့မှ သူမ သက်ပြင်းချကာ ဒုက္ခ
သက်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ရှင်ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ”

“ဟာ! အခန်းဇားထားမှတော့ အခန်းထဲမှာပဲ အိပ်မှာပေါ့”

“ရှင်နော်... ကျွန်မနဲ့အတူတူအိပ်မယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ လူကိုဘာမှတ်နေလဲ”

“ဒီခုတင်မှာမအိပ်ရင် ဘယ်မှာသွားအိပ်ရမှာလဲ။ အခန်းထဲမှာ ဆက်တိတွေဘာတွေလည်း ရှိတာမှမဟုတ်တာ”

“မရဘူးနော်။ ရှင်၊ သမိတလင်းမှာပဲအိပ်”

“ရမလားကွ။ ငါအအေးမိပြီး သေသွားမှာပေါ့။ အဲဒါမှ လူသေကြီးနဲ့ မင်းတစ်ခန်းတည်းအိပ်ရမှာလေ။ မင်းမကြောက်ဘူးလား။ ငါတော့ တွေးကြည့်ရင် ကြက်သီးထတ်ယ်။ အမယ်လေး... ကျောချမ်းစရာကြီး”

သူက တကယ်ပင်ကျောချမ်းသလို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်တာနဲ့ သူမလန့်လာမိလေ၏။ လူလူချင်းမကြောက်တတ်တာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုမမြင်ရတဲ့အကောင်ပလောင်တွေကိုတော့ မိန်းမသားမို့ သူမတကယ်ကြောက်ပါသည်။ ဒီကြားထဲ သူက ဖြေခြောက်နေတာမို့ လိမ်ပြာက လွင့်ချင်လာရလေ၏။

“ရှင်နော်... ကူလီကုမ္ပဏီလုပ်မယ် မကြံနဲ့။ ကျွန်မက လူ

မကြောက်ပေမယ့် အဲဒါမျိုးတွေကြောက်တတ်မှန်း ရှင်သိလို့ ဖြေခြောက်တာမဟုတ်လား”

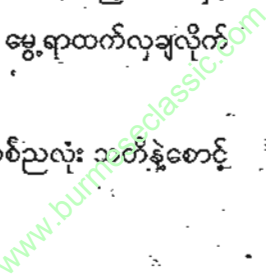
“ဟုတ်လား။ မင်းတကယ်ပဲကြောက်တတ်သလား၊ မိုးမြင့်စံ။ မျက်လုံးက သပိတ်လောက်၊ နားရွတ်က ဇကောထက်ပိုကြီးပြီး တစ်ဖက်ကိုခင်း၊ တစ်ဖက်ကိုခြုံအိပ်တဲ့သဘက်မျိုးကိုရော မြင်ဖူးလား”

“ကြည့်ပါလား။ ရှင်နော်... ပြောနေတဲ့ကြားက ထပ်ပြောနေပြန်ပြီ... က”

သူမက ခုတင်ပေါ်တင်ထားသည့်ဖက်လုံးဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်တာမို့ သူက လက်ဖြင့်ကာဆီးကာ ရယ်ချလိုက်လေ၏။ ဒါလေးပြောတာကိုတောင် ဒီလောက်ကြောက်နေရင် သူမ တကယ်ပဲကြောက်တတ်တာထင်မိရဲ့။

ကော်ဖီလာပို့ပေးသည့်ကောင်လေးက သူနှင့်သူမ စကားမပြောကြဘဲ ရှုတည်တည်ကြီးဖြစ်နေတာကိုမြင်သွားကာမို့ ပြုံးစိစိ ဤည့်ကာ မြန်ထွက်သွားပါ၏။ စားပွဲပေါ်တင်ပေးခဲ့သည့်ကော်ဖီနှင့် နို့ကို ဗိုက်အဆာပြေရုံလေးစားကာ သူမက မွေ့ရာထက်လှချလိုက်လေသည်။

“ကဲ! စိတ်ချလက်ချအိပ်ပါ။ ကိုယ့် တစ်ညလုံး သတိနဲ့စောင့်

ပေးပါ့မယ် မိုးမြင့်စံ”

သူက ပြောပြီးသည်နှင့် ဝရန်တာတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ဘက် ထွက်ရပ်နေလေသည်။ သူမ အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုဒီလူးလိုမို့ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ အမယ်လေးနော်... သူပြောသလိုပဲ ဒီလို နေရာမှာ လူသေတာမျိုးရော မရှိနိုင်ဘူးလား။ အခန်းကလည်း ထောင့်ဆုံးခန်းမို့ လူသံက တိတ်ဆိတ်နေသေး။ သရဲတွေဘာတွေ ခြောက်ခဲ့ရင်ဖြင့် အခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း။

“ညီ”

“...”

“ညီ”

သူမအော်ခေါ်သံက စူးခနဲထွက်လာတာမို့ သူ တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်လိုက်ပါ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်မအိပ်သေးဘူးလား”

“မင်းပဲစောင့်ဆို”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲလို့ပေါ့ရှင့်။ ရှင် ဒီမှာ လာအိပ်နော်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မနဲ့ကြားမှာ ဒီဖက်လုံးတော့ ထား

အိပ်ပါ။ ရှင်မရိုးလောင်းဆိုတဲ့အသိစိတ်လေးနဲ့ ရှင့်သိက္ခာကိုတော့ ရှင်ထိန်းမှဖြစ်မှာနော်”

“ငါသိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း လာအိပ်တော့လေ။ မီးပိတ်ချင်လည်း ပိတ်တော့”

သူမက စောင်ကိုခေါင်းပြီးခြုံကာ လှဲချလိုက်လေ၏။ သူပြုံးစရာဖြင့် ခုတင်ထက်မှာ ခပ်ဖွဖွလေးထိုင်လိုက်ပါသည်။ ခြောက်... မိုးမြင့်စံ၊ မိုးမြင့်စံ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီမရိုးဆိုတဲ့လက်တိုင်တုတ်ကို ထုတ်သုံးပြီး ကိုယ့်ကို အနားမှာခေါ်ထားတာပဲမဟုတ်လား။ တကယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ကိုယ်က စာချုပ်ထဲမှာလက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ထားတဲ့ဖုန်းမောင်နဲ့တွေ့ပါ။ ဒါကိုအကြောင်းပြပြီး ကိုယ် အကြပ်ကိုင်တော့ရော မင်းဘာများတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၁၀)

“ဘာ! ဘာပြောလိုက်တယ်... မေရီ”

“ဘုံဘုံ၊ ရှင်ဆီရောက်လာသလားလို့ မေးနေတာလေး၊ အခုမှ လေးဆယ်ကျော်ရုံပဲရှိသေးတာ၊ ရှင်နားတွေ လေးနေပြီလား”

“မင်းနော်၊ စကားပြောရင်ကောင်းကောင်းမပြောတတ်တော့ဘူးလား၊ လူကို ခနဲသလိုခွဲသလိုနဲ့”

“ကျွန်မက သမီးလေးကို ကက်နက်နဲ့အတင်းစိစဉ်ပေးမယ်ပြောတာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီးထွက်သွားလို့ စိတ်ပူနေတာရှင်၊ ရှင်လည်း အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပူပန်သင့်တာပါ”

ပြဿနာပဲ ကိုယ့်သမီးကြီးပျောက်သွားလို့ တစ်ပူက မအေး
သေးဘူး။ နောက်တစ်ပူက ဆင့်ပြန်ပြီ။ ဒုက္ခတွေ့များ လာလိုက်ရင်
အုံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ပါပဲလားနော်။

“မင်းခေါ်သွားတဲ့သမီးပဲ။ မင်းမှာပဲ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ငါနဲ့
အနေသာကြီး”

“ဦးဥက္ကာ! ရှင် ဘယ်လိုဖအေလဲ။ တာဝန်မဲ့စကားပြောရ
သလား။ ကျွန်မက ရှင်ကိုအပူကပ်နေတာမဟုတ်ဘူးရှင်။ သမီး
ဘုံဘုံမှာ အားကိုးစရာဆွေမျိုးဆိုလို့ ဒီအဖေပဲရှိတာလေ။ ရှင်ဆီကို
ပဲ လာဖို့များလို့ ကျွန်မမေးမိတာ။ တကယ်လို့ရောက်လာရင် ရှင်
ခေါ်ထားပြီး ကျွန်မဆီအကြောင်းကြားပေးဖို့ပဲပြောတာ”

“မင်း ဘယ်လိုမအေလဲကွ... သမီးသဘောမတူရင်လည်း
အတင်းမပေးစားနဲ့ပေါ့။ အခု ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါ့သမီးလေး
တော့ ဒုက္ခဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဪ! ရှင်တောင်မှ ဟိုဆရာဝန်ပေါက်စလေးနဲ့ သမီးကြီး
ကိုပေးစားဖို့ ကြံသေးတာလေ။ ကျွန်မပေးစားတဲ့ကောင်လေးက
အလုပ်လည်းကြိုးစားသလို အရမ်းလည်းချမ်းသာကြတာရှင်”

“မင်းက အတော်ဆင်းရဲနေလို့လား မေရီ။ ကလေးကို စိတ်

ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“အမယ်... ရှင်သာ သမီးကြီးသဘောကျ ကြည့်စိမ့်ပေးပါ
ဦးဥက္ကာရဲ့။ အခုရော... သမီးကြီးရှိလား”

“မရှိဘူး”

“မရှိရအောင် ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ရှင် ဒီလိုပဲ ကိုယ့်သမီး
တို့ ပစ်စလက်ခတ်ထားရသလား”

“လင်နောက်လိုက်သွားလို့ ငါပစ်ထားတာဟေ့! ကဲ”

ဦးဥက္ကာ ရွဲ့ပြောကာ Phone ကို ဝှပ်ခနဲချလိုက်ပါ၏။ အဲဒါ
မှ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခ။ သမီးနှစ်ယောက်စလုံးပျောက်နေတာ သူ
ငြိမ်နေလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး။ စုံစမ်းရတော့မှာပဲ။

နေဦး... ဟို ကောင်လေးရှိမရှိ အရင်စုံစမ်းဦးမှပဲ။

“ဟဲလို”

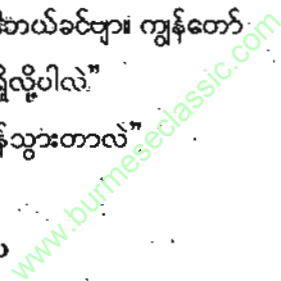
“ဟဲလို! မိုးသောက်ကုမ္ပဏီကပါခင်ဗျာ”

“အခုပြောနေတာ ညီသပြေလားဟေ့”

“ဪ... ကိုညီ နယ်ကိုပြန်သွားပါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်

က မန်နေဂျာ စိုးထိုက်ပါ။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ။”

“ညီသပြေက နယ်ကိုဘာကိစ္စနဲ့ပြန်သွားတာလဲ”

“သူ့အစ်ကို ဆေးရုံပြန်မယ့်ရက်နီးနေလို့လို့ မှာသွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သူ့နယ်လိပ်စာသိရင် အန်ကယ်ကိုပြောပါကွယ်”

“ကျွန်တော်... ဒါတော့မသိပါဘူး အန်ကယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ”

ဦးဥက္ကာ Phone ပြန်ချလိုက်ပါ၏။

ဘယ်လိုလဲ... သမီးကလည်းပျောက်နေတယ်။ ဒီကြားထဲ ဟိုကောင်လေးကပါ နယ်ကိုပြန် သွားသတဲ့။ ဒါဆို သမီးကိုခေါ် သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်ချေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ သူ့ကို မှင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မိမိ မလာဘူးလို့ညာပြီး သူ့အလစ်မှာ မ'ဆုတ်သွားနိုင်တာပဲ။

တောက်! ညီသပြေဆိုတဲ့ကောင်တော့လား။ မိလို့ကတော့ တစ်စစီဆွဲဖြုတ်ပစ်တော့မယ်။

ဦးဥက္ကာ ရဲစခန်းရှိရာဆီ ထွက်လာခဲ့၏။ စခန်းမှူးဦးမြင့်ဆွေ က ဖော်ရွေစွာဖြင့် ဆီးကြိုပါ၏။ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဖြည့်ပြရမှာမို့ ရှက်လည်းရှက်ပါသည်။ သို့သော် သမီးအတွက်က ပိုပြီးပူလောင်နေ တာ အမှန်ပါလေ။

“ထိုင်ပါ ဦးဥက္ကာ။ ကျွန်တော် ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါ”

“အပြာရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ လူပျောက်တိုင်ချင်လို့ပါ ကိုမြင့်ဆွေ”

“ဘယ်သူလဲခင်ဗျ... နာမည်ရယ်၊ အသက်ရယ်၊ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ရယ်၊ ပျောက်သွားတဲ့နေ့ရက်အချိန်လေးရယ်၊ပြောပါ”

အဲ! အဲဒါမှခွဲပဲ။ သမီးက ဟိုတလောက အဖမ်းခံလိုက်ရတဲ့ အဖွဲ့နဲ့အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ပြဿနာကတော့ မီးခိုးကြွက် လျှောက်ပေါ် ကုန်တော့မှာပါပဲလား။

“ကျွန်တော့်သမီး... မိုးမြင့်စံပါ”

“ဪ... ဘယ်တုန်းက ပျောက်သွားတာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့ကပဲ”

“နေရာရော မှတ်မိလား”

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ဟိုကောင်လေးခေါ်သွားတာပဲ ထင်တယ်”

“ဘယ်ကကောင်လေးလဲ ဦးဥက္ကာ”

“မိုးသောက်ကုမ္ပဏီက ညီသပြေလေ”

ဦးမြင့်ဆွေ ကုန်ကြွေးရရပြုံးလိုက်ပါ၏။ ချစ်သူနောက်ပါသွား
သည့်သမီးကို လူပျောက်လာတိုင်တဲ့အမှုဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။

“ညီသပြေနဲ့ မိုးမြင့်စံကို ဘာလဲ... ဦးဥက္ကာ”

“သမီးပြောတာတော့ ချစ်သူတွေဆိုလားပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလက်လျော့မှပဲဖြစ်တော့မယ် ဦး
ဥက္ကာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးမြင့်စံက အသက်ပြည့်ပြီးသား
မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီလေ။ သူ့ချစ်သူနောက်ကို အသာတကြည်စိတ်
ပါပြီလိုက်သွားရင် အမှုဖွင့်လို့မရနိုင်ဘူးခင်ဗျ”

“ဒုက္ခပဲ... မေရီကလည်း Phone ဆက်တယ်။ သမီးငယ်ပါ
ဒီတိုရောက်နေစာယ်တဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်။ သမီးငယ်ပါဒီရောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီရောက်
မလာရင် သူပါပျောက်နေပြီ”

“သမီးငယ်နာမည်ကရော”

“ရွှေဘုံစံလေ”

“ဗျာ! ရွှေဘုံစံ... ဒဏလေး။ ဟိုတလောက မူးယစ်တစ်ခွဲ
ကိုပို့လိုက်တဲ့ File ကျွန်တော်ရှာကြည့်ဦးမယ်။ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူး

လို့ပါ”

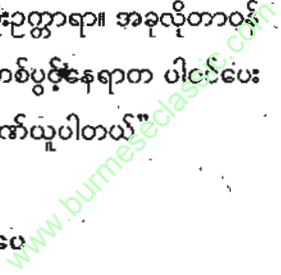
“ခင်ဗျာ!”

ဦးမြင့်ဆွေက အံ့ဆွဲထဲသောပိတ်တားသည့် File တစ်ထပ်ကြီး
မှ အနက်ရောင် File ကိုဆွဲထုတ်ကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ဟော! ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီနာမည်ကိုရင်းနှီးနေတာပါ။
...။ နေ့က (199) နဲ့မူးယစ်တစ်ခွဲပေါင်းပြီးဖမ်းလိုက်တဲ့ တင်မမ
တို့အုပ်စုနေရာကိုသတင်းပေးလိုက်တာရွှေဘုံစံပဲ ဦးဥက္ကာရေ။
ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့သမီးမှန်းမသိလို့ပါ”

“ဗျာ! သမီးငယ်သတင်းပေးလိုက်တာဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီရက်မတိုင်ခင်ကတည်းက သူသတင်းကြို
ပြီး ပို့ထားတာဗျ။ နေရာအတိအကျမသိသေးဘူးလို့တော့ ကြိုပြော
ထားတယ်လေ။ မူးယစ်နှိပ်နင်းရေးအဖွဲ့ကလည်း ဒီအုပ်စုက ဒီမှာ
ပစ္စည်းဖြန့်တဲ့တစ်စိတ်တစ်ဒေသပါနေတာဆိုတော့ ခြေရာခံနေရင်း
အုပ်စီသွားတာပေါ့။ သိပ်မကြာခင်မှာ သူတို့ကိုဖြန့်ပေးတဲ့ဂိုဏ်းချုပ်
ကိုမိတော့မှာလေ။ ဂုဏ်ယူပါတယ်... ဦးဥက္ကာရာ။ အခုလိုတာဝန်
သိပြီး နိုင်ငံအကျိုးကိုအုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်ပွင့်နေရာတ ပါငင်ပေး
တဲ့သမီးလေးမျိုး မွေးထားတဲ့အဖေကိုဂုဏ်ယူပါတယ်”

လက်ကမ်းပေးနေတာမို့ ဦးဥက္ကာ အီလည်လည်မျက်နှာဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ ဘုရားရေး . . . နိုင်ငံခြားကရောက်လာ တဲ့သမီးက ဒီလိုဂိုဏ်းမျိုးကိုခြေရာခံပြီး သတင်းပေးလိုက်သတဲ့။ အန္တရာယ်တွေဘာတွေရှိမှာကို ကြိုတွေးပြီး မကြောက်ဘူးတဲ့လား။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သမီးငယ်ဘုံဘုံက ငယ်စဉ်ကတည်းက သူနဲ့စိတ် တူတဲ့သမီးမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း မေရီက အသည်းစွဲချစ် ပြီး ခေါ်သွားတာပေါ့လေ။

“ကျွန်တော့်သမီးနှစ်ယောက်စလုံးတော့ ပျောက်နေတာ သေ ချာပါပြီ ကိုဖြင့်ဆွေရယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း စုံစမ်းပေးပါမယ်။ ကလေးတွေက ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်တဲ့အရွယ်ကိုရောက်နေ ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဦးဥက္ကာ စိတ်မောလူမောဖြင့် ထပြန်ခဲ့ပါ၏။ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ။ သမီးကြီးကိုမတွေ့ရတဲ့ကြားထဲ သမီးငယ်ပါ ပျောက်နေရ ပါပေါ့။ ဟော . . . စနဦး။ ဟိုတလောက ခရီးကပြန်လာတုန်း သမီး ပြောတာ သူ့ကိုယ်သူ . . . ရွှေဘုံစံတဲ့ ဟုတ်နေပါပြီ။ ဒီမတိုင်ခင်

အကြီးမက အိမ်ကပျောက်သွားတာလေ။ အငယ်မကို မိမိုးထင်ပြီး မောင်မျိုးနဲ့စိတ်ပေးတော့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီးထွက်ပြေးတာ။ ဟုတ် တယ်။ အဲဒါ ငါ့ကြောင့်မိပါလား။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ စိတ်ဇောကြီးစွာဖြင့် အိမ်ထဲပြေးဝင် ကာ အလုပ်သမားတွေကို အကုန်စုခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ကဲ! ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောကြစမ်း။ နင်တို့မမ ခရီးကပြန်ရောက် တော့ ဘာတွေထူးခြားတာတွေ့သလဲ”

“အရင်ကထက်ပိုပြီးလည်း သွက်လာပါတယ်ဘာ”

“ဟိုဟို သိုင်းတွေဘာတွေ့လည်း တတ်လာပါတယ်သူဌေး”

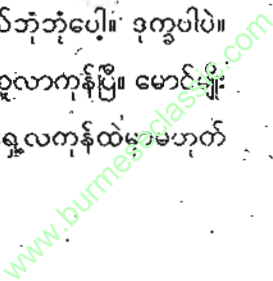
“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဥက္ကာရဲ့။ မိမိုးက မောင်မဲကို တစ်ချက် အည်းနဲ့ကိုင်ပေါက်လိုက်တာ ဝိုင်းခနဲပဲ”

“မိမိုးက မောင်မဲကိုကိုင်ပေါက်တယ်။ ဟုတ်လားမမကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်သူဌေး”

ဟုတ်နေပါပြီ။ ဒါဆို အဲဒါ သမီးငယ်ဘုံဘုံပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာများဆက်လုပ်ရပါ။ ခေါင်းတွေလည်း ပူထူလာကုန်ပြီ။ မောင်မျိုး နဲ့ နိုင်ငံခြားသားတဲ့ Wedding ကလည်း ရွှေလကုန်ထဲမှာမဟုတ်

၁၇၄ ၇ ပထမသွားပေါင်

လား။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ အရှက်တွေတွေ့ ကွဲ ကုန်တော့မှာပဲ။

“ဘဘ... Phone မြည်နေပါတယ်”

“နေနေ... ငါပဲကိုင်လိုက်မယ်။ ဟဲလို”

“ဟဲလို! အန်ကယ်လား။ ကျွန်တော် မျိုးမြတ်ပါ”

“ဪ... မောင်မျိုး၊ ပြောလေ”

“မိုးပုန်းနေတဲ့နေရာ ကျွန်တော်သိပြီအန်ကယ်”

“ဟေ!”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့် cousin နှင်းနှင်းက မနေ့ကပဲ Dagon Centre သွားတုန်း သက်သက်စံနဲ့ဆုံခဲ့တယ်တဲ့။ နှင်းနှင်း ကိုမြင်တော့ သက်သက်စံက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ဆင်းပြေ ပါးလို့ အံ့ဩနေတာလို့ပြောတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မိတ်ထင်တော့ ဝန်နီ၊ သူနဲ့ပဲအတူရှိနေမှာ သေချာပါတယ်”

“ကြည့်စမ်း! နီးလျက်နဲ့ဝေးနေတာပါလား”

“ဟုတ်တယ်အန်ကယ်”

“အသက်နေတဲ့တိုက်ခန်းကို မင်းသိလား”

“သိတယ်အန်ကယ်။ အန်ကယ်သွားရင် ကျွန်တော်လည်း

လိုက်မယ်လေ”

“အေး... ကောင်းပြီ မောင်မျိုးရေ။ အန်ကယ်ဆီကိုပဲ ဝင် လာခဲ့ပါ။ အန်ကယ်စောင့်နေမယ်”

၇

ဦးဦးနေမျိုးက ကုမ္ပဏီသွားခါနီး ကော်ဖီပိုင်းမှာပြောခဲ့တာမို့ သူမမျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ထိုင်နေမိလေသည်။ အသက်ကတော့ တက်သလောက်မှတ်သလောက်ချော့ရှာပါ၏။ အန်တီအမာချိုတို့ ညီအစ်မက တစ်ပတ်စာစော့ဝယ်ရန်ထွက်သွားကြပြီမို့ အခုဆို တိုက် ခန်းထဲမှာ သူမနှင့်အသက်နှစ်ယောက်သာရှိနေတာမဟုတ်လား။

“မိုးစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ကွယ်။ ဖေဖေက မိုးကိုချစ်ပါ တယ်။ အန်ကယ်သိသွားရင် ပြဿနာအရှာခံရမှာကိုမိုးရိမ်ပြီး ပြော သွားတာပါ။ မိုးကို ဒီမှာခေါ်မထားချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ”

“မိုးနားလည်ပါတယ်အသက်ရယ်။ မိုးမှာ ပြေးစရာနယ်မြေ ဘျဉ်းနေတာကိုတွေ့ပြီး ဝမ်းနည်းနေမိတာပါ။ မိုးဘဝက ဘယ် အချိန်ကျမှ လုံခြုံမှာလဲဟင်။ ကိုကိုနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်သူ

www.burmeseclassic.com

မိုးအတွက် ဒုက္ခတွေ့ဆက်တိုက်ဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးလာသလိုပါပဲ”

“ဒီလိုတော့ အပြောပါနဲ့မိုးရယ်။ ကိုကိုနဲ့အဆက်အသွယ်မရ တောင်မှ မိုးညီမလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရရင်ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ အနည်းဆုံးတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီး ဘာဆက် လုပ်ရမလဲဆိုတာကိုစဉ်းစားနိုင်တယ်လေ”

သူမ ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာညှိတ်လိုက်ပါ၏။ လူက အားမရှိ သလိုပျော့ခွေနေလေသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာလဲလျောင်းနေရင်း မျက် ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်ကျလာလေ၏။

“ဒေါက်! . . . ဒေါက်! ”

“ဟော! မေမေတို့ပြန်လာပြီထင်တယ်။ မိုး ဒီမှာပဲစောင့်နေတဲ့ အသက် တံခါးသွားဖွင့်ဦးမယ်သိလား”

“အင်း”

မပွင့်တပွင့်ပြန်ပြောကာ အိပ်ရာထဲပြန်ခွေနေမိ၏။ တံခါးဖွင့် သံ၊ စကားတီးတီးပြောသံတို့ကြောင့် နားစွင့်နေမိသည်။ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်။ စည်သည်များလား။ အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် အခန်းတံခါး

ခနဲဖွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟင်! ”

“ဟန်နီ! ရက်စက်လိုက်တာကွယ်။ ဟန်နီကိုလိုက်ရှာနေရ တာ ကိုယ့်ခေါင်းတစ်ခုလုံး မီးတောက်နေပြီ”

“ကို. . . ကိုမျိုး”

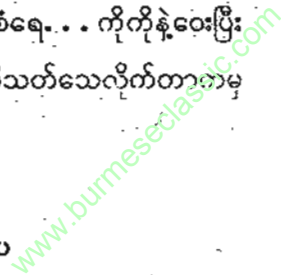
ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က စကားအဆုံးမှာ သူမကိုပြေးဖမ်းလိုက် လေ၏။ ရှက်တာရောကြောက်တာပါ စုပေါင်းကာ သူမ ခပ်ကိုယ် လုံးတုန်ရီလာရလေသည်။

“ကိုယ်ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေမလဲဆိုတာကို နည်းနည်းလေး မှမတွေးမိဘူးလားဟန်နီရယ်. . . ဟင်”

“ကိုမျိုး. . . မိုးကိုလွှတ်ပါ။ မိုးမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ မိုးကိုကိုကို ပဲချစ်တယ်။ ကိုကိုကိုပဲလက်ထပ်မှာ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲဟန်နီ။ ကိုယ်နဲ့မင်းရဲ့ Wedding က ရှေ့လ Last week, Sunday လေ။ မင်း ကိုယ့်ကိုလက်မထပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုမင်းခွဲသွားရင် ကိုယ်ဇူးလိမ့်မယ် ဟန်နီရဲ့။ သိလား”

ဒုက္ခပါပဲ။ မယူချင်လို့ထွက်ပြေးပါတယ်ဆိုမှ ခုတော့ဖြင့် သူ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေပါရောလား။ မိုးမြင့်စံရေး. . . ကိုကိုနဲ့ဝေးပြီး သစ္စာဖောက်တဲ့အပြစ်ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေလိုက်တာကမှ ပိုပြီးကောင်းမှာပါလေ။

၅၃၈ ၇၇ မေသဒ္ဒါတောင်

“ကိုယ့်ကိုကတိလေးပါ ဟန်နီ။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှထွက် မပြေးဘူးဆိုတာလေ”

“ဟင့်အင်း... မိုးချစ်တာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကိုကို ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“အေး! ဒီစကားကို နင်သေတဲ့အထိရွတ်သွားပေတော့ နဲ့ မြင့်စံ။ ကဲ! မောင်မျိုးရေ... အချိန်မရှိဘူး။ သွားကြစို့”

ပါပါက အခန်းဝမှခေါ်နေပြီမို့ ကိုမျိုးဆွဲခေါ်ရာနောက် သူ့ ပါလာရလေ၏။ အသက်က ဧည့်ခန်းမှ တစ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့်ငိုနေလေပြီ။

“အသက်က သမီးအပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ ချစ်တာမှန်ပေမယ့် သမီးကိုဝှက်ထားပေးတာတော့ မကောင်းပါဘူး တကယ်ဆို အန်ကယ်ကိုအကြောင်းကြားသင့်တာပေါ့”

“မိုး... မိုးရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူးအန်ကယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ပါပါ။ အသက်ကိုအပြစ်မတင်ပါနဲ့။ သမီးက ပါပါကိုကြော်လိုက်ရင် ဒီကထွက်သွားမယ်ပြောလို့ သူ့ မပြောတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ... နောက်ကို သမီးဆီဘယ်တော့မှမလာ ပါနဲ့အသက်။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ပွဲကိုတော့ အန်ကယ်ဖိတ်မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ, ကိုမျိုးနှင့်ပါပါ ညှပ်ခေါ်သည့်ကြားမှ အရုပ်လေးတစ် ရုပ်လိုပါလာခဲ့ရလေ၏။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အခန်းထဲမှာသော့ ပိတ်ထားခြင်း ခံရချေပြီ။

ဘုရားရေ... အဲဒါမှဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်သူကများ မိုးကိုလာ ကယ်နိုင်မှာလဲ။ ကိုကိုရေ... မိုးကိုလာကယ်လှည့်ပါဦး ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လွန်းတဲ့ကောင်မလေးကို တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ရိုးမှန် ရင် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့မိုးကို လာခေါ်လှည့်ပါကွယ်။

Phone မြည်သံကြောင့် ဦးဥက္ကာ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှ အသံဩဩဖြင့် လူတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်လာလေ သည်။

“ဟဲလို”

“ဥက္ကာလား... ငါပါ”

“အစ်ကိုကြီးလား... ပြောလေ”

“အေး... ပထမတော့ ငါမပြောဘဲ နေဦးမလို့ပဲ။ တော်ကြာ မင်းစိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ဆက်လိုက်တာ”

“ဘာကိစ္စများလဲအစ်ကိုကြီး”

“မင်း, သမီးကိစ္စလေ”

“ဗျာ!”

“အေး... မင်းရဲ့သမီးငယ် ရွှေဘုံစံလေး၊ ငါ့ဆီမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်မှတ်လာထိုးသွားတယ်”

“ဘယ်လို! ဘယ်သူ... ဘယ်သူနဲ့လဲအစ်ကိုကြီး”

“ညီမပြေတဲ့”

“ဗျာ!”

“အေး... ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့၊ ကလေးတွေကို စိတ်ချမ်းသာပါစေလားဥက္ကာ။ တောင်းဆိုပလုံးဆိုသော ပစ်မှတ်ထိုးစံ ရှိတယ်။ သားသမီးဆိုကိုတော့ ဘယ်မိဘမှပစ်မထားကြပါဘူး။ မင်းသားမက်က ဆရာဝန်မဟုတ်ပေမယ့် အဖော်သင့်တင့်ကောင်းမွန်တဲ့လူငယ်လေးပါပဲ။ လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲဖြစ်မှာပါ။ ကလေးတွေကိုပြန်ခေါ်တန်ခေါ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ဦး။ ငါကြည့်ရတာတော့ ကောင်လေးထက် ဘုံဘုံကပိုပြီးချစ်တဲ့ပုံပဲဟေ့။ ငါ့ဆီကိုရောက်လာတာတောင် ကောင်လေးလက်ကိုဆွဲပြီး ဘုံဘုံကဝင်လာတာကွ။ ခေတ်ကိုက ပြောင်းပြန်တွေဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ကွာ”

သင်္ဘောကျစွာရယ်မောနေသည့်ဝမ်းကွဲအစ်ကိုအသံကို နား

မထောင်နိုင်တော့ဘဲ Phone ကိုချလိုက်၏။

တောက်! ဒင်းတော့လား။ အစ်မရည်းစားကို အလစ်သုတ်သွားတာပဲကိုး။ ကောင်းတယ်... ဒါမှ မောင်မျိုးနဲ့သမီးကြီးကို ပေးစားလို့အဆင်ပြေတော့မှာ။

မဟုတ်သေးဘူး... ဒင်းအမေသာ ဒီသတင်းကိုကြားရှင်ရင်ကျိုးတော့မှာပဲ။ အတော့်ကိုထင်ရာစိုင်းတဲ့သမီး။ သင့်မသင့်မစဉ်းစားဘဲဒီလိုလုပ်ရသတဲ့လား။ မေရီသာသိသွားရင် သူနဲ့စာရင်းရှင်းလို့ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီးမှ လွတ်သွားတယ်ဆိုပြီး အပြစ်ကတင်ဦးမှာလေ။

တောက်! ဒင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုမိမှ အရေခွံစုတ်ပြီး နုတ်နုတ်စင်းပစ်မယ်မှတ်။

ဦးဥက္ကာဒေါ်သတွေထွက်ရင်း တက်ခေါက်၍မဆုံးတော့ပါချေ။

*Come live with me, and be my love.
(Christopher Marlowe)*

ကိုယ်နဲ့အတူနေလှည့်ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်
လှည့်ပါကွယ်။

(ခရစ္စတိုဖာမာလို)

အန်း (သ)

ကားက ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ တိုက်ဖြူကြီးရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွားလေ
၏။ သူ့အသင့်ဖွင့်ပေးသည့်ကားရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ တိုက်
ခိမ်ကြီးထဲမှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ကာကြိုဆိုပါလေ
၏။

“ကိုကိုရော ဒေါ်လေးခမ်း”

“လသာဆောင်မှာပါ ညီညီ”

“လာခဲ့လေ မိုးမြင့်စံ။ ကိုကို့ဆီကို ကိုယ်တို့သွားရအောင်”
သူက သူမကိုခေါင်းညိတ်ခေါ်ကာ လှေကားမှတက်သွားတာ

မို့ သူမဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်လာခဲ့ပါ၏။

ဘယ်လိုလဲ... ညီဖြစ်သူပြန်လာတာကိုတောင် အစ်ကိုလုပ်သူက ဆင်းမကြိုဘူးတဲ့လား။ ဘယ်လိုအစ်ကိုပါလိမ့်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာကိုတောင်မှ ဒီလောက်ထိစိမ်းကားရသတဲ့လား။ နှစ်နှစ်သာဝယ်တဲ့ညီလေးကိုမချစ်တဲ့အစ်ကိုရယ်လို့ လောကမှာရှိနေသေးတာ အံ့ဩစရာပါပဲ။

လသာဆောင်အဝသို့ရောက်တော့ သူက ခြေစုံရပ်လိုက်ကာ သူမကိုလှည့်ကြည့်လေ၏။ သူမ၊ သူ့နောက်မှရပ်၍ လသာဆောင်ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အံ့ဩသွားရလေသည်။

ဘုရားရေ! မမရဲ့ကိုကိုက Wheel Chair ပေါ်မှာ ထိုင်နေတာပါလား။ သူမ အံ့ဩမှင်တတ်စွာဖြင့် ငေးမောနေစဉ် သူ့ထံမှ အသံတီးတိုးထွက်လာလေသည်။

“ကိုကို”

Wheel Chair ကိုလှည့်ကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်လာသည့်လူ၏မျက်နှာကို သူမမြင်လိုက်ရပါ၏။ နှုတ်စိမ်းမွေး၊ ပါးဖြိုင်းမွေးတွေရှိသော်ငြား ခန့်ထည်ချောမောသည့်ရုပ်က ဆိုးရွားမသွားပါချေ။ ပထမ၊ အံ့အားသင့်သွားသည့်နှုတ်ခမ်းများ၊ ဒုတိယ၊

သက်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေ၊ တတိယ...

“မိုး”

သူက သူမလက်ကိုဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုကို့ဆီဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး ကိုကို့လက်ထဲသို့ သူမလက်ကလေးကိုထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ အို! နွေးထွေးလိုက်တဲ့လက်ဝါးတွေပါလား။

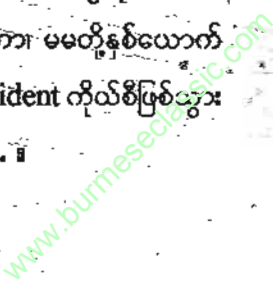
“မိုးလေး... ကိုယ့်ဆီလိုက်လာတယ်နော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကိုယ်... ကိုယ်... ဇိုး Phone ဆက်ထားတဲ့အတိုင်း ပြင်ဦးပွင့်ကိုဆင်းပြီးစောင့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်...”

ကိုကို့စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားပါလေ၏။ မျက်ခန်းမှ ဖွဲ့အိုင်လာသည့်မျက်ရည်တို့က ပေါက်ခနဲကျလာလေသည်။ သူ့... ယောက်ျားတန်မယ့် ကိုကို့မျက်ရည်ကျသတဲ့လား။

“ကိုယ်က... ကိုယ်က ခုဆို ဒုက္ခိတဘဝ”

“မပြောပါနဲ့... မပြောပါနဲ့ကိုကို။ ကျွန်မမကြားပါရစေနဲ့”

သူမ ခူးထောက်ထိုင်ချကာ ကိုကို့လက်ဖဝါးတွေကို ခပ်တင်းဆင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိ၏။ ကံဆိုးလိုက်တာ။ မမတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အတူနေဖို့ချိန်းထားပြီးမှ ကား Accident ကိုယ်စီဖြစ်သွားသတဲ့လား။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်...။

“ကိုယ့်ကိုမုန်းသွားပြီလားကလေးရယ်...ဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ မိုးလို့ပြောနေကျက ကျွန်မဆိုပြီး စိမ်းကားရတာလဲကွယ်”

ဘုရားရေ! ပြဿနာပါပဲ။ ကိုကိုကပါ သူမကို မိုးလို့ပဲထင်နေတာပါလား။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။

“ကိုယ့်ကိုမချစ်နိုင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကိုယ်က ဒီဘဝရောက်နေမှတော့ မိုးနဲ့ မထိုက်တန်တော့ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့်လိုဒုက္ခိတကောင်ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးက လက်ထပ်ဝံ့တော့မှာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကို။ မိုး... မိုး... ကိုကိုကိုချစ်ပါတယ်”

“တကယ်နော်... တကယ်လား ကလေးရယ်”

သူမခေါင်းကို အနိုင်နိုင်ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ အခိုက်အတန့်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဝေဒနာသည်ကိုတို့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်လေ။

“မိုးက ကိုကိုကိုအရင်ဆုံးစချစ်ခဲ့တာပါ”

“ကလေးရယ်”

ပွေ့ပိုက်လိုက်သည့်ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ သူမငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ နောက်နားဆီမှ သူ့ခြေသံတွေ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတာကို အလိုလိုသိနေလေသည်။

အခြေအနေအရပါ ညီရယ်။ ဘယ်သူက ဂိုယ်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နေချင်မှာလဲ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေသလဲဆိုတာကို ညီသိနိုင်ပါ့မလား။ နှလုံးသားက ဒူးထောက်ခစားစေချင်တာ ညှိရှေ့မှာပါလေ။ လောလောဆယ်တော့ ညှိကိုကို စိတ်သက်သာရာရစေဖို့ ကျွန်မ ခဏလေးဟန်ဆောင်ပေးပါရစေ။

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြစို့ ကလေးရယ်”

“ဒါဆိုရင် မိုးရဲ့စကားကို ကိုတို့နားထောင်မှဖြစ်မှာလေ”

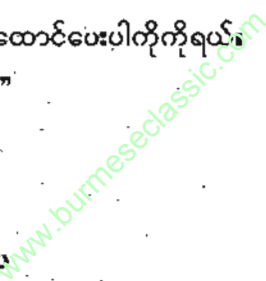
“ကလေးက ဘာတွေများပြောချင်တာလဲ”

“အရင်ဆုံး ကိုကိုလုပ်ရမှာက ဆေးကုသခံယူဖို့ပါ”

“ဒါဖြင့်”

“မိုးရဲ့စကားကို ကျေးဇူးပြုပြီးနားထောင်ပေးပါကိုကိုရယ်။ ကိုကိုပဲ မိုးကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာပါဆို”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် မိုးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါကိုကို”

“တကယ်လိုပေါလေ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေက နဂိုအတိုင်း ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ကလေးဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”
သူမသတ်ပြင်းရွိုက်လိုက်မိပါ၏။ အချစ်ကြီးချစ်ကြသုတို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေကို သူမ နားလည်ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ အချစ်ဆို ထာ ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်လို့အဓိပ္ပာယ်ရရင် ကိုကိုအပေါ်မှာ မမက အနစ်နာခံပြီး ချစ်နိုင်ရမယ်။ အနစ်နာခံနိုင်ရမှာ အမှန်မိလေ။

“ကိုကိုဘယ်ဘဝပဲရောက်နေပါစေ။ ကိုကိုအပေါ်ထားရှိတဲ့ မိုးရဲ့မေတ္တာတွေက တစ်စက်မှမချော့မသွားဘူးဆိုတာကို ယုံပေးပါ ကိုကိုရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကလေးရယ်။ ကိုယ့်ရင်တိုစမ်းကြည့်ပါဦး။ ကလေးကြောင့် ဒီရင်ခုံနဲ့သံတွေမကြားနိုင်ခဲ့တာ အတော်လေးကြာ နေပါပြီ”

ကိုကိုက စကားတွေကိုတီးတိုးပြောလျက် သူမကိုတင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလေ၏။ ပါးမြင်နုနုထက် အနမ်းဖူးတင်မိစဉ် နှင်းဆီရောင်သွေးသွားသည့်မျက်နှာလေးကိုကြည့်မဝလေခဲ့။

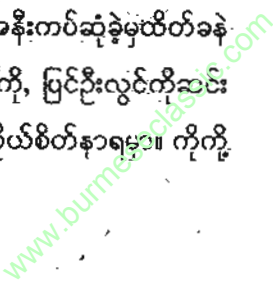
ကလေးရယ် . . . ဒီဘဝမှာ ဒီနာတာရှည်ရောဂါကြီးနဲ့ သေပွဲဝင်သွားရလျှင်တောင်မှ ကိုယ်သေပျော်ပါပြီလေ။

က

ပြတင်းလိုက်တာကို သူအသာချလိုက်ပါ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ယုယကြင်နာနေမှုကို သူဘာကြောင့်များ မရွှံ့မမြစ်နေရပါသလဲ။

တကယ်ဆိုရင် ဝေဒနာသည်ကိုကိုအတွက် ဖြေသည်ရာတစ်ခုအဖြစ် သူဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ နာလိုရမှာပေါ့။ ခုတော့ဖြင့် ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သူရင်ခံအောင်သက်စွာ ခံစားနေရတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

မိုးမြင့်စံ . . . ကိုယ်တို့စဆုံစဉ်က ကိုယ့်ကိုဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့တဒဂ် အတွေ့လေးက အမှတ်တရဖြစ်စေခဲ့တာလေ . . . ။ မိုးမြင့်စံရယ်လို့ ခပ်ဝေးဝေးက ကိုယ် မင်းကိုမြင်ခဲ့ဖူးတာ တစ်ကြိမ်မကပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက စိတ်လှုပ်ရှားမှုအလျဉ်းမရှိပါဘဲ အနီးကပ်ဆုံခဲ့မှထိတ်ခနဲ ဖြစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ မင်းခေါ်လို့ ကိုကို၊ ပြင်ဦးလွင်ကိုဆင်းရင်း ကားမှောက်ပြီး ဒုက္ခတဖြစ်သွားရလို့ ကိုယ်စိတ်နာရမှာ။ ကိုကို

ကိုကရုဏာသက်ပြီး မင်းအပေါ် နှစ်နှစ်နာနာတွေပြောဆိုရမှာ။ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကဲ့ရဲ့ ရဲ့ ချရမှာလေး။ ဒါတွေကို ကိုယ်လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ သလား။

ခဏလေးပါ။ တကယ့်ကိုခဏလေးပါပဲ။ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာတဲ့ ချောကလက်ရောင်မျက်ဝန်းတွေက ကိုယ့်နည်းသားကို ဒိန်းခနဲမြည် ဖာည်းစေတယ်။ ရုတ်တရက်ပွင့်အာလာတဲ့နှင်းဆီငွေ့တံခမ်းလေးက ကိုယ့်အသည်းကို တလုပ်လုပ်ဖြစ်စေခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။ ကိုယ်ပြော တာတွေကိုတအံ့တဩလေးဖြစ်ပြီး ပြန်မော့ကြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်း တွေကို အိမ်မတ်တွေထဲထိ စွဲလမ်းခဲ့တာကို ကိုယ်ဝန်ခံရပါစေလား။

နောက်ပိုင်းတွေ့ရတဲ့အချိန်တွေမှာ ထိမထင်ပြန်ကြည့်လေ့ ရှိတဲ့မျက်လုံးတွေက ကိုယ့်ရင်ကိုပိုပြီးလှုပ်ခတ်စေတယ်။ ခပ်လှောင် လှောင်ရယ်ချတတ်တဲ့ ရယ်ဖာဟနဲ့တံခမ်းတွေက ကိုယ့်ရင်ခုန်နှုန်း တွေကိုမှားယွင်းစေတာ ဘာကြောင့်လဲ...။

မိုးမြင့်စံရယ်... မျက်စောင်းတွေ ခဏခဏအထိုးခံလိုက်ရ တိုင်း မင်းကိုဖျစ်ညှစ်လာချင်စိတ်တွေနဲ့ အသည်းတယားယား ရင် တဖိုဖိုဖြစ်လာအောင် တကယ်ပဲ မင်းဆွပေးနိုင်တယ်။ ဆွဲဆောင် နိုင်စွမ်းရှိတာအမှန်ပါလေ။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ တံခါးထဖွင့်တော့ အခန်း ဝမှာ ရပ်နေသည့်သူမကိုမြင်လိုက်ရပါ၏။

“ဘာလဲ”

လေသံက လိုတာထက် မာသွားပါသော်လည်း သူမဘာမှဖြစ် စေသွားပါချေ။ အလယ်ခွဲဆံပင်အချို့ မျက်နှာထက် အုပ်မိုးနေတာ ကို နားရွက်နောက်ကြားမှာ ညှပ်ကာ တီးတိုးဆိုလေ၏။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကားပြောချင်တယ်”

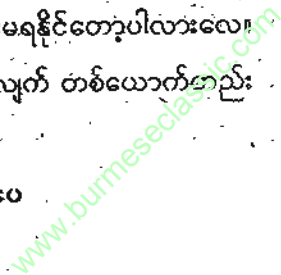
“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကိုကိုအိပ်သွားမှပါ။ နောက်ပြီးတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မလက်မှတ် ထိုးထားတဲ့စာချုပ်ကို”

“ကိုယ်ဖြလိုက်ပါပြီ မိုးမြင့်စံ”

“ရှင်!”

သူမပါးစပ်လေး ဟသွားရပါ၏။ ကြည့်စမ်း! မြန်လိုက်တာ။ တကယ်ဆို ကျွန်မကိုပြန်ပေးပါတော့လား။ သူ့လက်မှတ်လေးတွေ ကို အမှတ်တရလေးတောင်မှ ကြည့်ခွင့်မရနိုင်တော့ပါလားလေ။ ကျွန်မနဲ့သေချာတိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်သင့်ပါလျက် တစ်ယောက်တည်း

ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်လိုက်ရသတဲ့လား... ညီရယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့မတိုင်ပင်တာလဲ”

“မလိုတော့ပါဘူးမိုးမြင့်စံ။ ဒီကိစ္စကို ကိုကိုသိသွားလို့အယ် ဖြစ်မှာလဲ။ မင်းလည်း ဒါကိုစိုးရိမ်နေတာပဲမဟုတ်လား။ စိတ်ချပါ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကိုကိုဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲမှုမဖြစ်စေရပါဘူး”

ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပဲလား ညီ။ ကျွန်မကရော ဒီကို မရည်ရွယ်မိဘဲရောက်လာခဲ့တာ။ ဒီမှာမထင်မှတ်ဘဲ ရှင်နဲ့ဆုံခဲ့ ရတာလေ။ နှလုံးသားက ဖျတ်ခနဲအင်္ဂါကိခြင်းခံခဲ့ရပါလျက် သက် ဆိုင်သူကဖြင့် ဥပေက္ခာပြုရက်လေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ... ညကျရင် လသာဆောင်မှာ ကိုယ်စောင့် နေပါ့မယ်။ မင်းအဆင်ပြေတဲ့အချိန်ထွက်ခဲ့ပေါ့”

သူက ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ဆတ်ခနဲပိတ်လိုက် ပါလေသည်။ ညီရယ်... ကျွန်မဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ရှင်ကိုပြော ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုကိုနေပြန်ကောင်းတဲ့အချိန်မှာလည်း ကျွန်မသေချာ ရှင်းပြမှာပါ။ အဲဒီအချိန်ဆို ကိုကိုနားမှာ မမလည်း ရောက်ချင် ရောက်နိုင်တာပေါ့။ အားလုံးပြန်ဆိုသွားချိန်မှာ ကျွန်မက အမိမြေ ကိုစွန့်ခွာပြီး မာမာရင်ခွင်ထဲပြန်ဝင်ရမှာလေ။ ရင်ထဲမှာ ဗလာသတ်

သက်နဲ့ မချစ်မနှစ်သက်နိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျက်စိမှိတ် ပြီး လက်ခံရဦးမယ်။ ဒါတွေကို ရှင်သိနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။

“မမ ထမင်းစားတော့မလားရှင်”

“မစားချင်သေးပါဘူး နန်းဝါ။ ကိုကိုကိုရေချိုးပေးပြီး အရင် ကျွေးရအောင်။ ကျွန်မကိုကူညီပေးပါဦးနော်”

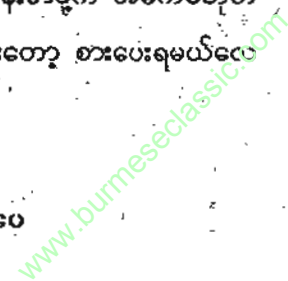
“ဟုတ်တဲ့ရှင်”

သူမ ကိုကိုကိုရေချိုးရန်ပြင်ဆင်တာ သူ့ကိုအခေါ်လွှတ်လိုက် ပါ၏။ ကိုကိုမျက်နှာပေါ်မှ ရှုပ်နေသည့်ဓမ္မေညှင်းတို့ကို သေချာရိတ် သင်ပေးတော့ ခန့်ထည်သည့်မျက်နှာက ပိုရွှံ့ပီပြင်လာလေသည်။ ရေသုတ်ပေးနေသည့်သူမလက်တို့ကို ကိုကိုက ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“အဝတ်မြန်မြန်ဝတ်ရမယ်လေကိုကို။ ပြီးရှင်... မိုး ထမင်း ပြင်ကျွေးမလို့ပါ”

“ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ဒီလိုပဲ မိုးအမြဲရွာနေရင် ကိုယ့်အတွက် အာဟာရသိဒ္ဓိတွေ အလိုလိုပြည့်ဝပြီးသားပါ”

“မိုးယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကျန်းမာဖို့က အဓိကမဟုတ် လား။ ဒီထော့ အစာကို အချိန်မှန်လေးတော့ စားပေးရမယ်လေ နော်”

“ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံးပြုစုပေးမှာလား ကလေးရယ်”

“ဒါပေါ့... မိုးအသက်မသေသရွေ့ ကိုကိုနားမှာ မိုးအမြဲရှိနေမှာပါ”

“ကလေးရယ်”

ကိုကိုက သူမလက်ဖမိုးလေးတွေကို တယုတယနမ်းရှိုက်လိုက်တော့ ဗီဇိုထဲ အကျီနှိုက်ပေးရင်းမှ သူမုက်နှာလွှဲလိုက်ရပါ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ကြင်နာယုယမှုက သူ့နှလုံးသားကို ဆုပ်ညှစ်ချေမှုနေသည့်နှယ်။

“ညီ၊ အကျီယူလာပေးလေ”

သူမအသံကြောင့် သူ့သတိဝင်သွားရပါ၏။ ရှုပ်တစ်ထည်နှင့် ဆွယ်တာလက်ရှည်ရော၊ ပုဆိုးတစ်ထည်ကိုပါထုတ်ယူ၍ သူမကို လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်နေသည့်ကိုကိုကို သူမက ခက်ခဲစွာအဝတ်အစားဆင်ပေးနေတာမို့ သူပါကူညီပေးမိသည်။ ဆွယ်တာကိုဝတ်ပေးစဉ် ကိုကိုကျောပေါ်မှာ သူ့လက်က သူမလက်နုနုလေးပေါ် အုပ်မိသွားသော်လည်း သူ့မတောင်းပန်မိ။ သူမကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်လျက် ငြိမ်နေတာမို့ သူ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ညီနဲ့မိုးတို့ ဘယ်မှာဆုံခဲ့တာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ”

“မိုးက ကိုယ့်ကို ကုမ္ပဏီမှာလာရှာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဆုံခဲ့တာလဲ ညီ”

သူ့ဘယ်လိုဆက်ပြောရမည်မသိဘဲ သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူမက ကိုကိုကိုခေါင်းပြီးပေးနေရာမှ တီးတိုးပြောလေသည်။

“မိုး၊ စင်္ကာပူက ပြန်လာတုန်း လေဆိပ်မှာဆုံတာ”

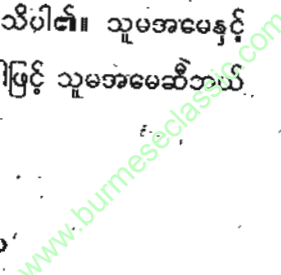
“စင်္ကာပူက... မိုးဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“မာမာ့ဆီ”

“မာမာ့ဆီ... မိုးမာမာနဲ့အဆက်အသွယ်မလုပ်ရဘူးဆို”

“နောက်မှ မိုးပြောပြပါမယ်ကိုကိုရယ်။ အခု ဆာနေပြီမဟုတ်လား။ ထမင်းစားရအောင်”

သူမ စကားဖြတ်လိုက်တာကို သူသိပါ၏။ သူမအမေနှင့် အဖေကွဲကွာနေတာ တကယ်ပါပဲလား။ ဒါဖြင့် သူမအမေဆီဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ ရောက်သွားတာပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ကိုခွဲ ကျွေးမှာလား”

သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးယုံယုံထင်၏။ သူက ကိုကိုကို Wheel Chari ပေါ် ပွေ့တင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုစားချင်ရင် ကျွေးမှာပေါ့”

ကိုကိုက သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ သူမက အသာ ဖြုတ်ကာ Wheel Chair နောက်ကျောမှာ ရပ်လိုက်လေသည်။

“မိုး တွန်းပေးမယ်နော်”

ကိုကို ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြတော့ လသာဆောင်ရုံရာဆို သူမ တွန်းလာခဲ့၏။ နန်းဝါပြင်လာပေးသည့် ထမင်းလင်ပန်းကို ခေါက်စားပွဲခုံမှာတင်လျက် ထိုင်ခုံမှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဝူ နွေးနွေးထမင်းတို့ကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်ကာ အသာမုတ်ပေးရင်းခွဲစော့ ကိုကိုမျက်နှာမှာ အပြုံးတို့က ခိုတွဲလျက်...။

ဪ... ကိုကိုရယ်။ ဝေဒနာတွေခံစားနေရတာမို့ ကျွန်မ လိုက်လိုက်လျောလျောလေးဆက်ဆံနေမိတာပါ။ မမနဲ့ကိုကိုဆက် ဆံရေးကို ကျွန်မမသိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလို သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေတာမျိုး ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုကို အစ်ကိုတော်

ခွင့်ရမှာမို့ အဖြူစင်ဆုံးစိတ်နဲ့ဆက်ဆံနေတာပါ။ ဒါကို ကိုကိုအထစ် မလွဲလိုက်ပါနဲ့။

ညရောက်တော့ လသာဆောင်မှာရှိနေသည့် သူ့နောက်ပါး မှာ သူမအသာရပ်လိုက်ပါ၏။ ဆောင်းလေက ဖြူခနဲတိုက်လိုက် တာမို့ သူမအနွေးထည်လေးတို့ ရင်ဘတ်ထိ ဆွဲစေလိုက်မိသည်။

“ညီ”

“.....”

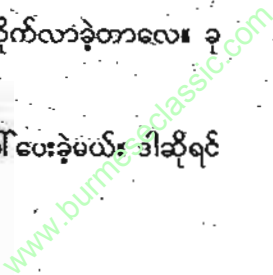
“ကျွန်မပြောတော့မယ်”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကောင်းကင်ကိုမော့၍ ကြည့်နေ လေ၏။ သူမ သူ့အနီးကို တိုးရွှေ့ရပ်လိုက်ပါသည်။ လေအဝေ့မှာ သူမထံမှ သနပ်ခါးနံ့ကို သင်းခနဲရလိုက်၏။ ဪ... ဒီရနံ့တို့ဖြင့် ဘီကိုသာ အပိုင်စားပျံ့၍ခွင့်ရပြီပဲ။

“ကျွန်မ ကိုကိုနေကောင်းတဲ့အထိနေပေးမှာပါ”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရပါ၏။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ပြော စနန်းကပြင် ကိုကိုကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး လိုက်လာခဲ့တာလေ။ ခု တော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါလဲ။

“ပြီးရင် မမကို ဒီထိရောက်အောင်ခေါ် ပေးခဲ့မယ်။ ဒါဆိုရင်

ကျွန်မတာဝန်ကျေပြီမဟုတ်လား”

“ဘာသဘောလဲမိုးမြင့်စံ၊ မင်းကိုယ့်ကိုပြောတုန်းက ကိုကိုကိုလက်ထပ်ဖို့လိုက်လာခဲ့တာဆို”

သူ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက-လသာဆောင်အောက်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်မ မိုးမြင့်စံမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာ! မင်း ခုထိညာချင်နေတုန်းပဲလားကွ။ ဘာလဲ... ကိုကိုက လူကောင်းဘဝပြန်ရောက်မရောက်မသေချာလို့ ဒီလိုစကားမျိုးကို မင်းပြောလာတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါ ညီ”

“မင်း... မင်း... အတော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ။ အတော်အသည်းမာတဲ့မိန်းမပဲမိုးမြင့်စံ။ ငါ့အစ်ကိုကို မင်းဒီလိုလှည့်စားလို့ရမယ်ထင်နေလားဟင်”

“ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မညာခဲ့ပါဘူးညီ။ အကယ်၍လိမ်ညာခဲ့သည်ရှိတောင်မှ အဲဒါဟာ ကိုကိုကိုငဲ့ညာပြီး စေတနာအမှားမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါသေချာပါတယ်”

“ဘာသေချာတာလဲ။ မင်း ကိုကိုကိုပစ်သွားရဲရင် ပစ်ကြည့်

စမ်း။ ငါ မင်းကိုအသေသတ်မှာ။ ဒီလောကထဲကနေ မင်းအသက်ရှင်လျက် ထွက်မသွားစေရဘူး။ ဒါကို မင်းယုံထားစမ်းပါမိုးမြင့်စံ”
သူက သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ခါယမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ပြောရက်တယ်... ညီရယ်။ ညီသတ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မက ကြည်ဖြူစွာနဲ့အသေခံရတဲ့သူပါလေ။

“အကယ်၍... မမကို ဒီလောကမှာ အသက်ရှင်လျက်ပြန်မတွေ့ခဲ့ရင်တော့ ကျွန်မ... ကိုကိုကိုလက်ထပ်မှာပါညီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနလုံးသားကတော့ ကိုကိုကိုပြန်ချစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မကတိပေးပါတယ်ညီ။ တကယ်ပါ”

သူ၊ သူမကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ မျက်လွှာချထားသည့် မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်ဥတို့ စီးမျောသွားတာကို သူ့ငေးမဝလေခဲ့။ မြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ လိုက်ကာစ လှုပ်ခတ်သွားတာကိုဖြင့် သူ့ရော၊ သူမပါ သတိမထားမိခဲ့ပါချေ။

အခန်း (၁၂)

မြက်ခင်းပြင်ရှိရာဆီ Wheel Chair ကိုတွန်းလာခဲ့၏။ ငှက်ကလေးတွေ၏တို့ကျီကျာကျာအော်သံက အရုတ်ဦးနှင့်အပြိုင် စိတ်ကိုကြည်နူးစေသည်မှာအမှန်ပင်။ ကိုကိုက ဘီးကိုဆွဲရပ်လိုက်တာမို့ သူမ တွန်းလက်စကို ရပ်ပေးလိုက်ရပါ၏။

“ကိုယ်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးသင့်ပြီလို့မထင်ဘူးလား မိုးရယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကိုကို၊ မိုးသိပ်နားမလည်ဘူး”

“ကိုယ်သိနေပါတယ်”

ကိုကိုထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်လာလေ၏။ သူမ၊ ကိုကိုဘေးမှာ ခူးထောက်လျက် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ လေညှင်းသွဲ့သွဲ့က သူမ၏ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေကို ကလူကနီစယ်သွားလေ၏။

“မိုးရဲ့ရင်ထဲမှာ ကိုယ်မရှိတော့ဘူး”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို မိုးနဲ့ပြန်ဆုံစဉ်အချိန်ကတည်းက ကိုယ်သိနေခဲ့တာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မညာပါနဲ့လားမိုးရယ်၊ အမှန်အတိုင်းပေါ့။ မိုးက ကိုယ့်ထက် ငါးနှစ်တောင်ငယ်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအရွယ်မှာ ကိုယ့်အပြင် တခြားချစ်သူတစ်ယောက်ယောက်လည်း ရှိနိုင်ပါတယ်လေ”

“ကိုကို မိုးကိုအထင်မလွဲပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ်က အမြင်နဲ့ပြောနေတာပါလေ။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာမျိုးပေါ့။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မိုးသွေးအေးသွားတာတော့အမှန်ပါပဲ”

ဘုရားရေ! ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံရအောင် ကျွန်မက ကိုကို့ရဲ့မူးမှမဟုတ်တာပဲ။ ဒါကိုဘယ်လိုပြောရင်းရပါ။ သူနဲ့စတင်

ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့တာတောင် သူ့ကိုယ်တိုင်က သူမပြောတာတွေကို ယုံကြည်လက်ခံခြင်း အလျဉ်းမှမရှိခဲ့လေပဲ။ ကိုကိုက ပိုပြီးဆိုးမှာပေါ့လေ။

“အရင်တုန်းကဆို... ကိုယ်နဲ့စတွေ့တာနဲ့ ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်ခဲ့တဲ့မိုးဟာ ခုဆို လက်ကလေးတောင် ကိုင်ခွင့်မပေးချင်တော့တာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ကိုကို”

“ကိုယ်တို့ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်နေပါပြီကလေးရယ်။ လပိုင်းလောက်လေး အနေထေရဲ့နဲ့ ဒီလောက်ထိသွေးအေးသွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်မထားမိတာအမှန်ပဲ။ အင်းပေါ့လေ... ကိုယ်က မိုးကို အရင်လိုပြုစုယုယမပေးနိုင်တော့တဲ့ဒုက္ခိတဘဝကိုရောက်နေပြီကိုး။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်သိနေပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုရယ်။ ကိုကိုထင်တာတွေ မှားနေတာပါ”

“ဘယ်အချိန်ထိ မင်းညာနေဦးမှာလဲမိုးရယ်။ ကိုယ့်ကိုကြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်မမြင်ရတာအမှန်ပဲ။ မင်းမျက်ဝန်းမှာ ကိုယ့်အပေါ် ကရုဏာသက်တဲ့အကြည့်တွေဟလဲ့ ပြီး အချစ်တွေပျောက်ဆုံးခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီကော... မိုးရယ်”

သူမ ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်ပါ၏။ မျက်ဝန်းမှစီးကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို ကိုကိုမမြင်တွေ့စေလိုပါလေ။

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေပြီလဲလို့ ကိုယ့်မှာမေးခွင့်မရှိပါဘူး။ မင်းကို ကိုယ်မှမပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာလေ”

“ကိုကို... မိုးတောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုကိုသိထားဖို့က တိုကိုနေပြန်ကောင်းချိန်အထိ ကိုကိုအနားမှာ မိုးရှိနေမှာပါ”

“နေပြန်ကောင်းချိန်အထိပဲလား။ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ မိုးရယ်။ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့အနာဂတ်စိအိမ်လေးကို တည်ဆောက်ခွင့်မရမှတော့ လူကောင်းပကတိဖြစ်လို့လည်းအပိုပါပဲ။ ဒီအတိုင်းနေလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မိုးသောက်ဦးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်ဟာ ကွယ်ပျောက်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

သူမရွက်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာပါ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မမရယ်။ ခုချိန်ထိ သေသလားရှင်သလားမသိသေးတဲ့မမကို ကျွန်မစောင့်နေတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါရဲ့လား။ မမနဲ့ပြန်ဆုံခွင့်ရခဲ့ရင် ကိုကိုလက်ထဲကို မမကိုပေးအပ်ချင်ခဲ့တဲ့စေတနာတွေကို အလဟဿမဖြစ်ပါရစေနဲ့။ ကိုကိုနဲ့မမတို့ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့အိမ်ထောင်စုလေးတည်ဆောက်နိုင်တာကို ကျွန်မမြင်သွားပါရစေလား။

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်လိုက်ရရင် မင်းဘဝ နစ်နာသွားမယ့်ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

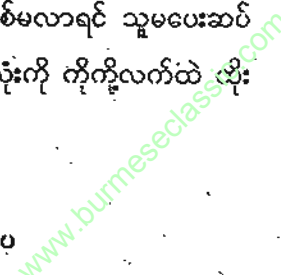
“မိုး... ကိုကိုကိုလက်ထပ်မှာပါ”

ကိုကိုက ခန့်သလို ဆတ်တိုးတိုးရယ်မောလိုက်လေ၏။ ရယ်စရာပြက်လုံးတစ်ခုလို သတ်မှတ်လိုက်ပြီလား။ ကျွန်မစကားတွေက ကိုကိုအတွက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေခဲ့ပြီလားကွယ်။

“စဉ်းစားလိုက်ပါဦး မိုးရယ်။ လူနှစ်ယောက် လက်ထပ်ထယ်ဆိုတာ အဝအတွက်အရေးအကြီးဆုံးကဏ္ဍတစ်ခုလေ။ ဖျက်ပြီးရင် ပြင်လို့မရတော့တဲ့အမှားအယွင်းမျိုးကို မိုးမကျူးလွန်မိပါစေနဲ့။ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်။ သေချာစဉ်းစားပြီးမှဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဘယ်လိုပဲစဉ်းစားစဉ်းတော့ အဖြေက တစ်ခုတည်းပါပဲကိုကို”

ကိုကိုလက်တစ်ဖက်က သူမဆံနွယ်တွေပေါ် ရောက်လာပါ၏။ သူမငြိမ်နေမိသည်။ အခြေအနေတွေက ထင်သလိုဖြစ်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူမစိစဉ်ထားသလိုဖြစ်မလာရင် သူမပေးဆပ်ရမှာက မတန်တဆပါလား။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကိုကိုလက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်ရမှာလေ။

“ကိုယ့်ရင်ထဲကို မြင်နိုင်လို့လား မိုးရယ်”

“ကိုကိုကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါ”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒါလို့ပဲ တယူသန်ထင်နေပြီလား မိုး။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မိုးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုမှမဟုတ်ဘဲ။ မိုးရင်ထဲက ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့နှလုံးသားတစ်ခုကိုပါ”

ဘုရားကယ်ပါ... ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲက နှလုံးသားတဲ့လား ကိုကိုရယ်။ ဒီနှလုံးသားကို ကျွန်မ ကိုကိုမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ပေးချင်နေတာပါလေ။ ဒါကိုတော့ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား ကိုကိုရယ်။

“ကိုယ့်အဖြစ်က လူရယ်ချင်စရာတော့ဖြစ်နေပါပြီ။ လူတွေ ကြားရင်တော့ ရင်နာစရာတစ်ခုလို့ ဝေဖန်ကြမလားပဲလေ။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့အသည်းနှလုံးကို ပြန်တောင်းခံနေရတဲ့အဖြစ်မျိုး ဘယ်လိုချစ်သူတွေဆီမှာ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲ။ ကိုယ်ပြန်တွေ့ခွင့်ရခဲ့တဲ့မိုးဟာ သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေခဲ့တာ။ နောက်ထပ် မိုးမြင့်စံအသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို ကာယကံရှင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနေပါတယ်ကွယ်”

သူမ ဘာတစ်ခုမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာပါစေရယ်လို့ ရည်စူးပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့သမျှတွေကို သဲထဲရေသွန်ချသလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ကိုကိုကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောချလိုက်လျှင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ။ မမမချစ်တော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ဗုန်းဗုန်းကျပြီး နာလန်မထူနိုင်တော့မှ ဒုက္ခတွေဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ဘာက ကိုကိုနေကောင်းတဲ့အခိုက်မှာ မမနဲ့ဆုံစည်းစေချင်လို့ပါလေ။

“ဒီလကုန်ပတ်ကျရင် ရန်ကုန်မှာ ကိုကိုဆေးကုခံဖို့ သွားရမှာလေ။ အဲဒါ... ”

“မသွားတော့ဘူး”

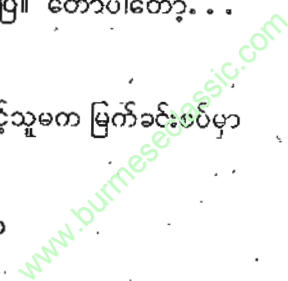
“ကိုကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါမိုးရဲ့။ ကိုယ်ပြန်ကောင်းသွားတော့ရော ဘာထူးတော့မှာလဲ”

“ကိုကို... မိုးကိုချစ်တယ်ဆို... မိုးစကားကို”

“ပြီးခဲ့ပါပြီ မိုးရယ်။ မိုးသောက်ဦးနဲ့ မိုးမြင့်စံတို့အကြောင်းတွေက ကမ္ဘာဦးပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားပါပြီ။ တော်ပါတော့... ကိုယ်မကြားရဲတော့လို့ပါ”

သူ့ခြံထဲသို့ဆင်းလာတော့ ကိုကိုနှင့်သူမက မြက်ခင်းဖပ်မှာ

အတူရှိနေလေ၏။ သူ့ ကားရှိရာဆီ လှမ်းလိုက်စဉ် ကိုကိုထံမှအသံ တီးတိုးထွက်လာပါသည်။

“ကိုယ်၊ ညီနဲ့စကားပြောချင်တယ်မိုး”

ရှောင်ခိုင်းတာလား။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပြောတဲ့စကား တွေကိုတောင် သူမကြားခွင့်မရှိတော့ပြီပေါ့။ ထိုင်နေရာမှ အသာ ထရပ်၍ထွက်ခဲ့စဉ် ကွန်ကရစ်လမ်းထက်မှာ မားမားကြီးရစ်နေ သည့်သူနှင့်ဆိုလေ၏။ ငိုထားသည့်မျက်နှာကို သူမမြင်စေရန် ခေါင်း ငုံ့ဖယ်ရှားလျက် တိုက်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုရယ်... မမနဲ့ ပြန်မဆုံခင်မှာ လူကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ဆေးကုဖြစ်ပါစေ လားကွယ်။

“ညီ”

“ဗျာ... ကိုကို”

ကိုကိုလှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ ကိုကိုရှိရာဆီ သူဆက်လျှောက် လာခဲ့ပါ၏။ ကိုကိုက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကို တွေ့တွေ့ငေးငေးစိုက် ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲကိုကို”

“မိုးကို သူ့မိဘတွေဆီ မြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ ညီ”

“ဗျာ!”

သူ့အံ့ဩစွာဖြင့် တိုကိုကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ ကိုကိုက လက် နှစ်ဖက်ကိုတင်းတင်းဆုပ်တာ အားတင်းထားပုံရလေသည်။ ဘယ် လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုလို့ တိုကိုလက်ထဲရောက် အောင် သူမကိုအရောက်ခေါ်ခဲ့ပေးပါလျက် အခုလိုမျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် ပြောရက်တယ်တဲ့လား။

“ကိုကိုပဲ မိုးကိုချစ်လွန်းချည်ရဲ့ဆိုလို့ ကျွန်တော်ခေါ်လာပေး တာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“မိုးက ကိုယ့်ချစ်သူမှမဟုတ်တော့ဘဲ ညီရယ်”

“ဘယ်လို”

သူ့အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရပါ၏။ သူမကို တိတ်တခိုးလေးချစ် နေသည့် သူ့ချစ်ခြင်းတွေကိုများ ခိမ်မိသွားလေပြီလား။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်က အတိတ်မှာကျန်ရစ် ခဲ့ပါပြီ ညီ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုကို”

မိုးသောက်ဦး မွဲပြုံးပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အတွေးတွေထပ်တူဖြစ် နေလို့များ စကားလုံးတွေပါတူနေသလားညီ။ ကိုကိုနှလုံးသားကို

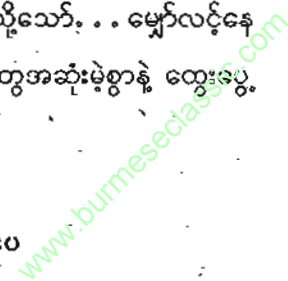
လူယူမထုံလူဟာ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်မဟုတ်ဘဲ ကိုကိုညီလေးကိုယ် တိုင်ဖြစ်နေပါရောလား။ ကိုယ်လုံးဝထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပဲ ညီ။ ကိုကိုဘဝမှာ အချစ်ရဆုံးသူဆိုလို့ ညီလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ပါကွယ်။ မေမေကွယ်လွန်ခါနီး မှာခဲ့သလို ညီကိုစိတ်တိုင်းကျအလို လိုက်မှုတွေပေးခဲ့တဲ့အထဲမှာ ကိုကိုနုလုံးသားပါ အစစ်ပါနေလိမ့်မယ် လို့ထင်မှမထင်ခဲ့ဘဲ။ မနေ့ညက လသာဆောင်မှာပြောနေတဲ့စကား တွေကို ကိုယ်မကြားရပေမယ့် ညီတို့အမှုအရာတွေကိုမြင်ရုံနဲ့ ကိုယ် သိနေပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ညီကိုမော့ကြည့်နေတဲ့မိုးရဲ့မျက်ဝန်းတွေကိုပေါ့။ တစ်ချိန်က ကိုယ့်ကိုကြင်နာစွာ ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့မိုးရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ကို တိုယ်မမြင်ရတော့ပေမယ့် အဲဒီစကားတွေ အများကြီးပြောတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို ညီထံကိုသာကြည့်ပြီး ပေးနေသတဲ့။ မယ့်နိုင် စရာပါပဲ။ ဆိုလိုက်တိုင်း ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လေ့ရှိတဲ့ ကိုယ့်ကလေး လေးကို ဤမျှထိ တွေဝေသွေးအေးသွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာ မှမဟုတ်တာလေ။

အခုဆို လက်ကလေးဆုပ်ကိုင်တာကိုတောင် မကြိုက်ချင် သလိုမျိုး မသိမသာရုန်းဖယ်ဗတ်နေပြီပဲ။ ကိုယ်ရင်နာမိတာအမှန်

ပါ။ ကိုယ့်ကိုစတင်ပတ်သက်ချင်ခဲ့တဲ့၊ တိတ်တခိုးလေး လိုက်ချောင်း ကြည့်တတ်တဲ့မိန်းကလေးဆီက ချစ်ခြင်းတွေကို ကိုယ်အပိုင်စားမရ နိုင်ဘူးတဲ့လား။ နှစ်နှစ်တာခွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့တွဲလက်တွေကို ဒီလို အလွယ်တကူဖျက်နိုင်ပြီတဲ့လားကလေးရယ်။ ကိုယ်၊မင်းအပေါ် ချစ်ခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းတွေက ရိုးမြေကျရည်ရွယ်တဲ့ ရာသက်ပန်မေတ္တာ တရားတွေပါကွယ်။ ယုံကြည်ခဲ့မိတယ်၊ မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကိုမိ။ ရူးသွပ်ခဲ့မိပါတယ်၊ မင်းရဲ့အကြင်နာမျက်ဝန်းတွေကိုပေါ့။ မျှော်လင့် ခဲ့မိတယ်၊ တွဲလက်မဖြုတ်တမ်း ပေါင်းစည်းမယ့် အနာဂတ်ကိုပေါ့ ကလေးရယ်။

ဒါပေမဲ့... အခုတော့ဖြစ်နိုင်ချေမရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ရှေ့ မှာ ပြန်တွေ့ရတဲ့ မိုးမြင့်စံဟာ ကိုယ့်ကိုတစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့မျက်ဝန်း တွေနဲ့ အံ့ဩမင်တက်စွာ ငေးနေခဲ့တာလေ။ ညီ၊လက်ဆွဲခေါ်လာ ရာဆီ အရုပ်တစ်ရုပ်လိုတောင့်တောင့်လေးပါလာခဲ့ရာက ကိုယ်ဆုပ် ကိုင်ခဲ့ရတဲ့တွဲလက်တွေဟာ မနွေးထွေးဘဲအေးခဲနေခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီကတည်းက ကိုယ်သိသင့်ခဲ့တာပါ။ သို့သော်... မျှော်လင့်နေ တုန်းရောက်လာခဲ့တဲ့ချစ်သူကို အပျော်တွေအဆိုးမဲ့စွာနဲ့ ထွေးမပွဲ ခဲ့မိတယ်။

တကယ်တမ်း ကိုယ်ပြန်ရခဲ့တာက အေးစက်ခြင်းဆိုတာပါပဲ။
နှုတ်ဖျားက မည်မျှပင် ချစ်သည်ပြောနေပါစေ၊ သွေးအေးလွန်းတဲ့
မျက်ဝန်းညှိတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကိုမြတ်နိုးတဲ့အကြင်နာတွေ မမြင်ရ
တော့ပြီပဲ။ ကရုဏာသက်တဲ့အကြည့်တွေကို မလိုချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကို
သနားပြီးကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုးကို မယူပါရစေနဲ့။ ဒီလိုကြည့်တာထက်
စာရင် မုန်းမေ့လိုက်တာက ပိုပြီးသင့်တော်ပါသေးတယ်မိုးရယ်။

“ကိုကို”

“မိုးက... မိုးက ကိုယ့်ကိုချစ်တော့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်
အပေါ် အတော်လေးအေးစက်နေပြီလေ”

“မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာပါတယ်ညီ။ ဟိုးအရင်တုန်းက ကိုယ့်ကို
တွေ့တာနဲ့ ရင်ခွင်ထဲအမြဲတိုးဝင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ အခုဆို
လက်ကိုင်တာလေးကိုတောင် ရှောင်ဖယ်နေတတ်ပြီ ညီ”

“ဒါကတော့”

“ကိုယ်သိနေပါပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကိုယ်လုံးဝမရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကိုကို။ ဟိုဒေါက်တာကို လက်မထပ်
ချင်လို့ ကျွန်တော့်နောက်ကို သူ့ စိတ်ပါလက်ပါလိုက်လာခဲ့တာပါ။

အခု ကိုကိုပြန်ပို့ခိုင်းရင် သူ ဟိုဒေါက်တာနဲ့ယူလိုက်ရမှာပေါ့”

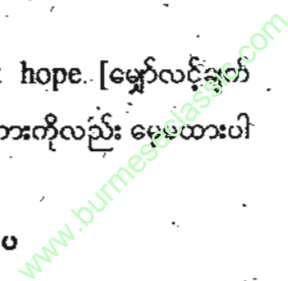
မိုးရင်ခွင်ထဲမှာ မိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်တတ်နေပြီလား ညီ။
တကယ်ဆို ဒီလိုစိုးရိမ်ခွင့်ဆိုတာ ကိုယ့်မှာပဲရှိနေသင့်တာလေ။ အခု
တော့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ညီက မိုးကို ကိုယ့်ကိုယ်စားဝင်ပြီး စိုးရိမ်
နေသတဲ့လား။

“သူ့စိတ်ကြိုက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ ညီ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးကိုကို။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဒီကိုခေါ်လာခဲ့
တာ ကိုတိုနဲ့လက်ထပ်ဖို့ပါ။ ကိုကိုပဲ သူ့ကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာပါ
ဆို။ သူ့နဲ့ဝေးသွားရင် ဂွေသွားရပါလိမ့်မယ်ဆို၊ ဒီစကားတွေကို ကိုကို
ပဲပြောခဲ့တာလေ”

“There is no life without desire. [အလိုဆန္ဒကင်းမဲ့တဲ့
ဘဝဆိုတာ မရှိပါဘူး] တဲ့ညီ။ ကိုယ်က လိုချင်ပေမယ့် သူ့မှမပေး
ချင်တော့တာ။ ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်လို့ရတော့မလဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ဦး
ကြားက ကြီးတစ်ချောင်းဟာ ပြတ်စဲလုတည်းတည်းလေးပဲ ရှိပါတော့
တယ်။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“There is no life without hope. [မျှော်လင့်ချက်
ကင်းမဲ့တဲ့ဘဝဆိုတာ မရှိပါဘူး] ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း မေ့မထားပါ

နဲ့ကိုကို၊ ကိုကိုမျှော်လင့်ထားတဲ့အနာဂတ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေပိုင်ဆိုင်မှုရှိစေရမယ်။ ကိုကိုဆေးရုံတက်ပြီး သေချာဆေးကုပါ။ ပြီးရင် မိုးနဲ့လက်ထပ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒါပဲပြောချင်ပါတယ်”

“ကိုယ် မကုချင်တော့ပါဘူး”

“ကိုကို”

“အပိုလုပ်ရပ်တွေပဲဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ ညီ။ ကိုယ်ပြန်ကောင်းရင်လည်း လိုချင်တဲ့ဘဝကိုရတော့မှာမှမဟုတ်တာ။ အချိန်ရောငွေပါအကုန်ခံတာပဲ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်မှာပေါ့ ညီ။ ကိုကိုဘယ်တော့မှပြန်မကုတော့ဘူး။ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့သာရှိပါစေတော့လေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကိုကို”

“ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ညီ၊ ကိုယ့်ကိုဆေးရုံပြန်တက်ပါဆိုတဲ့ စကားမျိုး ကိုကိုကိုချစ်ရင် နောက်ထပ်မပြောပါနဲ့။ ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ငြိမ်သက်သွားသည့်ကိုကိုကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာရလေ၏။ ဒါဟာ သူမကြောင့်ပဲမဟုတ်ပါလား။

သူ့ တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ သူမရှိနေသည့်အပေါ်ထပ်သို့

အပြေးတက်လာခဲ့မိ၏။ တံခါးကိုနှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်ကာ door lock ကိုလှည့်ကြည့်တော့ စေ့ရုံစေ့ထားတာမို့ သူတုန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“မိုးမြင့်စံ”

“ရှင်”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ။ မင်းအတွက်နဲ့ ငါ့အစ်ကိုကို ဒီဘဝရောက်နေရတာတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးပေါ့လေ။ ငါ့အစ်ကိုကို မသေသေအောင် သတ်နေတာလား”

“ညီ... ကျွန်မ”

“ဘာမှရှင်းပြမယ်မကြံနဲ့မိုးမြင့်စံ။ အခု ကိုကိုက ဆေးရုံတက်ပြီး ဆေးကုခံဖို့ ခေါင်းခါလိုက်ပြီကွ။ အဲဒါ မင်းကြောင့်... မင်းကြောင့်ဖြစ်တာ။ ငါနဲ့ကိုကိုသေချာတိုင်ပင်ထားပါလျက် ငါတို့ညီအစ်ကိုကြား အတော်ပြိုက်မွေ့တဲ့မိန်းမ... တောက်!”

“မဟုတ်ပါဘူးညီရယ်။ ကျွန်မ၊ ကိုကိုနားလည်အောင် ပြောပေးပါမယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ။ အခု ကိုကိုဘာပြောလိုက်တယ်ထင်လဲ။ မင်းကို ရန်ကုန်ပြန်ပို့ပေးလိုက်တဲ့”

“ရှင်!”

သူမမျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားရလေပြီ။ ကိုကိုက သူမကို ရန်ကုန်ပြန်တဲ့လား။ ဒါဆိုရင် ဒေါက်တာနဲ့ ကျွန်မလက်ထပ်လိုက်ရမှာပေါ့။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ၊ ဒေါက်တာနဲ့မယူချင်လို့ ဒီထိရောက်အောင်လိုက်ခဲ့တာပါ။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ မပြန်ပါရစေနဲ့”

“မရဘူး။ ကိုကိုက ဒါဆိုရင်ဒါပဲ... မင်း... တောက်၊ ငါ့မှာတော့ သနားစာနာစိတ်နဲ့ ဒီထိပါအောင် ခေါ်လာခဲ့ရတာ။ ခုတော့ အလကားပဲ။ ငါ့အစ်ကိုအတွက် ဒုက္ခတွေစုပြုလာအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

“ညီ... ကျွန်မ မပြန်ချင်ဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲဒါ ကိုကိုကိုသွားပြောရမှာ။ ငါက ကိုကိုအမိန့်အတိုင်း တသွေမတိမ်းလိုက်နာတဲ့ညီကွ။ ကောင်းပြီ... မိုးမြင့်စံ၊ မင်းကို ကိုကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းတီးနေရင်တော့ မင်းမျက်နှာကိုကြည့်ချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါအသေအချာပဲ”

“ကျွန်မ ဒေါက်တာမျိုးမြတ်ကိုမယူချင်ဘူး”

“ဒါ၊ မင်းသမိုင်းလေ။ ငါကတော့ ခေါင်းထဲမှာ ကိုကိုပေးတဲ့ တာဝန်ကလွဲပြီး ဘာကိုမှမထည့်နိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

သူက တံခါးကို ပြန်ဆွဲခွင့်တာ ထွက်သွားလေ၏။ သူမ ခုတင်ထက် အရပ်ကန့်ပြတ်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ဘုရားရှေး... ကိုကိုက နှင်ထုတ်နေပြီပဲ။ သူမကိုစုန်းလိုက်ပြီတဲ့လား။ ကျွန်မမျက်နှာကို မမြင်ချင်တော့ဘူးတဲ့လား...။

ကိုကိုရယ်... ကျွန်မက ကိုကို့နဲ့ ချစ်သူမဟုတ်လေတော့ ကိုကိုလိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုး ထပ်တူဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ကောင်လေးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အချစ်တွေမပေးနိုင်တာလေ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ကိုကိုနားထောင်ပေးပါ။ ကျွန်မကို လူမှားအထင်လွဲပြီး မမကို မစုန်းလိုက်ပါနဲ့။ မမက သနားစရာသိပ်ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ပါရင်။

အသံ (၁၃)

ညဉ့်ဦးယံမြင်ကွင်းကို ငေးမောနေမိသည်။ စင်္ကာပူမှာနေစဉ်
တုန်းက မြင်ခွင့်မရခဲ့သည့်မြင်ကွင်းမျိုးကို ကြည်ကြည်နူးနူးလေး
ငေးကြည့်ချင်ပါ၏။ ခုတော့... ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခြင်းနဲ့ သူမငေး
နေရတဲ့ဘဝပါလေ။

“မမ... ကိုကိုကြီးက ထမင်းမစားသေးဘူးလားလို့မေးခိုင်း
လိုက်ပါတယ်ရှင့်”

“မစားချင်တော့ပါဘူး နန်းရယ်”

“ကိုကိုကြီးက ဝင်အောင်စားဖို့ပြောပါတယ်ရှင့်”

“စားပြီးပြီလို့သာ ကိုကိုကိုပြန်ပြောပေးပါ နန်းရယ်။ မမတစ်ယောက်တည်းပဲနေချင်လို့ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မနန်းအပေါ်ထပ်မှဆင်းစဉ် လှေကားထိပ်မှာ သူနှင့်ဆုံလေ၏။ မနန်းမျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတာကိုမြင်တော့ ကိုကိုအတွက် သူ့စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“ကိုကိုဘာဖြစ်လို့လဲ နန်းဝါ”

“ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးရှင်”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် နင့်မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို... ဟိုလေ”

နန်းဝါပြန်မဖြေနိုင်သေးခင် အခန်းထဲမှကိုကိုခေါ်သံကထွက်လာလေ၏။

“ညီ”

သူ့ ကိုကိုအခန်းတံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက Wheel Chair ကို ပြတင်းဝနားကပ်ထားရာမှ လှည့်လာလေသည်။ သူ့ ကိုကိုအနီးမှာရပ်လိုက်တော့ လိုက်ကာစလေးက ဖျတ်ခနဲလွင့်သွားပြီး လသာဆောင်မှာရပ်နေသည့်သူမကို မြင်လိုက်

ရပါ၏။

ကြည့်စမ်း! ကိုကိုက သူ့မမမြင်အောင် ဒီအခန်းထဲကနေ တိတ်တိတ်လေးချောင်းကြည့်နေတာပါလား။

“ဘာပြောချင်လို့လဲကိုကို”

“မိုးကို ထမင်းချောကျွေးလိုက်ပါညီ”

“ဗျာ!”

“သူ့ မနက်ကတည်းက ခုချိန်ထိဘာမှမစားသေးဘူး”

“မတုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

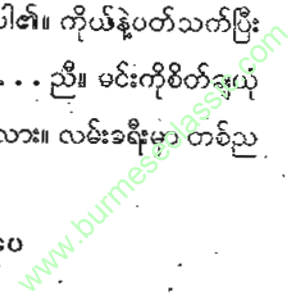
“ကိုကိုက သူ့နဲ့အတူအိမ်မှာကျန်နေတဲ့လူပါ ညီ။ တစ်နေ့လုံး သူ့ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာတွေအားလုံးကို ကိုကိုသိနေပါတယ်”

“ကျွတ်! ဘာလို့မစားရတာလဲ”

“ညီပြောရင်တော့ သူ့နားထောင်မှာပါ”

“ကိုကို... ကိုကိုစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ မိုးက ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးရောက်လာခဲ့တာလေ”

မိုးသောက်ဦး မချိပြီးမျိုးပြီးလိုက်ပါ၏။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား... ညီ။ မင်းကိုစိတ်ချယုံကြည်ပြီး လိုက်လာတာရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ လမ်းခရီးမှာ တစ်ည

အိပ်ပြီးမှ ဒီကိုရောက်မှာကို မိုးမသိဘဲနေမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ ချစ်သူ မဖြစ်သေးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအားကိုးမှုမျိုးမှ မထားနိုင်ရင်-ဒီနေရာကို မိုးရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ညီလည်းသိနေမှာပါလေ။

“သေချာရဲ့လား ညီ”

“ဘာကိုလဲကိုကို”

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ညီ အာမခံနိုင်လို့လား”

“ကိုကို”

“လမ်းမှာ တစ်ညတော့ထည်းရမှာဆိုတာ သူ့ မသိဘဲနေ မလား ညီ”

“ကိုကို... ကျွန်တော်နဲ့မိုးကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာလား။ နှစ်ယောက်ခန်းမှာ တစ်ညတည်းခဲ့တာမှန်ပေမယ့် သူနဲ့ကျွန်တော် ရိုးသားမှုရှိခဲ့တာ ကိုကိုယုံကြည်ပါ”

ကျွတ်! ရိုက်မစစ်ရပါဘဲ ဒီပါးစပ်က ထွက်လာသတဲ့လား။ ပြောသင့်မပြောသင့်ချင်ချိန်မှမရှိဘဲ လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်ပါးစပ် ကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲမိတာအမှန်ပင်။ ကိုကိုက သူ့ကိုခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုယ်က ညီကိုမယုံဘူးလို့ပြောနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုသံသယဝင်သွားမှာကို စိုးရိမ်သွားလို့ ပါ”

“ကိုယ်ယုံပါတယ် ညီ။ ညီရဲ့အိတ်ကနဲ့ ကိုယ်ကျင့် ဘုရားကို ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ညီနှလုံးသားကိုတော့ ထည့်မထွက်ထားဘူး”

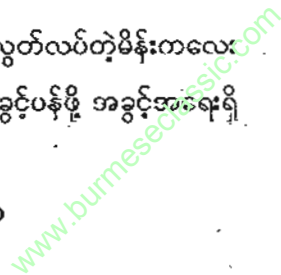
“ကိုကို... ကျွန်တော်”

“ကိုကိုက မျက်စိနဲ့မြင်ပြီး နှလုံးသားနဲ့သိလိုက်တာပါ ညီ။ အထူးသဖြင့် ညီတို့နှစ်ဦးရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲက စကားသံတွေကိုပဲ”

“မဟုတ်ဘူး”

သူ့မျက်စိစုံမှတ်ချလိုက်စဉ် ကိုကိုထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှထွက် လာပါ၏။ မျက်စိနဲ့မြင်တာတဲ့၊ နှလုံးသားနဲ့သိတာပါတဲ့လား။ ဘယ် လိုတွေ့ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ သူ့ရောသူမပါ တရားဝင်ဖွင့်ပြောခြင်း မရှိပါဘဲ ကြားလူဖြစ်နေတဲ့ကိုကိုက အလိုလိုသိနေတာ အံ့ဩစရာ ပါပဲလား။

“ကိုကို၊ ညီကိုအပြစ်မတင်ပါဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားမဆို ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိ

တာပဲလေ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ဘာတစ်ခုမှမပြောခဲ့
မပြခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညီပြောတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချစ်
ဆိုတာက ဆန်းကြယ်တာကိုး... ညီရဲ့။ ရစ်ထဲကအကြောင်းတွေကို
နှုတ်ကဖွင့်မပြောဘဲ မျက်ဝန်းစကားနဲ့ နှလုံးသားချင်း နားလည်ရင်
ချစ်ခြင်းက ပြီးပြည့်စုံပါတယ်၊ ညီ”

ဘုရားရေ... အဲဒါတကယ်ပဲလား။ အချစ်ဆိုတာကို သူ
ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှမကြုံခဲ့ဖူးတာကိုး။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ရင်ထဲက ဖူး
ကွယ်ထားတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို သူမရိပ်မိသွားလေပြီလား။ ဒါဆိုရင်
တော့ ရှက်စရာပါပဲ။

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ချစ်သူကို လူယူတဲ့အဖြစ်မျိုး သူ့ရာဇဝင်မှာ
အမည်းစက်စွန်းလေပြီကော... မိုးမြင့်စံရယ်။

“သူ့မှာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိပါတယ်ညီ”

“ဟင့်အင်း... ကိုကိုနဲ့သူ လက်ထပ်ဖြစ်စေရမယ်”

“ကိုကိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး ညီတို့
တမ်းတနေတဲ့ဝေဒနာမျိုး မိုးကိုမခံစားစေချင်ဘူး၊ ညီ”

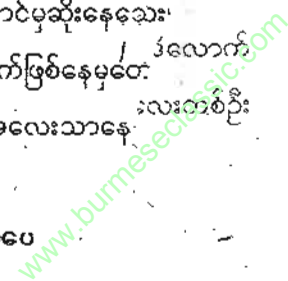
“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကိုကို။ ကိုကိုက သူ့ဘဝရဲ့အချစ်ဦးပါ။ အချစ်
ဦးဆိုတာ ဘဝတစ်သက်တာမှာ အမြဲအမှတ်ရနေမယ့် အရင်းနှီးဆုံး
လူသားတစ်ယောက်ပါလေ”

“မှန်တယ်... ညီ။ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အဝတော့ မမှန်နိုင်ပါ
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူစိတ်ဆိုတာ အခြေအနေနဲ့အချိန်
အခါကို မူတည်ပြီးပြောင်းလဲနေတာလေ။ နှလုံးသားရဲ့စေတနာရာ
စိတ်တစ်ခုကို ဘယ်သူမှချွန်းအုပ်လို့မရနိုင်ဘူး။ ဒါကို ညီနားလည်
ပါ”

“တရားမျှတမှုရှိနိုင်ပါ့မလားကိုကို။ ပထမနေရာမှာရှိလို့
လူကို ဖယ်ခိုင်းရလောက်အောင် ကျွန်တော်က အသိတရား
နေတဲ့လူမဟုတ်ဘဲ”

“အချစ်နှစ်စစ်မှာ တရားမျှတမှု မလိုပါဘူးညီ။ အား
တာတွေချည်းပါ”

သူ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပါ၏။ ဘယ်လိုတရားမျှတ
မှာတဲ့လဲ... ကိုကိုရယ်။ အခုဆို ပိုတောင်မှဆိုးနေသေး
လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ဒုက္ခတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှတော့
ချယ်တဲ့မဲက ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပိုပြီးအလေးသာနေ
လားတစ်ဦး

“နောက်ဆုတ်ချင်းဆုတ်ရင် ကျွန်တော်ကသာ ဆုတ်ရမှာပါ
ကိုကို။ အခုလည်း ကျွန်တော်က ရှေ့တိုးဖို့ မပြင်ဆင်ထားပါဘူး။
ခံနဲ့မြဲရပ်မြဲအတိုင်းရှိနေတာအမှန်ပါ”

“ကိုကိုပိုင်ဆိုင်ချင်တာ နှလုံးသားမပါတဲ့ဝက်ရုပ်ကိုမှမဟုတ်
တာပဲညီ။ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်... ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ချစ်ခြင်းတွေ
အတွက်ပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲကိုကို။ ဒီအတိုင်း မျှော
လိုက်ရအောင် ကျွန်တော်က ဆက်မဲ့လှေတစ်စင်းမှမဟုတ်ဘဲ။ လုပ်
လို့လုပ်ထိုက်တာတစ်ခုကို မလုပ်မဖြစ်လုပ်ကိုလုပ်ရမှာပေါ့။ ချင့်
မရှိရင် ကိုကိုနှလုံးသားကို ကျွန်တော်သတ်ရာရောက်သွားလိမ့်
ကွဲ့

“ကိုကို့ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တော့ ကိုကိုက
အတွက် ခပ်တင်းတင်း ငါ့ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။
အမ

“အစ်ကိုအတွက် အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်တွေထဲမှာ
သွေးတွင်ရစ်တာပါ။ အပြင်မှာ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကိုကို၊ မိုးကို
နံ့သလို ညီကိုလည်း သိပ်ချစ်တာပါကွာ။ ကိုကိုချစ်တဲ့ညီ
လေးကို လက်ဆက်ပေးဖို့ထားနိုင်တဲ့မုဒိတာမျိုး ကိုကို
တမ်းတ

မွေးယူနိုင်ပါတယ်”

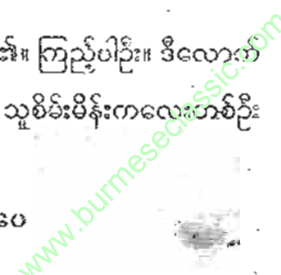
“ဟင့်အင်း... မဖြစ်ရဘူး။ ဒီလိုဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဘူး
ကိုကို။ ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ကိုကိုနှလုံးသားကို နင်းနေတဲ့လူကား
မျိုး ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှအဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို ဒီမှာတင်
ရပ်ကြစို့ကိုကို။ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို လှလှပပလေးအဖြစ် သိမ်းစေရ
မှာပါ။ ဘယ်သူမှားသလဲ၊ ဘယ်သူမှန်သလဲဆိုတာကိုလည်း ကံကြမ္မာ
ကပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် သွားနားတော့မယ်
ကိုကို။ ညဉ့်နက်နေပြီ။ ကိုကိုလည်း အိပ်သင့်ပါပြီ”

သူ့ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကို Wheel Chair ပေါ်မှပွေ့ချီ၍ ခုတင်
ထက်တင်ပေးကာ စောင်လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက သူ့လက်
ဖျားကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“ကိုယ့်ကိုပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့ညီ။ ကိုကို့အနားမှာ ဘယ်သူမှရှိ
မနေရင်တောင် ညီတစ်ယောက်တည်းရှိနေရင် အရာရာပြည့်စုံပါ
တယ်ကွယ်”

“ကိုကိုရယ်”

သူ့ကိုကိုကိုပွေ့ဖက်ကာ ငြိမ်နေမိ၏။ ကြည့်ပါဦး။ ဒီလောက်
ချစ်ခင်တဲ့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦး

ဝင်လာတာနဲ့ ပြဿနာတွေဖြစ်ကုန်တာပါပဲလား။ အချစ်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုဆိုတာကို လက်တွေ့ကြုံလာရမှ သူ့သိခဲ့တာပါလေ။

ကိုကိုအခန်းထဲမှထွက်လိုက်စဉ် အခန်းဝမှာရပ်နေသည့်သူ့မကိုမြင်လိုက်ရပါ၏။ မျက်ဝန်းမှငိုထားသည့်အရိန်ဖြင့် မို့ဖောင်းနေလေ့သည်။

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ညီတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ကိုကိုအိပ်ပျော်နေပြီ”

“ညီ... ကျွန်မ... ကျွန်မအတွက်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကုန်ပြီလားဟင်! ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက ညီတို့အိမ်ကိုပြဿနာတွေ သယ်လာခဲ့မိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီကိုး”

“တော်ပါတော့မိုးမြင့်စံ။ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါဘာတစ်ခုမှ မပြောချင်တော့ဘူး”

ပြောရက်လိုက်တာ... ညီရယ်။ ကိုကိုစွပ်စွဲသလိုမျိုး ရှင်ပါကျွန်မကိုထင်နေပြီကိုး။ ကျွန်မက ကိုကိုချစ်သူမဟုတ်တာ။ ကိုကိုချစ်သူမစစ်မှန်ရင် ကိုကိုလိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုး ကျွန်မနေပေးလို့ရနိုင်တာ

မှမဟုတ်ဘဲ။

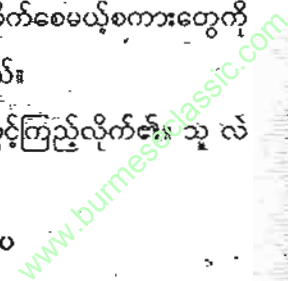
“ကျွန်မ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ် ညီ”

“ဟင်! ”

“ညီပြန်လိုက်ဖို့စရာမလိုပါဘူး။ ဒီလိုလာခဲ့တုန်းကလည်း ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ပြန်တော့လည်း ကျွန်မဆန္ဒနဲ့ပဲ ကျွန်မပြန်ရမှာပေါ့။ တစ်ခုပဲသိထားပေးပါ... ညီ။ အဲဒါကတော့ ဒီနေ့အထိ ကျွန်မ မလိမ်ညာခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိမ်ညာမိခဲ့ရင်တောင်မှ အဲဒါဟာ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပေါ်မှာထားမိတဲ့ စေတနာသက်သက်ကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ။ မနက်ဖြန်မှာ ရှင်မမြင်ချင်တဲ့ကျွန်မမျက်နှာကို ဘယ်တော့မှမတွေ့စေရတော့ပါဘူး။ ကျွန်မကတိပေးရင် ရှင်ကျေနပ်ပါ”

သူ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိပါ၏။ မသွားရဘူးလို့တားရမည်ဦး... ဟင့်အင်း။ သူ့မှာ တားပိုင်ခွင့်မရှိပြီပဲ။ သူဘာကိုမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် သူမက ကိုကိုအခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။ ဘာတွေ သွားပြောပြန်ပြီနည်း။ ကိုကိုစိတ်ထဲခိုက်စေမယ့်စကားတွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့လား... စိုးရယ်။

အခန်းတံခါးသံကြောင့် မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ လဲ

၂၅ ကို ဗမာဒွါလောဏ်

လျောင်းရာဆီ တစ်လှမ်းချင်း ခပ်ဖွဖွလျှောက်လာနေသည့်မိန်းကလေးကို အထေးသားကြည့်နေမိသည်။ ဒါ... တစ်ချိန်တုန်းက သူ့အသက်တမျှချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိသည့်ချစ်သူလေးပါလေ။ သူ့မက သူ့ခုတင်ဘေးရှိခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ကျွန်မကို စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ဖြုပါကိုကို”

“မိုးကို ညီပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မသိပါတယ်။ မလိုဘူးကိုကို။ ကျွန်မ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ပဲ ခွဲပါလာခဲ့တာ။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပဲ ကျွန်မပြန်ပါမယ်”

“ခရီးကထေးတယ် မိုးမြင့်စံ”

“ဒီထက် မိုင်ပေါင်းဝေးကွာတဲ့နေရာကနေတောင်... တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့သေးတာပဲကိုကို။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုမှ ကျွန်မ မကြောက်တတ်ပါဘူး”

မိုင်ပေါင်းဝေးကွာတဲ့နေရာတဲ့လား။ ဘာစကားတွေလဲ မိုးရယ်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဟေဠိတွေများ လာပေးနေတာလဲ။

“မှသွားခင် ကိုကိုကိုရှင်းပြစရာလေးတွေရှိနေလို့ ဝင်လာပြီး ပြောတာပါ”

“ကိုယ်မကြားချင်တော့ဘူး မိုး။ နားချင်ပြီ၊ နားပါရစေ”

“ခဏလေးပါကိုကို။ နာရီဝက်လေးလောက်တောင် ကျွန်မကို အချိန်မပေးချင်တော့ဘူးလား။ ကျွန်မ မနက်ပြန်ဆိုသွားတော့မှာ၊ ရင်ထဲမှာမျိုသိပ်ထားသမျှ ပြောခဲ့ပါရစေရှင်”

“ဘာတွေပြောမှာလဲမိုးမြင့်စံ။ မင်းရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေတဲ့လူရဲ့အကြောင်းလား”

“ရှင်!”

“ဒါဆိုရင်တော့ မပြောပါနဲ့တော့မိုးရယ်။ ကိုယ်သိနေပြီးသားပါ။ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ထိ မရက်စက်ချင်ပါနဲ့။ ကိုယ်တောင်းပန် ပါတယ်”

သူမဗျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီသွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! အံ့ကြံစရာပဲ။ သူ့အပေါ် သူမချစ်နေတာကို ကိုကိုက သိနေသတဲ့။ ရိပ်မိနေသတဲ့လား။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

ယောက်ျားလေးက စမပြောရပါဘဲ သူမရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကိုမြင်သွားတာလောက် ရှက်ဖို့ကောင်းတာ မရှိတော့ပါဘူး။ ညီရယ်... ညီမသိပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ကိုကိုက သိနေတယ်တဲ့ရှင်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မဝန်ခံပါတယ်ဤကို”

www.burmeseclassic.com

“မင်း အတော့ကို ရက်စက်လှချည်လားမိုးမြင့်စံ။ ကိုယ့်တုန်း
တလည်း မင်းဒီလိုပဲဝန်ခံပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလေ။ ခုတော့ ကိုယ်
ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာမှ မင်း... ဒီလိုစကားမျိုးပြောရခဲလား။
တကယ်ဆို တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုသာ မင်းရွေးချယ်သင့်
တယ်။ ငါ့ရင်ကိုကွဲရအောင်လို့ ငါ့ညီကိုမှ မင်းရွေးပြီး ချစ်ရသတဲ့
လားဟင်! ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့မိန်းမမျိုး ငါ့တစ်သက်ဒီတစ်ခါပဲ
မြင်ဖူးသေးတယ်မိုးမြင့်စံ”

ကိုကိုအော်သံက ညဉ့်ယံမှာ ဟိန်းထွက်လာလေ၏။ အခန်း
က အလုံခန်းမို့တော်ပါသေးသည်။ ပါးပြင်ထက် စီးကျလာသည့်
မျက်ရည်တို့ကို သူမ သူတ်လိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါမယ်ကိုကို”

“မကြားချင်ဘူး”

“ခဏလေးပါ။ ခဏလေးပါပဲကိုကိုရယ်။ ဒါနောက်ဆုံးမို့ပါ”
သူမရွက်ငင်လျက် ခုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
ပါ၏။ ကိုကိုက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲထားလိုက်လေသည်။ ရွံ
ရှာပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ်လေ။

ကျွန်မက မိုးမြင့်စံမှမဟုတ်ဘဲလေ ကိုကိုရယ်နဲ့

“ကျွန်မက ကိုကိုချစ်သူ မိုးမြင့်စံမဟုတ်ပါဘူး”
“ဘာ!”

ကိုကိုမျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်ထင်လာ၏။ သူမကိုစူးစူးရဲရဲစိုက်
ကြည့်လိုက်တာမို့ မျက်လွှာချအားတင်းကာ ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မက မိုးမြင့်စံထက် (၈)လငယ်တဲ့ ညီမလေး ရွှေဘုံစံ
ပါ ကိုကို”

“ဟင်!”

“ကျွန်မ ရှစ်နှစ်သမီးတုန်းက မာမာနဲ့စင်္ကာပူကိုပါသွားခဲ့တာ
ပါ။ အခုအရွယ်ရောက်လာတော့ မာမာက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့သားနဲ့
Engage လုပ်ပေးတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကိုမကြိုက်ဘူး။ ဒီတော့ ပါပါ
ရှိနေတဲ့မြန်မာပြည်ကို တစ်ယောက်တည်းတိတ်တိတ်ငေး ငွေကြေး
ခွဲတာပါ။ ဒီရောက်တော့ ပါပါက မမနဲ့မှားပြီး ကျွန်မရဲ့မိသားစုမှာ
ပိတ်ထားတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ မမကလည်း ဒေါက်ဇီမြို့မြတ်ကို
မယူချင်လို့ ပြင်ဦးလွင်ကိုထွက်သွားတာကိုး”

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။ ကိုကိုက သူမကိုမမြင်
ဖူးသည့်လူတစ်ယောက်လို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုကို ဒါမှာ Accident ဖြစ်သလို မမလည်း Accidentနဲ့

ကြုံပြီး ဆေးရုံရောက်သွားတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုကိုနဲ့မမချိန်းထားတာလွဲသွားရတာပဲ။ ခုချိန်ထိ ကျွန်မ၊ မမနဲ့တစ်ခါမှမဆုံရသေးဘူး။ မမက လူတွေကို ကြောက်ပြီး ပုန်းနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့လေ။ ဒီကြားထဲမှာ ပါပါက ဒေါက်တာနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စိုင်းပြင်းတော့ ညီနဲ့ကျွန်မဆုံခဲ့ရတာပါပဲ။ ညီက ကိုကိုကိုမယူရင် ကျွန်မကိုသတ်မယ်လို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်မသေရမှာမကြောက်ပါဘူးကိုကို။ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားကိုတော့ ပေးချင်တဲ့လူရဲ့လက်ထဲကို ပေးအပ်ခဲ့ချင်တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မ၊ မာမာ့ဆီကိုပဲပြန်ပါတော့မယ်ကိုကို။ ဒီမြေမှာ ကျွန်မဖွားမြင်တဲ့ နေရာနေရာလည်းမရှိဘူး။ ခိုလှုံစရာရင်ခွင်လည်း မရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကို ကျွန်မသိလိုက်ရပါပြီ။ အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ တစ်ခါမှမကြုံခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ညီနဲ့ဆုံမှ... ချစ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိနားလည်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့... ကျွန်မနှလုံးသားလေးက ရှင်သန်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူးကိုကိုရယ်”

သူ့မကိုတ်ရွိုက်လိုက်ပါ၏။ ရှင်ထံမှာဆိုနှင့်သည့်ဝေဒနာက ရင်နှင့်အမျှပါပဲ။ ပြောခဲ့ပါရစေ။ နောင်တစ်ချိန်ပြန်ဆုံခွင့်မရှိတော့

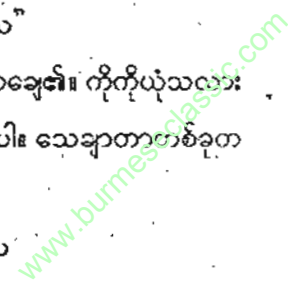
တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲလေ။

“ကျွန်မ ဟိုကိုမပြန်ခင် မမကို ကိုကိုဆီအရောက်လာပို့ပေး မှာပါ။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှချစ်ကြတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ဒီဘဝမှာပဲပေါင်း ဆုံစေချင်ပါတယ်ကိုကို။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ ကိုကိုရောဂါကို သေ ချာအာကုသခံပုမယ်ဆိုတဲ့ကတိတော့ ကျွန်မကိုပေးပါရှင်”

ကိုကိုက ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ သူမ မျက်ရည်တွေ ကြားမှ အားတင်းပြီးကာ ကိုကိုလက်ဖဝါးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ မမနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုကိုကို သူမအစ်ကိုတော်ခွင့်တော့ရမှာပါလေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို။ အခုအဖြစ်အပျက်တွေအား လုံးကို ကိုကိုမေ့ပေးပါ။ မမနဲ့အတူ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝလေးကို တည်ဆောက်ပါ။ မမကိုမမုန်းလိုက်ပါနဲ့။ မမဘဝမှာ ကိုကိုတစ် ယောက်တည်းကိုသာ ချစ်ခဲ့တာပါကိုကို။ မမရဲ့ဒိုင်ယာရီကို ကျွန်မ ဖတ်ခွင့်ရခဲ့လို့ ဒီအကြောင်းတွေကိုသိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒီလောကကြီး မှာ မမနဲ့ကိုကိုလောက် ကံကောင်းတဲ့ချစ်သူမျိုး မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဖူးစာမှန်ရင် ကိုကိုတို့ ဆုံကိုဆုံရမှာပါလေ”

ညဉ့်က တဖြည်းဖြည်းနက်မှောင်လာချေ၏။ ကိုကိုယုံသလား မယုံဘူးလားဆိုတာကို သူမ မဆန်းစစ်နိုင်ပါ။ သေချာတာတစ်ခုတ

၂၆၀ ကို မေသဒ္ဒါမောင်

တော့ ကိုကိုနဲ့မမကို တစ်သက်တာ လက်တွဲစေချင်တာ အမှန်ပါပဲ
လေ။

အနီး (၁၄)

“နင်တို့တွေ မတားကြဘူးလား”

သူ့အော်သံကြောင့် အလုပ်သမားတွေ တုန်သွားကြလေ၏။
ကိုကိုကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပြီး တစ်ခါတည်းခေါ်ချကာ ဆင်းလာ
ခဲ့တာမို့ သူမမရှိတော့တာကို ချက်ချင်းမသိလိုက်ရဘဲ အခုမှ သိ
လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်သွားရလေသည်။

“ဘယ်သူမှမသိကြဘူးလားလို့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“ကိုကိုသိတယ်လေ ညီ”

ကိုကိုက ဝင်ပြောလိုက်တာမို့ သူ ဒေါသကိုလျှော့ချလိုက်ရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၏။ မဟုတ်သေးဘူး။ တကယ်တမ်းစိုးရိမ်ခွင့်ရှိတာက သူ့မှမဟုတ်တာပဲ။ ကိုကိုက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူ့က ပျာလောင်ခတ်နေတာ ဖြစ်သင့်လို့လား။

“သူ့ဆန္ဒနဲ့သူထွက်သွားတာကို ဘယ်အလုပ်သမားတွေက တားရဲမှာလဲ ညီ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ သူပြောသွားသင့်တာပေါ့ကိုကိုရဲ့”

“ပြောတယ်လေ။ ညတုန်းက ကိုကိုကိုတောင် ဝင်ပြောသွားသေးတာပဲ။ သူ ညှို့ကိုမပြောဘဲမနေပါဘူး”

သူ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်ပါ၏။ breakfast ဝိုင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ မသောက်ဖြစ်မစားဖြစ်ပါဘဲ လူကထိုင်ရမလိုထရမလို ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုကိုက မတားဘူးလားဗျာ”

“သူပြန်လာမှာပဲလေ ညီ”

“ဟာ! ကိုကိုက သူပြောတိုင်း စွတ်ယုံမနေနဲ့လေ။ ခက်တာပဲ”

“ကိုယ်က ဘာပြောလို့ရမှာလဲညီရဲ့။ သူ့စိတ်ကို သူပဲပိုင်တာလေ”

“သူပြန်လာမှာသေချာလို့လား”
“ဘယ်သိမလဲ”

“ကိုကိုဟာတလည်းဗျာ၊ ဘာမှ မသေချာ မရေရာဘူး။ စိတ်ကောင်ရွပ်လာပြီ”

“ကိုယ်လည်း သူပြန်လာတာတိုစောင့်ရမှာပဲလေ သူပြောသမျှမှယုံပေမယ့် တိုယ်လည်းစမ်းတမ်းတမ်းပဲ”

“သူဘာပြောသွားလို့လဲ”

“အင်း... ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ သူက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖွင့်ပြောသွားတာညီရ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ။ ကိုကိုက သွေးအေးလွန်းတာအမှန်ပဲ”

“ဒီတိုင်းထိုင်မနေလို့ ထသွားရအောင် ကိုယ့်ခြေထောက်တွေက အကောင်းပကတိမဟုတ်ဘူးလေ ညီရဲ့။ စိတ်ကိုလျှော့ဦး”

“ခုချိန်ဆို ဟိုင်းဝေးကားတွေလည်း ထွက်ကုန်လောက်ပြီ”

မိုးသောက်ဦး၊ ညီဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်ချလိုက်ပါ၏။ ဘယ်နှယ်... ချစ်သူနှင့်ခွဲရတဲ့လူက ပျာမနေရပါဘဲ ညီက ချက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်နေသည်ကိုး...။

www.burmeseclassic.com

“ညီ... မင်း၊ သူ့ကိုတော်တော်ချစ်တာပဲနော်။ ဖြစ်ရုံနဲ့သိသာပါတယ်”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်တာ။ ကိုကိုကလည်း ဒီလောက်ကိုကိုအသည်းကို ကစားသွားတဲ့မိန်းကလေးကို စိတ်မဆိုးဘဲ နေရတယ်လို့”

“ဪ... သူ့မှကိုယ့်ကိုမချစ်နိုင်တော့ဘဲကိုးညီရဲ့။ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါဆိုပြီး ထိုင်ငိုလို့ရရင်လည်း ငိုချလိုက်ပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်ပူနေတာ ကိုကိုအတွက်ပါဗျ”

“ဟုတ်လား... မသိပါဘူး။ ကိုယ့်ညီလေး အသည်းဟက်ထက်ကွဲ ကျန်ရစ်ရလို့လို့ထင်နေတာ”

“မဆိုင်ပါဘူး... အဲဒါအဲဒါကြီး”

မခံချီမခံသာဖြစ်လွန်း၍သာ ကိုကိုကိုပြန်ပြောလိုက်မိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သည်းသည်း သတိရနေမိတာကတော့အမှန်ပါပဲ။ ကောင်မလေးရယ်... မင်းအတော်ကိုရက်စက်တာပဲ။ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့နှလုံးသားကိုမှ ပြိုင်တူယူရသတဲ့လား။

“အဲဒါပဲ... ပါးစပ်က မဆိုင်ပါဘူးအော်နေပေမယ့် လူက ကြက်ကြီးလည်လိမ်ဝင်သလိုဖြစ်နေတာ ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို

ကြေညာစရာမလိုပါဘူး ညီရာ”

“ကိုကိုနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဆေးကုခံဖို့ရန်ကုန်ဆင်းရမယ်... စဉ်းစားထားဦး”

“သူပြန်လာမှပဲ သွားကြတာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ... ဒီစကား သူပြောသမျှယုံရင် ကျွန်တော်တို့ ငပေါကြီးတွေဖြစ်တုန်လိမ့်မယ်”

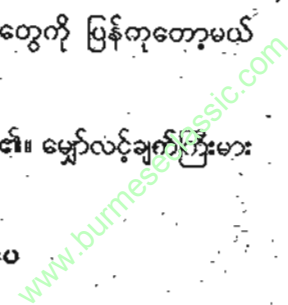
“ကိုယ့်မိုးက မင်းရဲ့မိုးလို တိတိတာတာ မပြောတတ်အမှန်ပဲ ညီ”

“ကျွတ်”

သူ့မျက်နှာပူစွာဖြင့် ကော်ဖီခွက်ကိုကောက်မော့ချလိုက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်းကိုယ့်တို့ပြောရတာပါလဲ။ တကယ်ဆို မိုးမြင့်စံဆိုတာ သူတို့ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်နေတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေကို ပြန်တုတော့မယ် ညီ”

သူ သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ မျှော်လင့်ချက်ကြီးမား

နေသည့်ကိုကိုကို အပြစ်မတင်ရက်ပါချေ။ မိုးမြင့်စံ... မင်းလှည့်
စားရင်လည်း ကိုကိုကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါကွာ။ ကိုကိုလိုဝေဒနာ
သည်ကိုတော့ ရက်ရက်စက်စက်ကြီးမလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ်တောင်း
ပန်ပါတယ်။

မိုးသောက်ဦး ခြံထဲသို့ဆင်းလာရာမှ ခြံတွင်းရှိမြင်ကွင်းကို
...မောနေမိသည်။ နန်းဝါက သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား
တို့ပြီ။ ပြန်လာမယ်တဲ့။ မမကိုခေါ်ပြီး လာဖို့မယ်တဲ့လား။ ယုံလိုက်
လားကွယ်။ ဒီလောက်ရုပ်ချင်းချွတ်စွတ်တူတဲ့ညီအစ်မဆိုတာ
တွေမှာပဲရှိနိုင်တာပါ မိုးရယ်။ ခုတော့ မိုးက(၈)လသာကွာတဲ့
တူအစ်မတဲ့လား။

ယုံချင်ပါတယ်။ မိုးပြောသလိုပဲ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်နေ
ရင် ကိုယ်နဲ့ညီအတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့
ယုံလို့ရပါ့မလား။ ကိုယ်မယုံရဲဘူး... ကလေးရယ်။ မင်းက ခုဆို
ညီအပေါ်မှာပဲ သဒ္ဒါတွေပိုနေတာ ကိုယ်အသိဆုံးမို့ပါ။ ဝန်ခံပါတယ်
တဲ့လား။ ကိုယ့်တုန်းကလိုပဲ ဝန်ခံရင်း ချစ်ခြင်းတွေကို သိစေခဲ့တာ
လေ။ ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ကိုအရူးအမူးပါပဲ။ ကလေးဆီကမျှော်
လင့်ခဲ့မိတဲ့အချစ်တွေကို ပြန်ရခဲ့ရလို့ပါ။ တစ်သက်တာ လက်တွဲမယ်

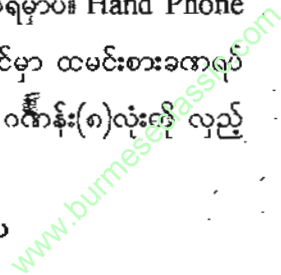
ဆိုတဲ့အတွေးတွေနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်ကြီး
ကြီးမားမားထားခဲ့မိတာပါကွယ်။

မိုးမြင့်စံမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်တဲ့ရွှေဘုံစံဆိုပြီး
ကိုယ်ပွားတစ်ခု ဖန်ဆင်းပေးရအောင် မင်းက တန်ခိုးရှင်မှမဟုတ်
တာပဲကလေးရယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်လို
ဒုက္ခိတကြီးကို လက်မတွဲချင်လို့ လိမ်ညာဟန်ဆောင်ဇာတ်လမ်းဆင်
တာလေလား။ ဘာတစ်ခုမှ မသေချာပါလားကွယ်။

ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆီကိုပြန်လာခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့နုလုံးသားတစ်ခုတော့ ဝါလာပါစေနော်။

က

မှန်လုံကားပေါ်မှ မြင်ကွင်းတွေက မျက်စိမှာဝေဝါးနေစေ၏။
မနက်အစောကြီးမို့ နှင်းတွေအုံ့ဆိုင်းနေသည်ကိုး။ အင်း... လော
လောဆယ် အသက်ကိုပဲ အရင်ဆက်သွယ်ရမှာပဲ။ Hand Phone
က အားကုန်နေတာကြာပြီကိုး။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ထမင်းစားခဏရပ်
စဉ် သူမ Phone ရှိရာဆီလှမ်းလာကာ ဝါန်း(၈)လုံးကို လှည့်

လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“အသက်လား... ကျွန်မပါ”

“ဟင်! မိုး... အဲ! မဟုတ်ဘူး”

“ရွှေဘုံစံလေ အသက်ရဲ့၊ မမသတင်းဘာထူးသေးလဲဟင်”

“အမယ်လေး ဘုံဘုံရယ်၊ ဘုံဘုံနဲ့အဆက်အသွယ်ရပြီး နောက်နှစ်ရက်လောက်မှာ အသက်ဆီကို မိုးရောက်လာတယ်”

“ဟယ်... ဟုတ်လား”

“အဲဒါလေ... ဘုံဘုံ Hand Phone ကိုခေါ်တာ ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလည်း အားပြန်သွင်းဖို့မေ့နေတယ် အသက်ရဲ့၊ ကိစ္စဝိစ္စတွေနဲ့ရှုပ်နေလို့ပါ၊ အခု မမရှိလားဟင်”

အသက်က ခြေခန့်ခွဲလိုက်တာမို့ သူမထိတ်လန့်သွားရပါ၏။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်နော်။

“ဟဲလို! အသက်ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မိုးကို... မိုးကို... အန်တယ်နဲ့ဒေါက်တာ ပြန်ခေါ်သွားပြီ ဘုံဘုံရဲ့၊ မနက်... မနက်ဖြန်ပဲ မိုးမင်္ဂလာဆောင်ရပြီ”

“ရှင်! မြန်လှအည်လား၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘုံဘုံတို့မှာမာလည်း ဒီမှာရောက်နေပြီး ဘုံဘုံ ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်ဆိုပြီး အန်ကယ်နဲ့ပြဿနာတွေ တက်နေကြတယ်တဲ့၊ မိုးသနားပါတယ်ဘုံဘုံရယ်၊ မိုးကိုမကယ်နိုင် တော့ဘူးလားဟင်”

ပြဿနာပဲ၊ ဘယ်နှယ် သူမကိုယောက်ျားနောက်လိုက်သွား ပြီဆိုတဲ့သတင်း ဘယ်သူလွှင့်လိုက်တာပါလိမ့်၊ ဪ... အဘရဲ့ သေးတာပဲ၊ အဘကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တာ၊ ပါဝါကို ပြောလိုက်တာပဲထင်ပါရဲ့၊ ထားပါတော့... အရေးကြီးတာက ကို ရှေ့အောင်ကယ်ထုတ်ဖို့ပဲလေ။

“မမတို့ဘယ် Hotel မှာ ဆောင်မှာလဲ၊ အချိန်ကရော... အသက်ရယ်”

“Traders မှာ... နေ့လယ်တစ်နာရီ”

“တစ်နာရီ၊ ကျွန်မရောက်အောင်လာခဲ့မယ်အသက်၊ မမ နားမှာ အသက်စောင့်နေပါနော်၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်လည်းပြောထား ဦး၊ ကျွန်မ မမကို မရရအောင်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့လာခေါ်မယ်၊ အနည်း ဆုံး Hotel အပြင်ဘက် ကားပေါ်မတက်ခင် ဆွဲခေါ်လို့မရမယ့်နေရာ

မှာ ကျွန်မကြိုစောင့်နေမယ်၊ သိလား”

“ဖြစ်ပါ့မလားဘုံဘုံရယ်။ အသက်ကြောက်တယ်။ အန်ကယ်က အသက်ကို မိုးကိုဖွက်ထားလို့ဆိုပြီး ကျိန်းသွားသေးတာတဲ့”

“မကြောက်ပါနဲ့အသက်ရဲ့။ အသက်ကို ဘာမှမထိခိုက်စေရပါဘူး။ ကျွန်မမာသာကျွန်မကြည့်ပြီး စိစဉ်သွားမှာပါ။ မမနဲ့ ကိုကိုကိုမဆုံစေချင်ဘူးလား”

“ဆုံစေချင်တာပေါ့ဘုံဘုံရဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ကိုကူညီပါအသက်ရယ်။ ကိုကိုရိုနေတဲ့ နေရာအထိ မမကိုကျွန်မအရောက်ပို့ပေးမှာပါ”

“ကိုကိုနေရာကိုသိလို့လား”

“သိတယ်။ ကျွန်မ အခုပဲ အဲဒီကပြန်လာတာလေ။ ကျွန်မ မှာကာကိုမမေ့နဲ့နော်အသက်။ အရေးကြီးလို့ပါ”

“အင်း... အင်း”

Phone ကိုချွကာ ထမင်းကိုခပ်မြန်မြန်စားပြီး ကားပေါ်အပြေးတက်လာခဲ့ပါ၏။ ကံကောင်းပါစေ။ မမနဲ့ကိုကိုအတွက်ရော။ ပြီးတော့... သူမသက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းခြင်းမရှိရင်လည်း နေပါစေတော့... ညီရယ်။ ညီကမှ

ကျွန်မအပေါ် မချစ်နိုင်တာ။ ညီနဲ့ပတ်သက်သမျှ ဒီဘဝမှာဒီမျှနဲ့ပဲ ပြည့်ဖုံးကားချရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့လေ။

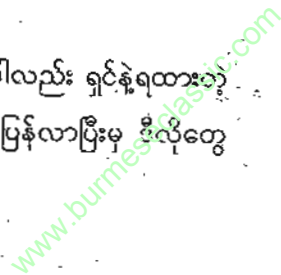
က

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေရင်းမှ ပါပါနှင့်မာမာက မျတ်စောင်းတခဲခဲဖြစ်နေလေ၏။ ဘိုးဘိုးကြီးလည်း ဟိုကျွန်ခဲတို့လက ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ဒါဆိုရင်လည်း မြန်မာပြည်ကို မာမာအပြီးပြန်လာနေပါတော့လား။ ပါပါနဲ့ပြန်ပေါင်းပြီး အတူနေလျှင်လည်းရပါလျှင် အခုတော့ မိုးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားက များနေကြတုန်းပင်။

“ရှင်၊ သမီးရဲ့ဆန္ဒကိုရော သေချာမေးရဲ့လား ဦးဥက္ကာရဲ့”

“ဟေ့! ငါ့သမီးဆိုတာ ငါ့အမိန့်ကို တသွေမတိမ်းလိုက်နာရမှာပဲ။ မင်းဝင်ပြီး လျှာမရှည်နဲ့။ မင်းရဲ့သမီးကိုတောင်မှ မင်းမထိန်းနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ရှင် ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ရှင်။ အဲဒါလည်း ရှင်နဲ့ရထားတဲ့ သမီးပဲ။ ခွဲခြားခွဲခြားပြောစရာလား။ ရှင်ဆီပြန်လာပြီးမှ ဒီလိုတွေ

ဖြစ်သွားရတာ ရှင့်အပြစ်တွေလည်းပါတယ်”

“အဲဒါ... သူ့ဟာသူ အကြီးမရည်းစားကို ကြားဖြတ်ဝင် ခုတ်သွားပြီးတော့ ငါ့သမီးနဲ့မနှိုင်းနဲ့”

“အာ... ပါပါကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ ကလေးက ကလေးလိုနေစမ်း၊ လူကြီး တွေပြောနေတာ ဝင်မပါနဲ့”

ပါပါက ဒေါ်ပွင့်မြင့်... တာမို့ ငြိမ်လိုက်ရပါ၏။ မာမာရောက်လာလို့များ စစ်က... ဟယ်။ မာမာကိုယ်တိုင် က ဘုံဘုံလုပ်သွားတု... ဝါပိုမိနေတာလေ။ ရောက်လာတဲ့လူငယ်လေးအ... နဲ့ ဘုံဘုံဘယ်လိုဆဲ ပြီး ဘယ်ပုံကြိုက်၊ ဘယ်နှင်... မင်း ပြန်မ... ဘွားတယ်မသိတော့ပါ ဘူး။ ကိုကိုညီမို့ တော်ပါသေးတယ်။ တခြားလူသာဆို ရင်ကျိုးရချည် ရဲ့။

ပြောသာပြောနေမိတာ။ ဘုံဘုံက မိုးထက်ပိုပြီးထက်မြက် လည်ဝယ်တာတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းကပါပင်။ အခုလည်း ဘယ် ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းမသိ။ အဆက်အသွယ်လည်းမလုပ်။ ဆက်သွယ်ရင်လည်း မိုးက Phone ကိုင်ခွင့်မှမရတာလေ။

“မာ... ဟိုကိုမပြန်တော့ရင် မိုးနဲ့နေလေ”

“အမယ်လေးတော်... ရှင့်အဖေက ရှင့်ကိုယောက်ျားပေး စားနေပြီဟာ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုလာနေရမှာလဲ။ မနေဘူး”

“မာကလည်း”

“မနက်ဖြန်ပဲ ဧဝံလာဆောင်ရတော့မယ်။ ဝင်္ဂိုဏ်ရောင်ကျ မနေနဲ့မိုးမြင့်စံ။ ညည်းအကေက ဟိုမှာ အဖေအသစ်တွေပြီးသားမို့ ဒီကိုပြန်လာမနေချင်... ငါ့ဒေါ်မနေနဲ့”

“တို့ဥစ္စာ... ဘာတွေ မပြောနဲ့နော်။ သမီးရှေ့မှာ ကျွန်မ မာ... ဝါပိုမိနေတာလေ။

“ဟုတ်... ဝါပိုမိနေတာလေ။ ဒီကိုကိုသား... နှိပေးစားမယ့် ကက် နက်ရဲ့အဖေ... မရှင်းမရှင်းပဲမဟုတ်လား။ ပါတီတွေဘာတွေအတူတက်၊ စုံတွဲခုတ်ရတာနဲ့လေ”

“ရှင်နော်... ရှင်... အဲဒီအောင်ဇော်နဲ့မယူချင်လို့ ရှင်နဲ့ ယူခဲ့တာကိုသိသိကြီးနဲ့ ဒီလိုပြောစရာလား”

“ငယ်ကအချစ်၊ အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာလို့ သားပေးသမီး ယူလုပ်ကြတာမဟုတ်လား။ ဟိုကောင်လည်း မိန်းမနဲ့ Divorceလုပ် မယ် သတင်းထွက်နေတာလေ”

“ဦးဥက္ကာ”

မာမာ့အသံက ဣဒနဲထွက်လာပါ၏။ ဘယ်နှယ်... ငယ်ကိုး
ငယ်နာတွေဖော်ပြီး ရန်ဖြစ်နေရတယ်လို့။ မာမာနဲ့ပါပါဟာ မချစ်
လို့ လမ်းခွဲရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘိုးဘိုးကြောင့် နယ်လှပြီး ကွဲခဲ့ရတာ
ပင်။ အခုလည်း မာမာပြန်နေရအောင် လေပြည်နှင့်ပြောလျှင်ရပါ
လျက် သမီးတွေထက်ပင် အလှတွေပိုနေသည့်မာမာ့ကို မနာလိုတို
ရှည်တွေဖြစ်နေသည်ပါ။ ပါးပါးကြည့်ရင်း စိတ်လည်းရှုပ်၊ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်လာရ၏။ ပါးပါးနှင့်မာမာက (၆)နှစ်ကွာတာမို့ အခုဆို မာမာ
အသက်က လေးဆယ်စွန်းစွန်းလေးသာရှိနေသေးတာမို့ ပိုပြီးအရွယ်
တင်နေတာလေ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းမြန်နိုင် မှာပြန်မနေနိုင်
တာပေါ့။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ဒေါ်မေရီလွန်းပိုရ”

မာမာက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ပါးပါးကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်
လေ၏။ ဘိုးဘိုးနာမည်ကိုထည့်ခေါ်လျှင် မာမာက ပိုပြီးစိတ်ကျေ
နပ်တတ်သည်လေ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း သမီးတွေရှိတဲ့ဆီမှာပဲ နေချင်
တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်လည်း နေပေါ့။ မင်းကို ဘယ်သူက
“ရမလားရှင့်။ ရှင်ပဲ ရှင်သမီးတွေကို ယော
ကိုး။ သူတို့နေတဲ့အိမ် လိုက်မနေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မှောင်မှ
ဝယ်နေမယ်”

“ဝယ်စရာလားကွ။ မင်းရဲ့သမီးတေ’
လာနေပေါ့။ ဒါ မင်းအိမ်ပဲဟာ” မာမာလာဆောင်ရပြီကိုကိုး မိုး

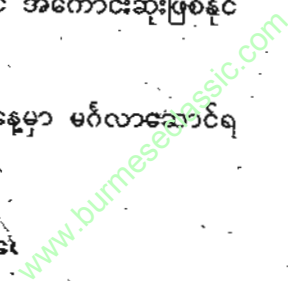
“ဪ... ရှင်အိမ်ကိုမတုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို
က ဘာပြောမလဲရှင့်။ မိမယ်လို့ တကယ့်ကိုထင်မစားတာပါ
ဥက္ကာရဲ့” မိုးချစ်တာပါ။ ကိုကိုတစ်ယောက်ကိုပဲ မိုး

“ဘာစဉ်းစားရမှ... ကိုကိုသိထားပါလျက် မိုးကိုဘာလို့မဆက်
ကွာရှင်းထားတာ မဟ

ကြီးပဲ။ မင်းအဖေ... ပါ။ ကိုတို့တိုလက်ထပ်ပါရစေလို့ အရင်ဆုံး
ကို မနိုင်စားချင်နဲ့ ဒေါ်... မိုးတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေမိ

မာမာက မျက်လုံးပြန့်... မဆိုင်ချင်ဘူး။ မိုးဘဝမှာ အဲဒီမနက်
နိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိပါ၏။ တို... ညယ်သွားရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်

နူးစိတ်လေး မပြည့်ဝသေးခင်... န်တစ်နေ့မှာ မင်္ဂလာဆောင်ရ
သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားရတေ... မင်္ဂလာဆောင်ရ

ပေးသနားတော်

... တောက်ဆာရှင် သတို့သားလက်သစ်ကြီးလေ။
အဖို့... နေရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

ယစကား ဆိုလိုက်တာမှန်သော်လည်း အခုပဲ ပါပါ
ပင်။ အခုလည်း မာ...
လျက် သမီးတွေထက်ပင် အလှ...
ရှည်တွေဖြစ်နေသည့်ပါပါကိုကြည့်ရင်း စိ
ရယ်ချင်လာရ၏။ ပါပါနှင့်မာမာက (၆)နှစ်
အသက်က လေးဆယ်စွန်းစွန်းလေးသာရှိနေ...
တင်နေတာလေ။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါ... မင်း မြန်...
တာပေါ့။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ဒေါ်မေရီလွန်းပို...
မာမာက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ပါပါ...
လေ၏။ ဘိုးဘိုးနာမည်ကိုထည့်ခေါ်လျှ...
နပ်တတ်သည်လေ။
“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း...
တာပေါ့”

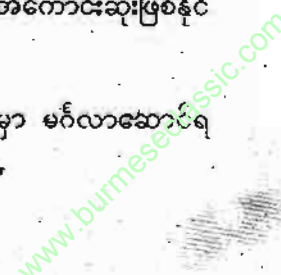
“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ။ ဖြစ်တာပါပဲ။ ဟန်နီစိတ်ချမ်းသာရင်
ပြီးတာပါပဲလေ”

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က ညစာပါစားပြီး တော်တော်မှောင်မှ
ပြန်သွားပါလေ၏။ အိပ်ခန်းထဲဝင်တာ ခုတင်ထက် ပစ်လွဲချလိုက်မိ
သည်။ မိုးကို ဘယ်သူမှမကယ်နိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

မနက်ဖြန်တစ်နာရီဆို ကိုမျိုးနွဲ့မိလားဆောင်ရပြီကိုကို။ မိုး
ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး။ ကိုကိုမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို
မိုး တစ်နေ့လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တကယ့်ကိုထင်မထားတာပါ
ကိုကိုရယ်။ ခုကိုကိုပဲ မိုးချစ်တာပါ။ ကိုကိုတစ်ယောက်ကိုပဲ မိုး
လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာ။ ဒါကို ကိုကိုသိထားပါလျက် မိုးကိုဘာလို့မဆက်
သွယ်ရတာလဲ။

မိုးက မိန်းမသားပါ။ ကိုကိုကိုလက်ထပ်ပါရစေလို့ အရင်ဆုံး
ပြောခွင့်ရနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ မိုးတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပိုနေမိ
ပြီကိုကို။ မနက်ဖြန်ကို မိုး ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ မိုးဘဝမှာ အဲဒီမနက်
ဖြန်ဆိုတာ အပြီးတိုင်ပျောက်ကွယ်သွားရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်
မှာပါလေ။

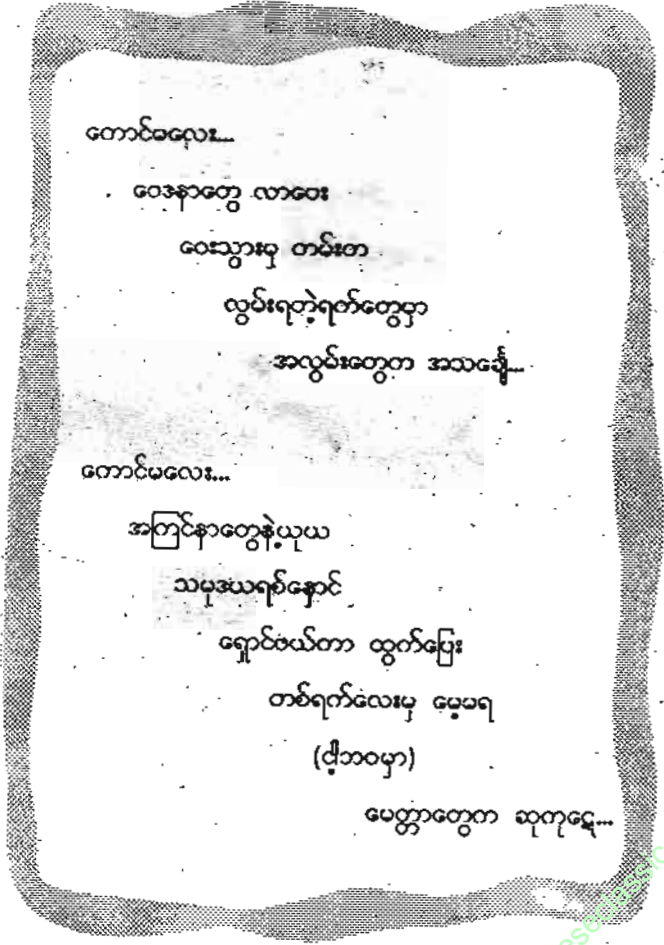
ကြားဖူးကြပါရဲ့လား။ နောက်တစ်နေ့မှာ မိလားဆောင်ရ

တော့မယ့် သတို့သမီးလောင်းလေးဟာ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်အကြို
တစ်နေ့မှာ ခေါင်းအုံးတွေစိမ့်ကုန်တဲ့အထိ ငိုပွဲတွေဆင်နေရတယ်
ဆိုတာပါလေ။

ဒါကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပေမယ့် မိုးမြင့်စံဆိုတဲ့ ကာယကံရှင်
မိုးကိုယ်တိုင်ပဲသိနေတာ အမှန်ပါရှင်။

ကောင်မလေး...

ဝေဒနာတွေ လာပေး

ဝေသွားမှ တစ်ခါ

ထွမ်းရတဲ့ရက်တွေမှာ

အလွမ်းတွေက အသင်္ချေ...

ကောင်မလေး...

အကြင်နာတွေနဲ့ယူယ

သမုဒယရစ်နှောင်

ရှောင်ဖယ်ကာ ထွက်ပြေး

တစ်ရက်လေးမှ မေ့မရ

(ငါ့ဘဝမှာ)

ပေတ္တာတွေက ဆုတုပေး...

ကောင်မလေးရေ--

ဝေဒနာတွေနဲ့အတူ

အစ်ရာတွေနဲ့လူကို

ဝေးတူတာ ချော်ပြန်လျက်

ပွေ့ထူတာ ထွေးဝက်လှည့်

တမ်းစာသူရဲလွှမ်းချင်း

မင်း စာနာလှည့်ပါတော့လား

ကောင်မလေးရယ်...

အခန်း (၁၅)

မျက်နှာပြင်အသေးစိတ်ခြယ်သပေးနေတာကို ငြိမ်သက်နေရပါ၏။ မျက်ဝန်းမှာဖွဲ့သီလာသည်မျက်ရည်တို့က ပြည့်နှက်လာလေသည်။

အယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ပါလားနော်။ သံသရာအဆက်ဆက်ဝေးရပြီပေါ့ ကိုကိုရေ။ မိုးနဲ့တော့ ဤဘဝ ဤမျှသာပဲ ဆိုခွင့်ရခဲ့တာပဲထင်ပါရဲ့။

“ပြီးရင်သွားကြစို့ မေရီ။ သမီးနားမှာ မျက်ခြည်မပြတ်စေခဲ့နော်”

အခန်းဝမှာရပ်၍ပြောလိုက်သည့်ပါပုကို မှန်ထဲမှ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ ဒီအချိန်ရောက်နေမှ မိုးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်ပြေးရတော့မှာလဲ။ ကိုကိုလာခေါ်မယ်ဆိုရင်တောင် ဟိုတယ်ပေါ်ကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ဆင်းပြီးလာမှရမှာ။

ဟုတ်တယ်... စိတ်ကတိုချင်လာပြီ၊ ငိုချင်သည့်လူကိုပိုပြီး ငိုချင်လာချင်အောင် လုပ်ချင်ကြတာကိုး။

“ပြီးပြီလားဟန်နီ”

“ပြီးပါပြီသားရယ်။ အန်တီသားကလည်း ဒီနေ့မှပိုလှနေတာကိုး”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဇာဂါဝန်အဖြူရောင်လေးဖြင့် ကော်ရုပ်လေးတစ်ခုလုံးလို ချစ်စရာကောင်းနေသည့်ဖန်းလောင်းလေးကို ငေးမဝနိုင်တော့ပေ။ ဘယ်လိုပဲ အကြိမ်ကြိမ်ထွက်ပြေးစေဦးတော့ ဒီနေ့တော့ဖြင့် မိုးကို သူ့ပိုင်ရပြီပဲလေ။

ကားပေါ်သို့တက်ထိုင်လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း ငိုချင်စိတ်က ဖြေဖျောက်မရ။ နဂိုက အရံသတို့သမီးနေရာမှာ အသက်ကိုလျာထားပါသော်လည်း စိတ်မချဘူးဆိုကာ ပါပါကိုယ်တိုင်ဖျက်ပစ်လိုက်တာ

ပင်။ အခုတော့ ဒေါက်တာနေမျိုးရဲ့ cousin ညီမတစ်ယောက်ကိုပင် အစားထိုးပေးလိုက်တာမို့ ဘာမှစိစဉ်လို့မရတော့ပါချေ။

မင်္ဂလာစင်မြင့်မှာထိုင်လျက် မျက်နှာကိုငဲ့ထားမိ၏။ အခမ်းအနား ဘယ်လိုစတင်မှန်းကိုပင် ဝရုမထားမိဘဲ အသက်မရှိသည့် အရှုပ်တစ်ခုလုံးပင်ငြိမ်နေလေ၏။ အဆိုတော်တွေတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဘာသီချင်းတွေတက်ဆိုသွားမှန်းပင်မသိတော့။

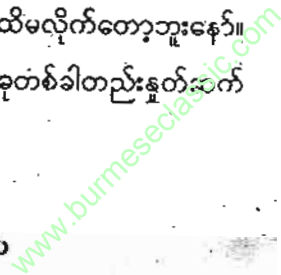
အခမ်းအနားပြီးဆုံးကြောင်းကြေညာပြီးချိန်မှာ လက်ခုပ်သံတွေထွက်ပေါ်လာမှ သတိဝင်သွားရပါ၏။ ပြီးကုန်ပြီလား။ အဆုံးသတ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့မှာက မိုးရဲ့မျက်ရည်စက်တွေသာဖြစ်မှာပါလေ။ state ပေါ်မှာဖြည်းဖြည်းဆင်းကာ ဧည့်သည်တွေကိုလိုက်လံနှုတ်ဆက်တော့ မျက်နှာမှာအပြုံးမရှိ။ အလံဗ်ဘက်လမ်းမကြီးဘေးဝိုင်းမှမိန်းကလေးတစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်တာပြု၍ကြိုလေ၏။

“မိုး”

“အသက်... အသက်လာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်မိုး။ အသက်၊ မိုးအိမ်ထိမလိုက်တော့ဘူးနော်။

Dinner ပွဲလည်းလာဖြစ်မှာမဟုတ်လို့ အခုတစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်ပါတယ်မိုးရယ်”

“အသက်ရယ်”

အသက်က လူတွေရှေ့မှာပင် မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ မိုးကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေးဖက်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် မိုး၏ပါးပြင်မို့မို့လေးကို နှာခေါင်းလေးနစ်ဝင်သွားသည် အထိနမ်းရှိုက်လျက် တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“အပြင်မှာ ဘုံဘုံစောင့်နေတယ်မိုး၊ သတိရှိပါ”

မိုးပါးစပ်လေး ဟသွားရပါ၏။ လက်ဖျားလေးတွေကအစ ငေးစက်စက်လေးဖြစ်လာတော့သည်။ ဘုရားရေး... ဘုံဘုံရောက်နေပြီဆိုပါလား။ အဖြင့် မိုးကိုလာခေါ်တာပေါ့။ အို... သတ္တိတွေရှိလှချည်လားညီမလေးရယ်။ ကိုကိုညီလေးနဲ့ပေါင်းသင်းနေရတာတောင် မမကိုမမေ့ဘဲ လာကယ်တာပေါ့လေ။

လူတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး Hotel ထဲမှထွက်စဉ် မျက်စိကိုအသာလေးဝေဝဲကာ ကြည့်မိ၏။ မျှော်လင့်ထားသည့်ဘုံဘုံအရိပ်ကို လုံးဝမတွေ့ရပါချေ။ ပူပေါင်းတွေ၊ ပန်းပွင့်လေးတွေတပ်ထားသည့်ကားနားကိုလျှောက်လာရတော့ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်က ပေါက်ခဲနေတူလေသည်။ ဘဝတော့ဆုံးပြီထင်ပါရဲ့ဘုံဘုံရယ်။

ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ မိုးကိုအရင်

တက်စေကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပါ၏။ ကားနောက်မှပတ်၍ တစ်ဖက်တံခါးပေါက်ကိုသွားရန် ပြင်လိုက်စဉ် မင်္ဂလာကားက Hotel ရှေ့မှလျှောခနဲထွက်သွားလေသည်။

“ဟင်! ဟေ့”

Hotel ရှေ့မှာလူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်လေ၏။ ကားလေးက မီးပွိုင့်တွေလွတ်သည့်လမ်းကိုရွေး၍ မောင်းနှင်နေလေသည်။ မိုးမြင့်စံ နောက်ခန်းထဲမှာ တိုဒီလှည့်ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေမိစဉ် Driver က ဦးထုပ်ကိုခွတ်လိုက်ကာ လှည့်ဖြူးပြလိုက်လေ၏။

“ဟင်! ဘုံဘုံ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမကို ကိုကို့ဆီအရောက် ဘုံပို့ပေးမှာမိ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာညီမလေးရယ်၊ မမဖြင့် ကိုကိုနဲ့ဒီဘဝဝေးကြပြီလို့ပဲထင်လိုက်တာ”

“ဒီလိုဘယ်အဖြစ်ခံပါမလဲမမရဲ့၊ ဘုံက ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့လှပဲဟာ။ ဒီလောက်တော့အပျော့ပါနော်၊ နေဦး... ဘုံတို့ကားပြောင်းကြစို့”

ကားလေးက လမ်းဘေးနေရာလွတ်တစ်ခုမှာ ရပ်သွားလေ၏။ သူမက တံခါးဖွင့်ဆင်းကာ မမလက်ကိုဆွဲ၍ သူ့ဘို့ကုမ္ပဏီရိုရာ

ခြမ်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်အတူ မျက်နှာဆင်တူဖြစ်နေသည့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို လူတွေက အထူးအဆန်းသဖွယ်ဖြစ်ကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေ၏။ သူမက တုမ္မဏီအောက်ဘက်မှာရပ်ထားသည့် လင့်ခရူဇာကား၏နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ တက်လိုက်ပါသည်။

“မောင်းလို့ရပါပြီ ကိုသက်နိုင်။ အမြန်ဆုံး ဒီကထွက်ဖို့လိုတယ်ဆိုတာကို ရှင်သိပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမလေး”

“ပြီးတော့... ရှင့်ဆရာရဲ့အိမ်အထိ မမကိုဘေးမသိရန်မခရောက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ရှင့်တာဝန်ကျေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားလေးက ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့ အချိန်ပြင်းပြင်းဖြင့်မောင်းနှင်လာလေသည်။ မိုးက ဘုံဘုံလက်ကလေးကို တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ၏။

“ဘုံဘုံ ကိုကိုင်နဲ့ယူလိုက်ပြီဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘာက ပါပျိုကိုပြောတာလေ။ ပါပါ အကြီးအကျယ်ဒေါပွ

တာမှအရမ်းပဲ။ အခုတောင် ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသတွေထွက်နေပြီလဲမသိပါဘူး”

သူမက တားနောက်ကျောဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ စစ်ဆေးလိုက်ပါ၏။ မည်သည့်တားမှလိုက်လာတာ မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားရပါသည်။

“မြို့ပြင်ကိုထွက်လို့စစ်ဆေးခံရရင် အဆင်ပြေအောင်လို့ ဒီလိုစီစဉ်လိုက်ရတာပါမခရဲ့။ တကယ်လေ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ညီကဘုံကို မမလို့ပဲထင်နေတာလေ”

“ကိုကိုကရော”

“ကိုကိုလည်း အထင်မှားတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုံသေချာရှင်းပြပြီးပါပြီ။ မမကိုလည်းအရောက်ပြန်ဖို့ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာလေ”

“တော်ပါသေးရဲ့။ မမက ကိုကို၊ မမကိုစိတ်ဆိုးနေပြီထင်နေတာ”

“ကိုကိုလည်း မမကိုဆင်းကြိုရင်း လမ်းမှာကား Accident ဖြစ်သွားတယ်မခရဲ့”

“ဟင်! ”

“အခုတောင် ကိုကို့ခမျာ Wheel Chair ပေါ်မှာပဲထိုင်နေရတာလေ။ ဆေးရုံမှာ သေချာတုရင်ရပါလျက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး မကုတော့ဘူးလို့ ဖွတ်ငြင်းနေတာ။ ပြီးတော့ ဘုံ့ကိုလည်း အထင်လွဲနေတာလည်းပါတာပေါ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကိုရယ်”

ဒါကြောင့် မိုးတို့တွေ အဆတ်အသွယ်ပြတ်တောက်သွားရတာကိုး။ မပူပါနဲ့... ကိုကိုရယ်။ ကိုတို့ရှိရာအိမ် မိုးရောက်အောင် လာနေပါပြီ။ ကိုကိုကို တစ်သက်တာပြုစုယုယဖို့တာဝန်ကို မိုးယူပါမယ်ကွယ်။

“ဟိုရောက်ရင် ကိုကိုဆေးကုဖြစ်အောင် မမတိုက်တွန်းရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါဘုံဘုံရယ်... ခုလိုလုပ်ဆောင်ပေးတာကိုပဲ မမကျေနပ်လှပါပြီ။ ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ်”

“သူတို့တွေယုံမယုံဆိုတာတော့ ဘုံလည်းမသိပါဘူး။ ဘုံတော့ ဘုံ့ဘက်က ကတိတည်စေချင်တာတစ်ခုပါပဲ”

“ညီမလေးဘုံဘုံ၊ မမကိုပို့ပေးပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲဟင်”

သူမ ငိုငင်တွေ့သွားရပါ၏။ မေးနေပြီကော၊ ညီ။ ဘုံ ဘာဖြေရမှာလဲ။ ဘုံ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်နေပါလျက် ညီ့ဘက်က ဘာထုံပြန်မှုမှ မရှိတာလေ။ ပြီးတော့ ညီနဲ့ကိုကိုက ဘုံ့ကို မမလိုယူဆပြီး သစ္စာခံခဲ့တဲ့တောင်မလေးလို့ စွပ်စွဲခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုံက လူမသိသူမသိ အဝေးတစ်နေရာကို လွင့်သွားရမှာပါလေ။

“ဘုံ... ဘုံ... မာမာနဲ့ပြန်လိုက်သွားမှာပါ”

“ဟင်! ဒါဆို ကက်နက်နဲ့လှည့်လှည့်ရမှာပေါ့ညီမလေးရဲ့”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲမမရယ်။ ဘုံက မမလိုလတ်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာချစ်သူမှမရှိတာဘဲ”

“ညီညီနဲ့မရင်းနှီးဘူးလား”

မျက်ရည်တို့ချက်ချင်း ဝဲတက်လာလေ၏။ ငိုချင်လိုက်တာနော်။ ညီက ဘုံ့ကိုမှမချစ်တာဘဲမမရယ်။ ဘုံက ဘာဆက်လုပ်လို့ ရနိုင်မှာလဲ။ မိန်းကလေးက စရအောင်လည်း ဘုံက အရှက်နည်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုးမှမဟုတ်တာလေ။

“ဘုံ... ညီကိုခင်ပါတယ်။ ဘုံ့ဘဝမှာ သူ့ထက်ပိုပြီးရင်းနှီးတဲ့သူမိန်းမောကံ့ကွားလေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဖူးတာမို့ပါ”

၂၇၀ က ပမသဒ္ဒါတောင်

“ညီမလေးဘုံဘုံ၊ ညီညီကိုချစ်နေသလားဟင်”

“ဘုံမပြောပဲ စေနဲ့။ ပြီးတာတွေပြီးပါစေတော့လေ။ အရေးကြီးတာက ကိုကိုနဲ့မမပြန်ဆုံခွင့်ရဖို့ပဲမဟုတ်လား။ မမပျော်ရင် ဘုံလည်းပျော်ပါတယ်”

ညီအစ်မနှစ်ဦးသား တယုတယထွေးဖက်လိုက်ပါ၏။ ဘုံဘုံရယ်... မမကံကောင်းသလို ညီမလေးကိုလည်း ကံကောင်းစေချင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီမလေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ညီညီကိုမြတ်နိုးနေတဲ့ပုံရိပ်တွေကို မမမြင်လိုက်ရလို့ပါလေ။

က

သူ အခန်းထဲသို့ဝင်၍ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ‘ကျွန်မနာမည်ရွှေဘုံစံပါ။ မိုးမြင့်စံရဲ့ညီမပါ’ တဲ့လား။

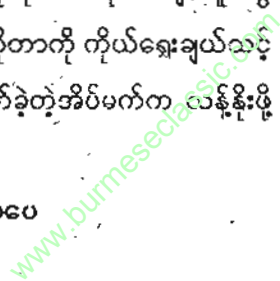
ဒါတကယ်ပဲလား ချာတိတ်ရယ်။ တကယ်တမ်းလက်တွေ့မှာ မင်းက ကိုကိုရင်ခွင်ထဲခိုဝင်နေတဲ့ ကိုကိုချစ်သူဖြစ်နေတာလေ။

မြင်လိုက်တာနဲ့ နှုတ်ခမ်းစူးပြီး မျက်စောင်းထိုးတတ်တာလေး

ကစပြီး ကိုယ့်ရင်ကိုခုန်စေခဲ့တာအမှန်ပါ။ ပြောလိုက်ရင် မထိမဲ့မြင်နဲ့ မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ရွဲ့ပြောတတ်တာလေးက မင်းအပေါ်မှာ ချစ်စနိုးပြစ်စေတာလေ။ ‘ရှင်က ကျွန်မရဲ့မောင်ကလေးမို့ ချစ်တာပါ’တဲ့။ ‘ရှင်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်ကလေးပဲ’ လို့ မင်းပဲပြောခဲ့တာပါ။ ‘အချစ်က အရာရာကိုပြောင်းလဲစေတယ်’ ဆိုတဲ့စကားက ‘တည်ပေါက်ပြောခဲ့တာမျိုးလား။

မထင်မိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲပြီး တရားရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးခဲ့တာ။ မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းနဲ့အတူ နှစ်ယောက်ခန်းမှာ တစ်ညတည်းခိုခဲ့ရတာ။ မင်းကိုတစ်မိမိမိမိတိုးပြီးချစ်လာဖို့ ဘယ်လိုတွန်းအားတွေက ဖြစ်တည်တွန်းပို့ပေးခဲ့တာလဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲကချစ်ခြင်းတွေကို မင်းမသိနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုရိပ်မိသွားတော့ ကိုယ်သိပ်ရက်ခဲ့ရတာအမှန်ပါ။

ယေရှုနယ်နယ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဝိုင်းပြီးချစ်နေမိတာလောက် ရှက်စရာကောင်းတာမရှိတော့ပါဘူးကွယ်။ ပြီးတော့... မင်းနဲ့ကိုကိုက တရားဝင်ချစ်သူတွေလေ။ ဒီတော့... ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်ရှေးချယ်သင့်ပြီဆိုတာ ကိုယ်သိလိုက်ပါပြီ။ ကိုယ်မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်က လန်နီးဖို့

အချိန်တန်ပြီလေ။

မလိုအပ်တော့သည်စာချုပ်ကိုဖြုတ် အံ့ဆွဲထဲမှ သူထုတ်လိုက်ပါ၏။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သူမလက်မှတ်လေးကို အမှတ်တရအဖြစ်ကြည့်ချင်လာတာမို့ စာချုပ်ကို သူဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘုရားရေး... ရွှေဘုံစံဆိုပါလား။ သူမလက်လုံးပြူးသွားကာ နောက်တစ်စောင်ကုပါ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သေချာပါတယ်။ ရွှေဘုံစံလို့ပဲရေးထားတာလေ။

ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းထန်သလို ကတုန်ကချိဖြစ်လာတာမို့ စာချုပ်တွေကိုင်လျက် ကိုကိုရိုရာခြံထဲသို့ဆင်းလာစဉ် သူတို့ကုမ္ပဏီမှ ကိုကိုကားက တိုက်ရှေ့ကုန်းဆင်းမှာ ရပ်သွားလေ၏။ ဗုဒ္ဓေါ! ဘယ်သူများလိုက်လာတာပါလိမ့်။ ကားနောက်ခန်းတံခါးပွင့်သွားကာ ကားပေါ်မှ သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ သူ့ ကိုကိုနောက်နားမှာ ရပ်၍ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဘုရားရေး... ဒါ... ဒါ... မိုးမြင့်စံပါပဲလား။

“ကိုကို”

“မိုး... မိုးလေး”

ကိုကို... heel Chair ပေါ်မှထရပ်ရန် အားယူလိုက်တာမို့

သူထိန်းကိုင်ပေးလိုက်ရပါ၏။ မိုးမြင့်စံက ဂါဝန်ဖြူလေးကို မလျှက်ကိုကိုရိုရာဆီပြေးလာတာ ကိုကိုကို အားပါးတရသိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

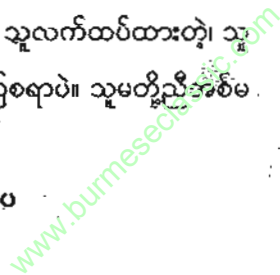
“မိုးကို... မိုးကိုခွင့်လွှတ်ပါကိုကို၊ ကိုကိုရိုရာဆီ မိုးအရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာက ဆုံခွင့်မပေးခဲ့လို့ ခုလိုမျိုးနောက်ကျခဲ့ရတာပါ”

“ကလေးရယ်... ကိုယ့်မှာ ကလေးချန်ရစ်ခဲ့ပြီဆိုပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြေကွဲခံစားနေရတာပါကွယ်”

“မိုးကတီပေးပါတယ်ကိုတို့... ကိုတို့ခြေထောက်တွေ ပြန်ကောင်းလာတဲ့အထိ မိုးပြုစုပေးမှာပါ။ ပြီးတော့... ပြီးတော့... ကိုတို့နဲ့မိုးလက်ထပ်ကြမယ်လေနော်”

ကိုကိုက ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း မိုး၏နဖူးလေးကို ငှိမ့်ပွေ့လိုက်လေ၏။ သူ တအံ့တဩငေးနေစဉ် ကားတံခါးပိတ်သံကြောင့် လှမ်းအကြည့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်ရုပ်အဖြူရောင်လေးဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဘုရားရေး... ဒါရွှေဘုံစံတဲ့လား။ သူလက်ထပ်ထားတဲ့၊ သူချစ်နေတဲ့ကောင်မလေးတဲ့လား... အံ့ဩစရာပဲ။ သူမတို့ညီအစ်မ

က ချွတ်စွပ်တူနေတာလေ။

“ကျွန်မတာဝန်ကျေပါတယ်နော်၊ ကိုကို”

“ကျေပါတယ်... ညီမလေးရယ်”

“ကျွန်မပေးခဲ့တဲ့ကတိအတိုင်း တည်တယ်မဟုတ်လား”

“တည်ပါတယ်ဘုံဘုံရယ်။ တကယ်ပါ”

သူမမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးနွမ်းနွမ်းတင်၏။ သူမကိုငေးလျက်သားကြည့်နေသည့်သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ မျက်လွှာကို ချလိုက်ပါသည်။

“ဘုံဘက်က တာဝန်ကျေပြီမို့ ဘုံသွားတော့မယ်နော်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိစ္စတွေထဲမှာ ဘုံလွန်တာတွေရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မမနဲ့ကိုကိုကိုရော၊ ပြီးတော့... ညီကိုပါ ဘုံအမြဲအမှတ်ရနေမှာပါ။ ဘုံ့ကိုခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သူမခြေနှစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ကာ ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် သူ့ထံမှ တားမြစ်သံထွက်လာလေ၏။

“နေဦး”

သူက သူမနောက်အပြေးလိုက်လာကာ အရှေ့မှပိတ်ရပ်ရင်း လက်ထံမှာကိုင်လာသည့်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ပြလိုက်ပါ၏။

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းကြမှာလဲ”

သူမမီးပြင်ထက် မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျသွားရလေ၏။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူးလေ။ မျက်ရည်ကျလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်မကို မချစ်နိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျပြတာမှာ ခူးထောက်အရှုံးပေးရာ ကျသွားမှာပေါ့။ သူမမီးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဆတ်ခနဲသုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဖြုတ်လိုက်ပါ ညီ။ အခြေအနေအရ လုပ်ခဲ့တာတွေပါ။ ခုချိန်မှာ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပါပြီ”

“ကိုယ့်ဘက်က မပြီးသေးဘူးဆိုရင်ရောဟင်”

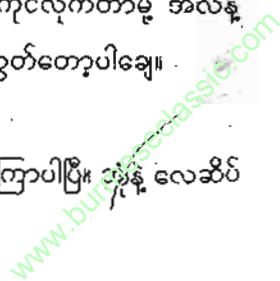
သူမ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိလိုက်ပါ၏။ သူ့မျက်ဝန်းစူးစူးရဲရဲတွေကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ မျက်လွှာကိုပြန်ချလိုက်မိသည်။ မမျှော်လင့်ရဲပါဘူး... ညီ။ ကျွန်မကို ဝေဒနာတွေထည့်မပေးလိုက်ပါနဲ့လား။

“ဘုံ”

သူက သူမလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ အလန့်တကြားဖြင့် ရုန်းလိုက်ပါသော်လည်း မလွတ်တော့ပါချေ။

အို! ဘယ်လိုလူလဲ။

“ကိုယ်... ကိုယ်၊ ဘုံ့ကိုချစ်နေတာကြာပါပြီ။ ဘုံ့နဲ့ လေဆိပ်

၂၇၆ ၇၇ မမသဒ္ဒါမောင်

မှာစဆုံကတည်းက ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့... ကိုယ်တို့က
လက်ထပ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီပဲဟာ။ ဒီစာချုပ်လေးကို ဒီအတိုင်းပဲ
ဘားလိုက်မယ်နော်။ ကိုယ်မဖြုလိုက်ပါရစေနဲ့”

သူမထံမှ မျက်စောင်းလှလှလေးထွက်လာလေ၏။ သူက ဘာ
မှထပ်မပြောတော့ဘဲ ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပိုက်လိုက်စဉ် သူမမျက်နှာလေး
မှာ ရှက်သွေးဖြာသွားရတော့သည်။

တတ်တယ်... ဒါမှီက ဘာမှပြန်မပြောရပါပဲ သူက အလို
လိုသိနေတာကိုး။ ညီရယ်... ဘုံရင်ထဲမှာလည်း ညီက ရှိနေခဲ့တာ
ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ ”

ဇးပါဇး

လေးစားလျက်

BURMESE CLASSIC

မမ သဒ္ဒါမောင်
20th Jan 2009
PM 10:45